Erle Stanley Gardner

PERRY MASON

người đàn bà ĐÁNG NGỜ

CHƯƠNG MỘT

Cô Della Street - thư ký riêng của Perry Mason - bước vào văn phòng và nói:

- Trong văn phòng của luật sư, người ta thấy có quá nhiều chuyện kỳ cục.

- Thật ư? Nhưng sao cô lại có ý kiến như vậy?

- Có một cô Dorrie Ambler nào đó. Cô ta đang ngồi ở phòng đợi và mong muốn gặp ông.

- Cô ấy bao nhiêu tuổi?

- Khoảng 23 hay 24. Trẻ, khỏe, đẹp, trải đời rồi.

- Thế cô ta đã nói gì để cô có nhận xét như vậy?

- Cô ta vừa mổ ruột thừa và muốn vạch bụng cho ông xem vết sẹo.

- Để kiện người giải phẫu ư?

- Không, hoàn toàn không phải như thế. Cô ta nghĩ là việc nhận dạng của cô không được chắc chắn lắm nên khi cho ông xem vết sẹo, cô ta muốn ông cấp một bản xác nhận chứng tỏ cô là ai hay chính xác hơn cô khòng phải là ai đó.

- Một chuyện đùa giỡn hay một âm mưu làm tiền đây? Chắc chắn là tôi không cho một cô gái trẻ cởi quần áo trong văn phòng của tôi để…

- Cô ta đề nghị tiến hành việc đó trước mặt một người làm chứng. Trong đám người khoái chứng kiến cái cảnh như vậy có ông Paul Drake. Tôi mời ông ta đến nhé?

- Della, khoan hãy gọi vội, chờ tôi nói chuyện một chút với cô Ambler nào đó đã…

- Trước khi đưa cô ta vào gặp ông, tôi xin báo trước với ông một việc…

- Việc gì?

- Trong túi xách của cô ta có một khẩu súng lục.

- Làm sao cô biết?

- Gertie, cô gái phụ trách tổng đài tuyệt vời của chúng ta đã báo cho tôi điều đó. Trong khi chọn xem một tờ tạp chí, cô Ambler đã để rơi chiếc xắc xuống sàn. Tiếng rơi nghe thật nặng và cô ta giật mình lo ngại nhìn quanh xem có ai chú ý đến điều đó không. Gertie kết luận vật nặng trong xách phải là một khẩu súng.

Luật sư nói với vẻ hăng hái:

- Ai mà được biết trước thì sẽ cẩn thận gấp đôi, Della, cô cứ dẫn cô ta vào đây.

Dorrie Ambler đúng là một cô gái thật đẹp, cô có mái tóc màu hung, đôi mắt màu hạt dẻ.

- Ồ! Thưa ông luật sư Mason, ông thật là khả ái mới vui lòng tiếp đón tôi…

- Mời cô ngồi, thưa cô… Theo tôi hiểu thì cô cần gặp tôi để nhờ xác định căn cước của cô phải không? Ý cô muốn nhờ tôi chứng nhận

cô đúng là cô chứ gì?

- Dạ vâng.

- Vì lý do gì cô phải làm như vậy?

- Có kẻ định làm tôi lẫn lộn với một người khác.

Mason liếc nhìn Della Street và chỉ rõ:

- Dấu vân tay của cô là cách tốt nhất để tránh chuyện đó.

Cô gái trẻ kêu lên như bị xúc phạm:

- Ồ! Biện pháp đó làm tôi có cảm giác như mình là kẻ phạm tội.

Mason lắc đầu:

- Không đâu! Cô chỉ việc gửi dấu vân tay đến cơ quan F.B.I đề nghị họ xếp vào hồ sơ loại *không phạm tội*. Đó là cách thức quen thuộc mọi người đều làm như vậy vì nó giúp cho nhà chức trách biện pháp nhận dạng một cách chính qui.

- Biện pháp đó có mất nhiều thời gian không?

- Lấy dấu tay của cô và gửi đến F.B.I ấy à? Ồ! Không lâu đâu.

- Tôi ngại mất nhiều thời gian… Do đó tôi mới đến xin gặp ông… Tôi muốn… ơ… ông xem vết sẹo tôi vừa mổ ruột thừa.

Lại một lần nữa Mason trao đổi ánh mắt với Della Street.

- Này cô Ambler, tôi muốn biết thực sự cô có ý định gì?

Ambler trịnh trọng nói:

- Sau này nếu khi gặp lại lôi, ông có nhận ra tôi không?

- Tôi nghĩ rằng có.

- Thế còn cô, thưa cô Street?

- Ồ! Chắc chắn như vậy - Della Street gật đầu xác nhận.

- Nhưng trong trường hợp như thế này, ai cùng muốn có một sự xác nhận thật đảm bảo. Tôi biết khi cần phải xác nhận căn cước của một người, người ta thường hay dùng đến vết sẹo. Như vậy tôi cũng có một vết…

- Và cô muốn cho chúng tôi xem?

- Vâng, nhưng cần phải có một người khác chứng kiến vì theo tôi hiểu thì một vị luật sư không thể làm chứng cho khách hàng phải không ạ?

Mason xác nhận:

- Đúng vậy, luật sư không thể làm chứng cho thân chủ được.

Luật sư nhìn cô thư ký và nói tiếp:

- Nếu cô muốn, chúng tôi mời ông Paul Drake, giám đốc hãng trinh thám Drake làm chứng. Văn phòng của ông ta ở ngay bên cạnh trong cùng mội lầu, tôi hay nhờ ông ta cộng tác trong công việc.

Dorrie hơi lưỡng lự nói:

- Một phụ nữ làm chứng thì tốt hơn. Nhưng thôi thưa ông Mason, tôi hoàn toàn tin tưởng ở ông và để tùy ông quyết định.

Luật sư nói với cô thư ký:

- Tôi ghi vài chữ đề nghị ông ta giúp đỡ. Della, cô đưa mảnh giấy nầy cho ông Paul Drake.

Trên mảnh giấy, Mason ghi vội:

Anh Paul thân! Cô Della sẽ kể cho anh nghe câu chuyện nhưng tôi muốn anh cử một hay nhiều nhân viên, theo dõi cô gái khi cô ta rời khỏi văn phòng của tôi. Việc theo dõi cứ tiến hành cho đến khi có lệnh mới của tôi. Còn Della, cô cố thử xem trong túi xách của cô gái có súng không.

Ông đưa mảnh giấy cho Della và cô biến nhanh qua cửa thông ra hành lang.

Vắt chéo đôi chân tuyệt đẹp, Dorrie Ambler nhìn ông vẻ thăm dò và hỏi:

- Thưa ông luật sư Mason, chắc ông lấy làm lạ về tôi lắm nhỉ?

- Phải nói là hơi không bình thường một chút.

- Tôi ngại có kẻ định dùng tôi làm một thứ để tế thần.

Luật sư cười:

- Đối với cô, chữ con dê không thích hợp. Phải gọi là con nai mới tương xứng.

- Con nai tế thần? - Cô Ambler nhắc lại. – Vâng, chữ dùng thật đẹp nhưng tôi không thể chịu để sử dụng như thế.

- Cô Ambler, chắc chắn như vậy rồi. Chính tôi cũng không chịu ở vào một tình trạng rắc rối như thế… Cô đã ghi địa chỉ cho cô thư ký của tôi rồi chứ?

- Vâng… Ơ… tôi đã cho cô trực tổng đài biết.

- À cô Gertie… Cô sống ở đâu nhỉ?

- Chung cư Parkhurst, căn hộ số 907.

- Cô có chồng, sống độc thân hay đã ly hôn?

- Độc thân.

- Chủ nhà hay người quản lý ngôi nhà có thể nhận dạng cô được chứ?

Cô gái gật đầu xác nhận.

- Cô ở đó được bao lâu rồi?

- Ồ! Khoảng 6 tháng thì phải.

- Cô có bằng lái xe hơi không?

- Dạ có.

- Cho tôi xem qua được chứ?

Dorrie Ambler mở xắc lấy bằng lái xe. Perry Mason dù chú ý nhưng không thể nhìn thấy trong đó có gì. Ông chăm chú xem tấm bằng và nhận xét:

- Bằng này đã cấp được 5 tháng.

- Vâng, nhằm đúng vào ngày sinh của tôi. Thế là ông đã biết tuổi tôi rồi đấy.

- Hồi đó sao cô không phản đối chuyện lấy dấu tay vì theo đúng quy định của bang Californie, dấu ngón tay cái của cô đã in vào tấm bằng rồi?

- Thưa ông Mason, ông hiểu sai lời tôi rồi. Tôi không phản đối chuyện lấy dấu tay mà chỉ không thích được gửi đến F.B.I thôi.

- Nhưng dầu sao dấu ngón tay cái của cô cũng đủ để xác định căn cước của cô một cách tốt nhất rồi.

Cô gái nhìn vào ngón tay cái và nói:

- Thưa ông luật sư Mason, ông xem dấu tay có rành không ạ?

- Không, nhưng ông Paul Drake đúng là một chuyên viên trong lĩnh vực đó đấy. Còn tôi, tôi chỉ có khả năng so sánh các dấu vân tay thôi. Trên người cô còn vết sẹo nào khác nữa không?

- Dạ không. Chỉ có một vết mổ ruột thừa thôi.

Della và Paul Drake cùng đi vào. Mason giới thiệu nhà thám tử tư với cô Ambler rồi giải thích:

- Paul, sự việc hơi đặc biệt một chút. Cô gái này muốn một người xác định căn cước của cô. Cô đề nghị anh quan sát cô thật kỹ và xem vết sẹo cô mới mổ ruột thừa.

Drake trịnh trọng nói:

- Được rồi.

- Tôi vừa giải thích dấu ngón tay cái của cô trên tấm bằng lái xe do bang Californie cấp là đủ xác định nhận dạng của cô một cách hợp pháp rồi.

Drake nói:

- Dĩ nhiên như vậy rồi, dấu ngón tay cái đủ xác định căn cước nhưng nếu cô cứ thích…

- Vâng đúng đấy ạ. - Dorrie Ambler hăng hái nói chen vào. Nếu ông muốn so sánh vân ngón tay cái với dấu tay trên tấm bằng thì đây… Nhưng tôi không muốn ấn ngón tay cái vào mực dấu đâu. Tôi có cảm tưởng như mình là một kẻ phạm tội. Ông có thể so sánh chính ngón tay cái với dấu tay trên tấm bằng được chứ ạ?

Drake lấy trong túi ra một chiếc kính lúp:

- Được, nhưng làm thế hơi mất thì giờ. Thật giản dị nếu như…

Cô Ambler cười gượng gạo và nói van vỉ:

- Không, tôi xin ông! Không dùng mực!

Nhà thám tử gật đầu:

- Tùy ý cô thôi!

Paul chăm chú so sánh vân ngón tay cái với dấu tay trên tấm bằng trong một lúc rồi quay lại Mason, anh gật đầu nói:

- Ok.Cô gái này đúng là Dorrie Ambler. Nào bây giờ cô cho tôi xem vết sẹo.

Cô gái vội đứng lên đi ra góc phòng:

- Tôi không thích đứng ở cạnh cửa sổ.

Sau khi cởi áo Jakét mặc ngoài, cô vén cao áo trong lên để lộ một ít da trắng nõn phía trên chiếc váy nhưng lại bối rối thả vội áo xuống.

Mason nói:

- Dấu ngón tay cái là đủ rồi.

- Không, không, tôi muốn ông… (Cô lại cười gượng). Thôi được, một vị luật sư cũng như một vị thầy thuốc thôi. Tôi đã quen cởi quần áo trước mặt bác sĩ riêng rồi.

Cô kéo fermeture để vạch ra phần trên cái váy và vén áo lên. Trong vài giây, cô để ba người xem một vết sẹo đỏ trên làn da mượt như

nhung. Rồi vừa lắc đầu cô vừa vội kéo váy lên và nói to:

- Tôi không biết vì sao nhưng có cảm giác bối rối ghê gớm như ở tư thế hoàn toàn khỏa thân ấy.

- Cô cứ yên tâm, - Drake nói, - trong vài tháng, khi vết sẹo không còn nữa, nó sẽ lặn mất gần như chẳng nhìn thấy đâu. Dầu sao chúng tôi cũng đã xem và với vết sẹo cùng dấu ngón tay cái, tôi có thể xác nhận nhận dạng cho cô.

- Vâng, đó chính là điều tôi đề nghị.

Trong khi cô Ambler quay mặt vô phía tường để chỉnh đốn lại y phục, Della lợi dụng thời cơ mở túi xách của cô gái rồi đóng lại sau khi đã liếc nhìn qua. Bắt gặp ánh mắt của Mason cô khe khẽ gật đầu.

- Paul! Thế anh sẵn sàng chứng nhận cô gái này đúng là Dorrie Ambler chứ?

- Vâng, nhưng tôi muốn biết chuyện này để làm gì vậy?

- Tôi cũng thế! - Dorrie Ambler nói chen vào. - Tôi chỉ biết có một người giống tôi như đúc hay là người ta cố tạo ra tôi giộng hệt cô ta và… và tôi thấy sợ…

Mason hỏi:

- Làm sao người ta có thể buộc cô trở thành một người giống như đúc người khác được?

- Vâng, bộ quần áo tôi mặc trên người kể cả tất, đồ lót đều là của người ta đưa cho tôi. Và tôi phải làm theo đúng lời chỉ dẫn của họ.

Mason hỏi:

- Trên quần áo có dấu hiệu của nhà giặt ủi hay của hiệu nhuộm nào không?

- Tôi không chú ý đến chuyện đó…

- Có thể nó có ích đấy. Chắc chắn cần phải nhờ ánh đèn rọi qua nhưng…

- Ồ! Thưa ông Mason, tôi có một kế hoạch nho nhỏ cần làm gấp. Vì vậy, tôi sẽ xin gặp lại ông sau…

- Kế hoạch gì vậy?

Dorrie Ambler lắc đầu:

- Chắc chắn ông sẽ phản đối kế hoạch đó nên tôi chưa cho ông biết vội, vì tôi muốn buộc họ phải lộ mặt.

Bỗng cô cầm lấy túi xách và đưa tay xem giờ:

- Thưa ông luật sư Mason, tôi phải trả bao nhiêu tiền?

- Cô Ambler, cô thư ký sẽ đưa cô tờ hóa đơn 10 đôla.

Khi cánh cửa tiền phòng khép lại sau lưng hai cô gái. Mason quay lại hỏi Drake:

- Anh cử người theo dõi cô ta rồi chứ?

- Rồi, một cậu trong số những nhân viên có năng lực nhất của tôi: Jerry Nelson. Ngoài ra tôi đã cử một cậu khác ngồi trong xe hơi. Trời đất! Cô gái này mới đẹp làm sao! Theo anh thì đây là chuyện gì vậy?

- Tôi cũng đang suy nghĩ… Có thể người ta định biến cô gái này thành một cô gái khác để dễ dàng trong việc ly hôn. Tôi phải chờ người của anh gửi báo cáo đến mới có thể phán đoán được.

- Ồ, chắc chắn lúc này cô ta về tới nhà rồi…

Drake kêu lên:

- Sao, anh nói sao?

- Đúng đấy, Gertie có linh cảm như vậy và Della đã kiểm tra chuyện đó khi mở xắc ra. Lúc anh cứ đứng ngây người vì làn da cô ta ấy.

- Perry, khi nào lại có khách hàng muốn biểu diễn 'màn thoát y' anh nhớ gọi tôi nhé. Anh biết đấy, tôi rất khoái giúp đỡ anh trông công việc mà.

Khi Della quay lại phòng, Mason hỏi cô:

- Cô ta đi rồi chứ?

- Vâng.

- Cô có nhìn thấy khẩu súng không?

- Có, tôi thấy súng được lắp đạn nhưng là đạn giả. Tôi nhìn thấy rõ ổ đạn chứa toàn đạn không đầu. Đó là khẩu súng nhỏ, chắc thuộc cỡ 22 ly.

Drake huýt một tiếng sáo dài, Mason hỏi thêm:

- Cô đưa cho cô ta phiếu nhận 10 đôla rồi chứ?

- Vâng, đó là tiền dịch vụ. Cô ta muốn đưa thêm cho tôi một số liền 100 đôla nói là để trả cho những việc sau này, nhưng tôi bảo không có quyền nhận, cô ta cần phải trao đổi với ông trước đã. Cô ta nói Ia không hề chi và liền sau đó, cô ta vội vã đi ngay vì đã đến giờ…

Mason trầm ngâm nói:

- Hy vọng trong kế hoạch của cô ta không xảy ra vụ giết người. Dĩ nhiên cô ta không thể thực hiện nổi chuyện đó với loại đạn giả, nhưng này, Paul, có cái gì đó thầm mách bảo cho tôi biết bản báo cáo của Jerry Nelson và người cộng tác của anh ta không thuộc loại báo cáo bình thường. Anh hãy cho tôi biết ngay khi họ đem tin tức về.

CHƯƠNG HAI

Vào lúc một giờ trưa cùng ngày, Paul Drake lại đến văn phòng của Perry Mason. Đi cùng với anh có một thanh niên khổ người to ngang, đôi mắt sắc sảo được anh giới thiệu là Jerry Nelson. Paul nói thêm:

- Tôi quá kinh ngạc khi nghe Jerry báo cáo qua điện thoại nên đã bảo anh ta đến đây trực tiếp trình bày miệng với anh. Mason cười nói:

- Mời anh ngồi xuống. Nelson, vừa thuật lại đầu đuôi câu chuyện xem sao.

Nelson nói:

- Ông Paul Drake phân công tôi và một nhân viên nữa theo dõi cô gái vừa rời khỏi văn phòng của ông. Cô ta cao khoảng 1 mét 67, tóc hung, mặc quần áo kiểu Ê-cốt gồm hai mảnh màu hạt dẻ và xanh một áo sơ mi xanh và…

Mason ngắt lời:

- Chúng tôi biết rồi vì cô ta từ văn phòng này đi ra.

- Tôi biết, tôi biết - Drake nói. - Nhưng, chúng ta vẫn cứ nên nghe để tránh những chuyện nhầm lẫn có thể xảy ra.

Luật sư đồng ý:

- Được, được rồi, nói tiếp đi.

- Chúng tôi chờ sẵn ở dưới nhà, anh bạn ngồi ở xe riêng, còn tôi trong taxi. Cô gái đi thẳng đến chỗ tôi nhưng thấy xe đã có khách nên cô lại ngoắc chiếc taxi khác vừa chạy tới. Không những chúng tôi cho chạy theo xe cô ta mà còn nhìn rõ biển số của chiếc taxi đó, và với 10 đôla tiền trà nước tôi đã nhờ người lái xe gọi điện thoại về Công ty hỏi xem chiếc xe kia đi đâu. Sau 2 phút thì cô câu trả lời: *phi trường*. Và đúng là cô gái đến phi trường thật, cô ta chẳng cần nghĩ đến chuyện đánh lạc hướng mà cũng không bận tâm xem có ai lén lút theo dõi không.

Mason hỏi:

- Ở phi trường cô ta làm gì?

- Trong hơn một tiếng đồng hồ, cô không có hành động gì hết. Hình như cô chờ đợi một chuyện gì hay một người nào đó. Do thái độ cô hơi bình thường nên tôi phải cảnh giác, không lúc nào rời mắt khỏi cô ta. Bất chợt, cô ta chạy xộc đến một quán bán báo kêu to: *'Đây không phải là vụ trấn lột!'* và rút khẩu súng trong túi xách ra bắn liền 3 phát. Sự việc thật bất ngờ khiến tôi cứ đứng ngẩn người ra…

- Khoan đã! - Mason ngắt lời. - Cô ta nói: *'Đây không phải là vụ trấn lột'* à?

- Vâng, - Nelson xác nhận. - Thật đúng như vậy. Lúc đó tôi đứng cách cô ta có 3 mét nên nghe rất rõ.

- Được rồi, thế sau đó anh làm gì? Anh có ý định tước súng của cô ta không?

- Không… Cũng như mọi người có mặt ở đó, tôi cứ đứng như phỗng, ngẩn người trong một lát vì ngạc nhiên và chưa có đủ thì giờ tĩnh trí lại thì cô gái chạy vụt vào khu vực vệ sinh tay vẫn vung vẩy khẩu súng. Ông cứ hình dung cảnh tượng đó mà xem. Đối diện với một cô

gái tay cầm súng là một chuyện, còn chạy theo cô ta vào khu vực vệ sinh dành cho phụ nữ lại là một chuyện khác. Tôi mà liều chạy vào nơi ẩn nấp của cô ta được coi là khu vực bất khả xâm phạm của phụ nữ thì không khéo bị các bà xé tan thành từng mảnh. Cho nên, tôi đành đứng tại chỗ theo dõi các bà đi ra khỏi nơi đó, cũng may mà chỉ có một lối ra thôi.

Mason vừa cười vừa nói:

- Mọi người cùng đều hành động như anh à?

- Không, không phải thế. Có hai anh cớm chạy đến sau một lúc ngần ngừ và hội ý liền đi thẳng đến khu vệ sinh nhưng chưa đến nơi thì cửa mở. Một cô gái đàng hoàng đi ra thật bình tĩnh như là chỉ vào đấy để thoa lại ít phấn.

- Hai người cảnh sát bắt ngay cô ta chứ?

- Họ không biết mặt cô ta vì không nhìn thấy lúc cô ta bắn súng mà chỉ đến ngay sau đó thôi. Họ toan để cô ta đi thoát nhưng có một người nào đó kêu lên: 'Đúng cô ta rồi! Giữ ngay lại!' và những người khác cùng chỉ vào cô ta mà đồng thanh la lên.

- Thế phản ứng của cô ta ra sao?

- Lạ lắm, không thể nào ngờ được! Cô gái nhìn xung quanh với vẻ sửng sốt như tự hỏi có chuyện gì xảy ra. Một người cảnh sát nắm lấy tay cô. Mới đầu cô tỏ vẻ ngạc nhiên và cảm thấy như bị xúc phạm, cô đòi phải có lời giải thích. Đám đông vây quanh họ cũng la lối ồn ào.

Mason hỏi:

- Thế khẩu súng đâu?

- Khẩu súng vẫn còn ở trong phòng vệ sinh. Một phụ nữ quá sợ hãi khi nhìn thấy khẩu súng được luồn vào trong cabin của bà ta nên bà ta vội mang đến nộp cho cảnh sát. Một trong hai người đề nghị cô gái vui lòng mở xắc cho họ kiểm tra. Cô gái đồng ý nhưng họ không đám lục lọi mà chỉ đưa mắt nhìn vào thôi. Sau đó, một anh cảnh sát cầm khẩu súng quan sát và vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên nét mặt anh ta. Anh ta nói với người đồng sự: 'Khẩu súng nạp đạn giả'.

- Thế có mấy viên đạn được bắn ra?

- Ba.

- Được, rồi sao nữa?

Rồi bất ngờ cô gái cười với anh cảnh sát đang nắm tay cô:

- 'Được rồi, tôi thú nhận là đã đùa rỡn tí chút để xem sự thể xảy ra làm sao?'

Luật sư hỏi:

- Cô ta công nhận mình đã bắn súng à?

- Vâng, đúng như thế. Cảnh sát đưa cô lên xe đi mất và tôi gọi điện báo cáo cho ông Paul Drake, ông ấy bảo tôi về đây trực tiếp thuật lại cho ông rõ. Tất cả là như vậy…

Mason liếc nhìn đồng hồ:

- Chắc chúng ta sắp có tin của cô khách hàng vì thế nào cô ta cũng phải cần đến luật sư.

- Đúng vậy - Drake nói. - Dĩ nhiên cô ta chuẩn bị cái cú đó và chỉ đến đây khi đã được bảo đảm trước có sự giúp đỡ của anh. Anh đã đi quá sâu vào chuyện này đấy.

Jerry Nelson tiếp lời:

- Thưa ông Mason, có điều rất phiền là cảnh sát họ hỏi tên và địa chỉ của tôi. Anh bạn tôi có thì giờ chuồn đi chỗ khác, nhưng còn tôi, tôi đứng ngay bên cạnh họ và có một người nào đó chỉ tay vào tôi mà nói: 'Ông này có mặt ngay lúc đó nên đã chứng kiến từ đầu đến cuối!'. Tôi không tìm cách lỉnh đi vì nghĩ ngay rằng nếu sau này họ phát hiện tôi là một thám tử tư thì họ sẽ có ngay một sự suy diễn và nếu vậy thì phiền lắm.

Mason nói:

- Anh làm vậy là rất đúng và nếu được chỉ định làm chứng, anh đừng quên nhấn mạnh cô ta đã nói: *'Đây không phải là vụ trấn lột!'*.

Nelson nói:

- Tôi thực không hiểu ra làm sao hết. Cô ta chạy đến quán bán báo, mở túi xắc kêu to với người bán báo ở trước mặt: *'Đây không phải là vụ trấn lột!'*. Sau đó là pằng, pằng, pằng! rồi cô ta biến ngay vào trong phòng vệ sinh.

- Anh có chắc rằng cô ta định nói: 'Đây không phải là vụ trấn lột không?'

- Chắc chắn như vậy! Nhưng những người khác có mặt ở đó thì lại sẵn sàng khai ngược lại vì trong trí họ thì chỉ có thể là một vụ trấn lột mà thôi.

- Nhưng lời chứng của anh rất đáng tin vì khẩu súng chỉ có đạn giả. Chính anh nghe thấy viên cảnh sát xác nhận chuyện đó chứ?

- Vâng, đúng như vậy.

- Thế nhé, xin cám ơn anh, anh Nelson. Lúc này tôi chưa có gì hỏi thêm anh cả.

Xiết chặt tay luật sư, Nelson nói:

- Thưa ông Mason, tôi lất vui sướng được biết ông. Tôi rất tiếc nếu như tôi bị gọi ra làm chứng chống lại ông… , chống lại cô khách hàng của ông.

- Tại sao anh lại nói là chống! - luật sư gạt đi.- Anh sẽ là một trong những người làm chứng tốt nhất của tôi.

Drake giải thích cho nhân viên của mình rõ:

- Ông Mason thích những vụ oái oăm và những khách hàng kỳ quặc.

- Nếu vậy thì luật sư đã gặp đúng đối tượng, - Nelson nói và lắc đầu một cách đầy ý nghĩa. - Khi cô gái bước ra khỏi nhà vệ sinh, người ta nghĩ cô ta hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy ra vì trông cô ta thật bình tĩnh và tự nhiên.

Drake nhận xét:

- Người ta thường hay không biết được đàn bà nghĩ gì.

Mason cười và sửa lại:

- Người ta *không bao giờ* biết được đàn bà nghĩ gì.

CHƯƠNG BA

Văn phòng Perry Mason suốt cả buổi chiều ờ trong trạng thái chờ đợi, cho đến 5 giờ chiều, luật sư đành nói:

- Della, tôi chắc cô khách hàng không đến nhờ chúng ta rồi. Quái, không hiểu tại sao lại thế?

- Ông có nghĩ là họ đang thẩm vấn cô ta và ngăn cô ta gọi điện không?

- Thực sự tôi không biết gì hết… Chúng ta thử nghe radiô trong buổi phát tin lúc 5 giờ xem sao. Có thể đài đưa tin về vụ dó.

Người ta có nói đến thật. Sau bài bình luận về tình hình thế giới, phát thanh viên loan tin.

Trưa nay ở phi trường Los Angeles đã nhốn nháo mội lúc khi một cô gái trẻ, rất đẹp bất chợt vung khẩu súng la to: 'Đây là vụ trấn lột' và bắn liền ba phát trước khi lẩn trốn vào khu vực vệ sinh dành cho các bà. Cô ta đi ra đúng lúc cảnh sát chuẩn bị xông vào nơi trốn tránh và bị bắt ngay nhờ sự phát hiện của nhiều người. Lúc đầu cô cả quyết mình vô tội nhưng sau đó lại nhoẻn miệng cười và tuyên bố muốn đùa dai một chút. Chuyện thực khó tin nhưng dù sao cảnh sát cũng phải công nhận có hai sự kiện làm cơ sở cho lời khai đó. Một là khẩn súng chỉ chứa toàn đạn giả, hai là bằng lái của cô gái trẻ mang tên Minerva Minden. Cô gái được các báo chí mệnh danh là 'Cô gái hưởng thừa tự quá quắt của vùng Montrose'.

Cô Minden đã nhiều lần bị cảnh sát bắt phạt. Trong nhiều lần phạm lỗi đó, ta có thể kể ra những vụ như cố ý làm vỡ bát dĩa của một khách sạn chỉ nhằm mục đích gây sự chú ý của người bồi bàn, chạy xe quá tốc độ, lái xe trong tình trạng say rượu, có thái độ ngang ngược với nhân viên cảnh sát, vân vân…

Cô gái trẻ hưởng thừa kế đó coi trò chơi ngông vừa rồi là một chuyện đùa giỡn lý thú nhưng ông Chánh án Carl Bold lại không đồng quan điểm như vậy.

Bị buộc tội làm rối loạn trật tự khi bắn súng ở nơi công cộng, cô Muiden đã phải nghe ông Chánh án định tiền bảo đảm tạm tha là 4000 đôla. Hơi cụt hứng, cô tuyên bố sẽ biện minh mình vô tội rồi móc tiền trả ngay và rời khỏi phòng xử. Ngày mai, cô lại phải đến lần nữa để nghe tuyên án…

Phát thanh viên chuyển sang mục dự báo thời tiết cho ngày hôm sau và Mason tắt đài.

- Ông chủ, ông có thấy cô Dorrie Ambler của chúng ta thật giống với cô Minerva Minden không? - Della hỏi.

- Chuyện xảy ra ở phi trường rõ là có dụng ý. Hơn nữa bằng lái xe và dấu ngón tay cái đúng là của Dorrie Ambler. Như vậy vết sẹo mổ ruột thừa có thể trở thành một vấn đề vô cùng quan trọng đấy.

- Làm sao giải thích mọi chuyện đó được?

- Della, tôi chưa thấy có cách nào, nhưng tôi sẵn sàng cá với cô…

Luật sư ngừng lời vi có người khe khẽ gõ cửa văn phòng thông ra hành lang. Ông nhìn đồng hồ rồi nói tiếp:

- Della, bây giờ là 5 giờ 15, cô đừng mở cửa này nhưng hãy đi vòng lại nói với vị khách quấy rầy là văn phòng đóng cửa lúc 4 giờ 30. Sáng mai, từ 9 giờ họ chỉ việc gọi điện xin giờ hẹn.

Della vâng lời nhưng một lát sau cô quay lại và nói:

- Tôi nhìn qua khe cửa thấy cô Dorrie Ambler. Tôi vội quay lại báo cho ông biết vì có lẽ ông muốn gặp cô ta, ngay cả sau giờ làm việc.

Mason cười và ra mở cửa ở hành lang đúng lúc Dorrie Ambler không muốn gõ cửa thêm và định quay đi về phía thang máy.

- Chào cô, cô Ambler… Văn phòng đã đóng cửa, tôi đang chuẩn bị về nhưng nếu có chuyện thật quan trọng thì tôi cũng có thể tiếp cô một lát…

- Vâng, có chuyện vô cùng quan trọng.

- Vậy thì mời cô vào và ngồi xuống đây…

Cô gái vâng lời sau khi đã chào hỏi Della Street. Mason nói:

- Như vậy trong thực tế cô đúng là Minerva Minden, cô gái hưởng thừa kế quá quắt của vùng Montrose…

- Hoàn toàn không phải, - cô ta cãi lại và nhìn thẳng vào mắt ông - Ông nhầm rồi.

Mason lắc đầu như một ông bố tra hỏi người con ương ngạnh nói dối như Cuội dù mọi chuyện đã rõ ràng:

- Tôi không tin. Sáng nay khi đến gặp tôi, trong túi xắc của cô có chứa một khẩu súng lục. Vì thế tôi cử một thám tử theo dõi cô và khi cô bày trò ở nơi công cộng, anh ta chỉ đứng cách cô vài bước. Thôi nào, cô Ambler, tôi muốn biết khi cô lừa tôi, cô nhằm mục đích gì và muốn tôi làm gì. Tôi đã nói rồi, tôi không muốn có những khách hàng lừa dối tôi nên sau khi nghe cô giải thích, có thể tôi không còn coi cô là khách hàng của tôi nữa.

Đôi mắt cô gái mở rõ to:

- Ông biết tôi có khẩu súng để ở trong túi xắc và cử người theo dõi tôi à?

- Đúng vậy.

- Trời đất! - cô gái kêu lên và khi nhìn gương mặt Macon biểu lộ sự ngạc nhiên, cô nói tiếp:

- Tôi *không phải* là Minden mà là Dorrie Ambler. Hành động của tôi ở phi trường chỉ nhằm mục đích buộc Minerva Minden phải lộ mặt nhưng cô ta lại ranh ma hơn tôi.

- Hãy giải thích cho tôi nghe nào, - luật sư nói với vẻ thích thú.

- Sự việc khởi đầu từ bốn ngày nay khi tôi đáp ứng một lời rao vặt cần mướn một rô gái trẻ không có nghề chuyên môn để làn, một công việc hơi đặc. Bản rao vặt ghi rõ những người muốn xin việc phải từ 22 đến 26 tuổi, cao chừng 1m70, nặng ít nhất 55 ký và không quả 57 kí. Tiền công là 1.000 đôla một tháng.

Mason nhin cô thư ký và Della nói:

- Đúng đấy, tôi có thấy mục rao vặt mướn người. Nó chỉ được đăng có một lần.

Luật sư nói với cô khách hàng:

- Cô nói tiếp đi.

- Có người nào đó gửi thẳng cho tôi bản rao vặt đó tôi liền đến trình diện. Xin nói rõ thêm, tôi không phải là người xin việc duy nhất. Nhưng mọi sự diễn ra thật kỳ lạ… Nơi tuyển người là một căn hộ của một khách sạn, hình như người ta mới thuê để làm việc này. Ở tiền sảnh căn hộ, một phụ nữ phân phát cho chúng tôi hoặc một thẻ màu đen, hoặc một thẻ màu đỏ. Có hai cửa, một cửa ghi chữ ĐEN còn cửa kia thì chữ ĐỎ. Ngay sau đó, tôi bắt chuyện với một cô gái được phát thẻ đỏ và được biết sau khi chờ đợi 20 cô khác đi vào cửa dành riêng cho họ, đến lượt cô gái thì được báo là đã tuyển được người làm công việc đó rồi.

- Thế còn cô, cô nhận được thẻ màu đen à?

- Vâng… Loại này ít hơn, khoảng một phần mười lăm loại kia. Một mình tôi ngồi chờ mươi mười lăm phút trong căn phòng. Rồi một cánh cửa đối diện với phòng chờ mở ra, một người đàn ông mời tôi vào căn phòng thứ ba. Ông ta tự giới thiệu là phó chủ tịch đặc trách công việc tuyển người nhưng tôi chắc đó là một luật sư.

- Làm sao cô lại nghĩ như vậy?

- Do cách thức ông ta hỏi tôi về quá khứ, về cha mẹ, vân vân… Sau đó ông ta bảo tôi đi quanh trong phòng và quan sát tôi với sự chăm chú đặc biệt.

- Ông ta có định sàm sỡ với cô không?

- Chắc chắn là không, nhưng có thể nói ông ta quan sát tôi không sót thứ gì. Rồi ông ta tìm hiểu xem tôi có trí nhớ tốt không xem tôi có nhanh chóng trả lời những câu hỏi không và những vấn đề đại loại như vậy. Bất chợt, ông ta hỏi độp tôi: 'Tối ngày 6 tháng 9 cô làm gì?'

- Vậy sao?

- Vì là ngày gần đấy nên chỉ cần một phút, tôi trả lời tối hôm thứ bảy đó tôi ở nhà. Ông ta hỏi có người nào ở cùng với tôi không, tôi cho biết là tôi sống độc thân. Ông ta muốn biết tối hôm đó tôi có tiếp khách không, có cú điện thoại nào gọi đến không. Tôi trả lời là không, cuối cùng ông ta ghi số điện thoại của tôi và cho biết tôi là một trong vài người có khả năng được chọn làm công việc đó.

- Cô có hỏi tính chất công việc là gì không?

- Ông ta nói vắn tắt đó là một việc làm hơi đặc biệt tôi phải theo một sự luyện tập gắt gao - nhưng trong thời gian đó, tôi được trả tiền - và không được bép xép. Cuối cùng ông ta nói rõ thỉnh thoảng tôi sẽ được chụp ảnh với trang phục khác nhau. Mới nghe như vậy, tôi có phản ứng ngay, tôi hỏi nếu là chụp ảnh người mẫu khỏa thân thì tôi không nhận làm, có trao đổi thêm cũng vô ích. Ông ta vội trấn an ngay và giải thích những người mướn tôi muốn có những bức hình thật đứng đắn, hoàn toàn không phải là loại ảnh *'người mẫu'*. Như vậy tôi không được luống cuống nếu bắt gặp trên đường phố một anh phó nhòm nào chĩa ống kính về phía tôi. Việc này sẽ xảy ra thường xuyên để tôi làm quen và giữ thái độ tự nhiên khi đứng trước ống kính.

- Được, rồi, thế sao nữa?

- Sau đó tôi đi về nhà và hai tiếng sau, một cú điện thoại gọi đến báo tin tôi dược tuyển chọn.

- Thời gian này cô không có việc làm à?

- Cũng không hẳn như vậy. Tôi nghĩ có thể sống được bằng cách gõ cửa từng nhà mời mua những bộ tự điển bách khoa. Nhưng thưa ông, việc bán sách không thể đem lại cho tôi 1000 đô la một tháng được.

- Sau khi nghe điện thoại cô làm gì?

- Tôi quay lại khách sạn theo yêu cầu. Trong căn hộ mà tôi vừa đi diễn cùng với các cô xin việc khác, chỉ có mỗi mình ông ta thôi, ông ta đưa cho tôi những bộ quần áo mặc thử lúc buổi sáng và giải thích việc làm. Ông ta mời tôi sang phòng bên để thay quần áo. Tôi cứ tưởng ông ta định có những hành động suồng sã nhưng tôi đã nhầm, ông ta cư xử như một bực chính nhân quân tử, yên lặng ngồi chờ tôi thay quần áo xong rồi quay lại. Ông ta chăm chú quan sát tôi và gật đầu tán thưởng, đưa thêm cái mũ cho đầy đủ trang phục. Theo lời ông, những ngày làm việc đầu tiên không căng lắm. Trước hết tôi phải mặc những bộ quần áo đó cho quen với người, do đó sáng hôm sau tôi không phải ra đường trước lúc 11 giờ. Tôi phải đi đến phố Vine chỗ gặp đại lộ Hollywood và đi qua ngã tư 50 lần. Xong xuôi, tôi được về nhà nghỉ.

- Đi qua ngã tư theo chiều nào?

- Điều đó không quan trọng, chỉ cần khi qua ngã tư phải tuân thủ tín hiệu đèn điều khiển giao thông, ông ta căn dặn tôi đừng quan tâm đến anh phó nhòm ở khu vực đó.

- Và người ta chụp ảnh cô?

- Vâng, chụp nhiều lần bởi cùng một người, người đó cũng chụp vài người khác nhưng có vẻ chú ý đến tôi nhiều nhất.

- Cô mặc có vừa quần áo được phát không?

- Rất vừa, hình như chúng được may theo đúng kích thước vì trên đường may vẫn còn sót vài sợi chỉ.

- Được rồi, - Mason trầm ngâm nói. - Sau buổi gặp đầu tiên thì mọi việc diễn biến ra sao?

- Ông đó cho tôi một số điện thoại không đăng ký trong cuốn niên giám để ngày ngày tôi gọi đến xin chỉ thị. Tôi làm theo lời dặn. Họ tuyên bố mọi việc đều trôi chảy và tôi có thể nghỉ hết thời gian còn lại trong ngày.

- Được, rồi sao nữa?

- Sau đó tôi chơi trò thám tử. Chờ một lát, tôi lại quay số điện thoại bí ẩn đó, bằng cách đổi giọng, tôi hỏi một người tên là Mac. Tiếng người đàn ông - tôi nhận ra giọng nói của ông ta - cho biết tôi gọi nhầm số, chắc là tôi ghi sai. Tôi khăng khăng nói số điện ghi đúng. Với giọng hơi bực bội, ông ta giải thích: 'Đây là hãng trinh thám tư Billings và Compion, không có ai tên là Mac cả' và đập mạnh ống nghe xuống giá. Thế là tôi đã tìm hiểu được điều tôi muốn biết và giơ quyển niên giám tìm địa chỉ của hãng trinh thám tư Billings và Compton, tôi quyết định phải tìm đến đó để hỏi cho ra nhẽ.

- Rồi sao nữa?

- Tôi không đi vì đã xảy ra một chuyện…

- Gì vậy?

- Đúng lúc tôi đưa xe ra khỏi gara thì nhìn thấy một cô giống tôi như hệt.

- A! Tôi bắt đầu hiểu ra rồi, - Mason reo lên. - Người giống cô như thế nào?

- *Hoàn toàn* như tôi. Cô gái đó cũng mặc quần áo hệt như của tôi đến nỗi tôi có cảm tưởng như mình nhìn vào trong gương.

- Thế cô ta làm gì?

- Cô ấy chờ người mang xe đến. Tôi cũng cố ý đứng chờ cho đến khi cô ta leo lên xe, mới ghi số WBL 673.

- Chắc cô tìm hiểu xem ai là chủ nhân chiếc xe đó?

- Vâng.

- Và cô được biết cô ta là Minerva Minden?

- Vâng.

- Rồi sao nữa?

- Tôi làm như không có chuyện gì xảy ra. Ngày hôm sau, theo quy định, tôi gọi điện thoại và họ cho biết lần này tôi phải đi diễu như ngày hôm trước nhưng ở ngã tư Đại lộ Sunset- La Brea.

- Rồi vẫn có người chụp ảnh?

- Vâng. Sau đó anh ta lên xe quay phim tôi đi ngang qua. 50 lượt giờ đi giờ lại kết thúc, tôi về nhà để gọi điện và được phép nghỉ đến hết ngày. Bây giờ ông hiểu lại sao tôi lại tin chắc họ dùng tôi làm… làm con nai tế thần khi mướn tôi đi diễu ngoài phố chứ?

- Phải… Chắc Minerva Minden cần tạo ra mội tình trạng ngoại phạm nào đó.

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Nếu hai chúng tôi không phải là hai chị em sinh đôi thì không thể giống nhau một cách đáng kinh ngạc như vậy. Nhưng chưa hết ông hãy nghe phần sau.

- Tôi vẫn nghe.

- Sáng ngày hôm sau, người ta chỉ thị cho tôi đi qua ngã tư Đại lộ Hollywood - Thông lộ Western rôi đi ngược lên 100 mét theo Đại lộ Hollywood, sau đó quay trở lại ngã tư sang hè bên kia đi theo quãng đường cũ, cứ đi đi lại lại như thế trong 2 giờ đồng hồ.

- Thế cô thực hiện đúng như vậy chứ?

- Tôi chỉ theo một phần thôi vì đi diễu đến lần thứ ba hay lần thứ tư, khi tôi đi ngược lên Đại lộ Hollywood, lúc qua một cửa tiệm, có một cô bé la lên: 'Mẹ ơi! Cô ta kia kìa!'.

- Rồi chuyện gì xảy ra?

- Một phụ nữ từ trong tiệm chạy ra cửa nhìn và đi theo tôi.

- Cô phản ứng ra sao?

- Tôi vẫn tiếp tục đi, trong bụng nghĩ chắc là người thợ ảnh sẽ chụp hình tôi cùng với người đàn bà đó. Nhưng sau đó tôi cảm thấy sợ nên vội quay về xe ô tô và chuồn thật nhanh.

- Chuyện đó xảy ra ngày hôm qua à?

- Vâng, mỗi lúc tôi càng cảm thấy mình phải tạo ra tình trạng ngoại phạm cho Minerva Minden vô tội về một chuyện gì đó và sự thể làm tôi lo ngại. Sáng nay khi tôi gọi điện: người ta cho tôi được nghỉ cả ngày. Trên một tờ báo, tôi có đọc một bản tin ngắn nói trong ngày hôm nay cô Minerva Minden đi New York. Thế là tôi quyết định thực hiện kế hoạch hành động để phá vỡ cái ung nhọt nung nấu con người tôi. Sau khi đến gặp ông cho ông xem vết sẹo để dự phòng mọi sự ngộ nhận, tôi đi thẳng ra phi trường với khẩu súng nạp đạn giả. Khi Minerva Minden đến phi trường và đi vào phòng vệ sinh, tôi liền vung khẩu súng kêu to: 'Đây không phải là vụ trấn lột!' tôi bắn chỉ thiên ba phát rồi cũng chạy vào phòng vệ sinh. Có rất nhiều ngăn, tôi vứt khẩu súng xuống sàn chạy đại vào một ngăn nào đó rồi khép cửa lại. Mọi chuyện diễn biến đúng như tôi mong đợi: Minerva bước ra khỏi khu nhà vệ sinh liền bị người ta vây quanh ngay lập tức và báo cho cảnh sát.

- Theo ý cô, chắc cô ta sẽ không nhận bắn súng, cho rằng những người làm chứng đã nhầm lẫn với người giống cô ta và một cuộc khám xét nhà vệ sinh sẽ phát hiện ra cô, đưa cô ra so sánh với có Minerva Minden phải không?

- Tôi cũng không chắc sự việc sẽ diễn ra như vậy. Tôi định chờ một lát rồi mới bước ra để đối chát với cô ta. Nhưng tôi hoàn toàn bị bất ngờ khi cô ta tự công nhận đã bắn súng với một sự bình tĩnh kỳ lạ…

Mason nhìn thẳng vào mắt cô khách hàng:

- Trong thực tế, chính cô ta đã bắn súng phải không, cô Dorrie? Còn cô thì đang đóng một vở hài kịch đã được chuẩn bị chu đáo?

- Thưa ông Mason, tôi xin thề chính tôi đã bắn súng. Nếu cần thiết, ông cứ cho người đi xác minh lại. Ông có thấy không, tôi sợ, nếu tôi kêu: 'Đây là vụ trấn lột!' thì ngay cả việc dùng súng nạp đạn giả tôi vẫn có thể bị kết án có hành động trấn lột thực sự. Do đó tôi thét lên: 'Đây *không phải* là vụ trấn lột!'

Tất nhiên, đa số những người làm chứng đều nghĩ họ nghe thấy: 'Đây là vụ trấn lột', nhưng nếu ông hỏi vặn lại họ: Có phải cô ta nói: 'Đây không phải là vụ trấn lột' không thì ông sẽ làm cho họ nhớ lại như vậy. Chắc chắn trong bọn họ sẽ có người nghi ngờ về sự khẳng

định của những người kia, họ sẽ không dám tự giác khai: Cô ta đã nói: 'Đây không phải là vụ trấn lột'. Họ sẽ ngại tỏ ra là bị ngớ ngẩn nhưng một khi đã có người trong bọn họ vượt qua được sự ngần ngại thì những người khác cũng sẽ nói theo thôi.

Mason hỏi:

- Thực ra ý định của cô như thế nào? Cô cần gì ở tôi?

- Tôi muốn ông đảm nhận bảo vệ quyền lợi của tôi. Tôi muốn biết ngày 6 - 9 đã xảy ra chuyện gì để cho họ lao vào một âm mưu như vậy nhằm tạo ra một người giống hệt Minerva Minden.

- Cô có thấy bất tiện khi cho tôi xem lại tấm bằng lái xe của cô không?

- Thưa ông, không…

Mở xắc tay, cô ta lấy ra tấm bằng lái đưa cho luật sư, ông nói ngay:

- Cho tôi xem ngón tay cái để so sánh nó với dấu tay trên tấm bằng.

- Trời đất, ông thật đa nghi quá!

- Tôi là luật sư và được trả tiền để biết rằng bao giờ quá cẩu thận cũng là hơn. Tôi biết cô ghê sợ việc bôi mực vào ngón tay nên tôi sẽ kểm tra trên chính ngón lay cái.

Cô vội chìa ngón cái ra và với chiếc kính lúp. Perry Mason xem xét tỉ mỉ. Luật sư gật đầu.

- Bây giờ tôi cho ông xem vết sẹo.

- Thôi không cần, - Mason nói. - Tôi tin rồi.

- Vâng. Thế ông có phát hiện xem tôi bị lôi cuốn vào một âm mưu nào đó nhé.

Mason yên lặng gật đầu:

- Tất nhiên tôi không có nhiều tiền lắm nhưng dù sao tôi cũng… chưa nói đến chuyện tiền nong vội. Tôi sẽ nghiên cứu vụ này và ta bàn đến chuyện tiền bạc sau.

- Ồ! Thưa ông Mason, nếu ông biết tôi cảm thấy hốt hoảng biết là chừng nào!

- Tôi nghĩ cô không nên hốt hoảng đến thế.

- Nhưng tôi là con mồi của những người tiêu tiền không cần đếm và họ muốn lợi dụng tôi để đạt được mục đích của họ. Tôi sợ ông không ngăn chặn được kế hoạch hành động của họ.

- Cô quay số điện đó hỏi xem ngày mai họ yêu cầu làm gì? Tôi sẽ nghe họ trả lời, - Mason nói thêm và trao đổi ánh mắt với Della.

Dorrie ngập ngừng phản đối:

- Nhưng tôi bị cấm không được gọi trước ngày mai…

- Cô cứ thử xem. Hãy dùng chiếc máy này có đường dây không qua tổng đài.

Cô gái vâng lời và khi cô vừa quay con số xong thì Mason nhấc ống nghe phụ lên. Giọng một người đàn ông nói:

- Vâng, alô? Cô gọi số điện thoại nào?

Dorrie nhấc lại rồi nói rõ:

- Tôi là cô Ambler đây. Tôi muốn biết chỉ thị cho ngày mai.

- Ngày mai không phải làm gì hết. Cô muốn làm gì tùy cô.

- Làm gì theo ý tôi ư? Nhưng tôi vẫn được trả tiền chứ?

- Phải rồi! Cô không phải suy nghĩ về chuyện tiền công! - người đàn ông trả lời trước khi cúp máy.

Khi cô gái đặt ống nghe xuống giá, Mason vui vẻ nói:

- Mọi việc đều tốt thôi. Bây giờ chúng tôi đi về nhà còn cô cũng nên làm như vậy, cô Ambler ạ.

- Nếu ngày mai có việc gì xảy ra, tôi biết tìm ông ở đâu?

- Tốt nhất là cô gọi điện báo cho Hãng Drake biết. Họ sẽ tìm cách thông báo lại cho tôi trong vòng một tiếng đồng hồ là cùng… Nhưng vì sao cô lại nghĩ có thể xảy ra chuyện gì trong đêm nay?

- Tôi cũng không biết nữa… Có thể do tôi cảm thấy lo ngại… Minerva Minden chắc chắn đã biết chuyện xảy ra ở phi trường nhằm mục đích gì. Cung cách phản ứng của cô ta chứng tỏ cô ta đã hiểu rõ. Bây giờ chắc cô ta biết tôi đã phát hiện ra điều gì đó, mặc dù chưa thật hiểu hết. Nhưng dù sao tôi cũng thấy yên tâm phần nào vì ông đã nhận lời giúp tôi.

- Đúng vậy, - Mason nói với giọng vỗ về của người lớn tuổi.

- Cô đi về nhà đi, còn về phần tôi, tôi cố tìm hiểu thêm nữa về chuyện này. Khi nào biết thêm được điều gì tôi sẽ cho cô hay.

- Ồ! Xin cám ơn ông. Ông luật sư Mason. Xin cám ơn ông nhiều. Tôi cảm thấy như trút được gánh nặng. Xin chào ông.

- Xin chào cô!

Khi cánh cửa thông với hành lang khép lại. Della Street đưa mắt dò hỏi Mason. Luật sư nói:

- Hoặc là tôi quá nhầm, hoặc là Minerva Minden lái xe trong khi say rượu và đã gây tai nạn nghiêm trọng, không biết chừng có thể là cán chết người rồi bỏ chạy. Cô ta tìm cách làm rối trí các người làm chứng, không cho họ diễn tả sự nhận dạng một cách rõ ràng. Della, cô gọi điện tới Sở Cảnh sát trung tâm hỏi họ về những tai nạn xe cộ xảy ra trong ngày 6 tháng 9, nhất là trong khu vực ở gần Thông lộ Western và Đại lộ Hollywood.

Della Street thi hành ngay và ghi tốc ký vào sổ, sau đó cô cám ơn người nói điện đàm rồi cúp máy.

Cô quay lại báo tin cho luật sư biết.

- Vào buổi tối ngày 6, một khách bộ hành tên là Horace Emmett trong khi bước theo lối đi, tính băng qua ngã tư Đại lộ Hollywood và Thông lộ Western thì bị xe đụng phải, ông ta bị gãy xương đùi. Chiếc xe gây ra tai nạn là chiếc Cadillac do một phụ nữ trẻ lái. Cô này dừng xe định bước xuống đường xem xét, nhưng bỗng cô ta đổi ý và tiếp tục phóng vụt đi. Hình như cô ta đang say rượu.

- Ok, Della, - Mason gật đầu nói. - Bây giờ tôi đưa cô đi ăn tối. Ngày mai, chúng ta sẽ tiếp xúc với Minerva Minden và có lẽ ngay từ tối mai ta sẽ có được một số tiền bồi thường kha khá cho cô khách hàng của ta và một số tiền khá hơn, cho ông Horace Emmett.

Ta sẽ bảo Paul cho Jerry Nelson đến tham dự buổi xử Minden để biết bản án ra sao. Và cũng nhờ anh chàng thám tử thân mến của chúng ta tập họp tối đa các tin tức về tai nạn đã gây ra cho Horace Emmett.

Mason cười và sửa lại:

- Người ta không bao giờ biết được đàn bà nghĩ gì.

CHƯƠNG BỐN

Mười giờ sáng hôm sau, Paul Drake đập cửa dồn dập theo kiểu cách quen thuộc và Mason ra hiệu cho cô thư ký mở cửa.

Nhà thám tử chào Della Street:

- Chào người đẹp! Đi chơi buổi tối và khiêu vũ là điều tốt cho cô đấy: đôi mắt cô bây giờ đẹp như mặt nước hồ mùa thu.

Della Street cười chế nhạo:

- Còn ông cũng sẽ có điều hay nếu cứ ngồi lì ở bàn giấy uống cà phê lạnh ngắt và nhai bánh mì sandwich ỉu xìu: ý kiến của ông sẽ thơ mộng hơn cơ đấy.

Drake nhăn nhó mặt mày, quay lại Mason:

- Tôi đã cử Nelson đến dự phiên tòa theo đúng lời anh dặn. Anh ta cho biết cô Minerva Minđen xuất hiện trước tòa không cần nhờ đến luật sư thay mặt. Trông cô ta thật phởn. Jerry sắp gọi điện về đây cho tôi khi biết kết quả bản án.

Della Street hỏi:

- Không có chuyện gì rắc rối xung quanh vấn đề thừa kế gia sản của ông già Minden chứ?

- Ồ! có đấy, - Drake vừa cười vừa trả lời. - Còn xảy ra nhiều chuyện rắc rối nữa cho mà xem. Ông già Harper Minden để lại một gia tài khổng lồ mà không có người nào thừa hưởng gia tài này cả, mãi đến khi một hãng chuyên môn trong cái trò này tìm ra được cô Minden lúc đó đang làm người chạy bàn cho một khách sạn và theo lời người ta đồn thì cô này sống khá phóng túng. Bây giờ khi cô ta giàu sụ rồi thì người ta chỉ coi cô là cô gái quá quắt thôi. Chẳng có gì là lạ đâu!

Mason đưa ra nhận xét:

- Chắc Harper Minden không phải là ông nội của cô ta phải không?

- Không. Cô ta thuộc ngành bàng hệ, hơn nữa phần lớn gia tài vẫn chưa được động chạm đến. Minerva chỉ được nhận một số tiền 5 hay 6 triệu đôla trả dần…

- Như thế cô ta còn nhận được khoảng…

- Năm hay sáu triệu là hết, - Drake nói rõ, - ông già giàu đến nỗi chính ông ta cũng không biết mình giàu đến đâu. Ông ta có quyền sỡ hữu về các mỏ vàng, các giếng dầu, rất nhiều nhà cửa… đủ mọi thứ!

Chuông điện thoại reo vang, Della Street nghe điện và báo tin:

- Jerry Nelson gọi. Ông nào nghe đây?

- Cô hãy nói mạch điện vào loa… qua micro ở trên bàn tôi, ba người chúng ta có thể nói chuyện như khi anh ta ở đây vậy.

Xong xuôi, Drake ngồi cách micro 1 mét lên tiếng:

- Alô, Jerry. Anh nghe được tôi nói không?

- Có, nghe rõ lắm. - Tiếng trả lời của nhà thám tư vang lên trong loa.

- Anh có nhìn thấy cô gái ấy không? Cô ta có giống cô khách hàng của chúng ta không?

- Còn phải nói! Người ta dễ dàng nhầm lẫn cô này với cô kia… Minerva Minden có cô em nào không?

Drake đáp:

- Hình như không có đâu.

- À, không, để xem… . Minerva Mirden có thể xác định quan hệ họ hàng với ông Minden nên cô được nhận nhiều triệu đô la, nhưng phả hệ vẫn chưa được thiết lập lại hoàn toàn và có tin đồn là bà mẹ của Minerva có một người em gái không biết chừng có con trước khi chết.

- Anh có cảm giác là hai cô gái này có họ hàng với nhau à?

- Thưa sếp, đúng vậy. Nếu không thì thật vô lý: không những hai cô gái giống nhau mà còn có cùng hình dáng, cùng cử chỉ. Chỉ có giọng nói là khác và màu tóc cũng khác nhau, nhưng ngoài chuyện đó… Vì còn khoảng 30 triệu nữa dành để phân phát cho những người thừa kế gia tài của ông Minden nên tôi nghĩ chắc là ông cộng tác với ông Mason về vấn đề đó… Và chắc chắn là ông trúng mối đấy.

- Ok, - Drake nói và nhìn Mason, - thôi để chuyện đó cho anh. Lúc này anh đang ở đâu?

- Ở tòa án, ông Chánh án vừa bắt cô ta nộp 1.000 đô la tiền phạt, ông ấy nghiêm khắc cảnh cáo cô ta và cho biết lẽ ra phải phạt giam cô ta mới đáng.

- Anh có nhìn thấy cô Minden không?

- Ồ! Có chứ… Thật không bõ công.

- Thôi, được rồi. Anh trở về ngay đi.

- Đồng ý.

Della Street cắt đứt cuộc điện đàm rồi tháo dây micro và dây loa trong khi Drake hỏi dò:

- Perry, theo anh thì trong vụ này còn có cái gì nữa đây?

- Hình như Minerva Minden muốn kiếm ra một người giống cô ta để chịu đòn thay.

- Về tai nạn ở Đại lộ Hollywood ư?

- Phải. Qua sự trung gian của một hãng trinh thám tư, với lời hứa hẹn lương bổng thật cao, cô ta đã thu hút được hàng đống các cô khác ít nhiều có những nét giống cô ta. Bằng cách loại trừ, người ta chỉ còn giữ lại một cô cho ăn mặc giống như Minerva, thậm chí có thể giống hệt cô ta. Ngay cả khi người ta không kết tội được cô gái giống Minerva - điều này làm cho Minerva thoát nạn - thì việc giống nhau kỳ lạ của hai cô cũng đủ gây ra nghi ngờ và ngăn cản mọi sự nhận dạng.

Drake cười nhạo:

- Thật tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa, Minerva Minden cho đăng báo tìm người giống cô ta để chạy tội việc cán người thì lại buộc phải chia phần gia tài còn lại cho một người em gái con dì ruột, có thể nói là do tự cô ta lôi ra.

Vừa nhận xét đến đó thì một hồi chuông điện thoại reo lên và Della lập tức cầm máy:

- Alô? - Della lấy tay che ống nói, thưa với Mason:

- Cô Dorrie Ambler gọi.

- Được, cô lại nói vào loa, - luật sư đáp và nói tiếp khi cô thư ký đã làm xong:

- Alô, cô Ambler đấy à?

- Ồ! Thưa ông luật sư Mason, - giọng cô gái đầy vẻ kích động, - Ông có thể đến ngay nhà tôi được không?

- Tại sao cô không lại đây?

- Tôi không thể… Có một người đàn ông đứng rình ngay trong hành lang tầng gác tôi ở và qua cửa sổ, tôi nhìn thấy một người khác đang theo dõi chiếc xe của tôi ở bãi đậu xe.

Luật sư nói:

- Như thế có nghĩa là cảnh sát đã tìm thấy cô và cô sắp sửa bị bắt về tội cán người.

- Nhưng tôi có gây ra tai nạn đâu! Tôi…

- Không, nhưng vụ đó đã xảy ra vào ngày 6 tháng 9.

- Ồ! - Cô gái phẫn uất nói, - Thế ra họ định buộc cho tôi tội gây ra tai nạn ấy à? Tôi phải chịu tội thay cho một con nhỏ giàu có dễ sợ ấy sao?

- Bình tĩnh, bình tĩnh nào, - Mason khuyên - Cô đang nói trong điện thoại và có thể có người thứ ba nghe đấy. Này cô Ambler, tôi vừa phát hiện ra một sự kiện quan trọng và cần phải gặp cô ngay lập tức…

- Nhưng tôi không thể nào ra khỏi nhà được! Tôi sợ.

- Đó là cảnh sát thôi. Chắc chắn họ chỉ chờ cô thức dậy ăn mặc đàng hoàng để thẩm vấn cô về tai nạn xảy ra ngày 6 tháng 9 ở Đại lộ Hollywood do một người lái xe gây ra rồi bỏ chạy.

- Tôi cần phải trả lời họ như thế nào đây?

- Trong lúc này đừng có khai gì hết. Cô chỉ nói cô ở nhà suốt ngày 6-9 thôi. Không được nói gì hơn. Làm như vậy ta tranh thủ thêm được thời gian vì còn nhiều chuyện ta chưa rõ. Xe của cô để đâu?

- Ở ngay trước cửa nhà, đậu sát lề đường.

- Trong tòa nhà không có chỗ để xe à?

- Có chứ, mỗi căn hộ đều có gara riêng. Nhưng ổ khóa của tôi bị hóc. Chuyện này không thành vấn đề với tôi vì ít khi tôi sử dụng. Những gara đều ẩm thấp mốc meo mà tôi thì lo ngại để xe vào đó dễ bị hôi hám. Nhiều người thuê ở đây cũng đều làm như tôi.

- Tôi cần gặp cô, cô Ambler ạ… Cha cô còn sống không?

- Mất rồi.

- Thế còn bà mẹ.

- Cũng vậy.

- Nhưng cô có rõ gia đình cô không?

- Thưa ông luật sư Mason, tại sao ông lại hỏi tôi những chuyện đó?

- Vì nó liên quan đến một vấn đề vừa nảy ra trong óc tôi và nó rất quan trọng.

- Thực ra, tôi không biết gì về gia đình tôi cả. Tôi… Thôi được, vì ông là luật sư nên tôi có thể cho ông biết: mẹ tôi gửi tôi cho Sở cứu tế xã hội. Tôi là đứa con ngoài giá thú.

Mason và Paul Drake nhìn nhau đầy ý nghĩa. Tiếng nói trong loa lại tiếp tục:

- Tôi cứ tự hỏi không biết cha mẹ tôi là ai?

- Thế không bao giờ cô đi tìm kiếm à?

- Làm sao tôi có thể làm được việc đó.

- Thôi được, cô nghe nhé… Cô cứ ở nhà, tôi sẽ đến ngay vì rất cần nói chuyện với cô. Có ông Paul Drake cũng đi với tôi… cô còn nhớ nhà thám tử chứ?

- Vâng, Tôi vẫn nhớ.

- Cô ở đâu đây?

- Chung cư Parkhurst, căn hộ 907… Như vậy các ông đến ngay chứ?

- Phải, phải. Dẫu có chuyện gì xảy ra, cô cứ nên ở nhà đấy.

Cuộc điện đàm chấm dứt, Della Street tháo dây loa trong khi luật sư nói với cô:

- Khi Jerry Nelson đến đây, cô bảo anh ta đến ngay chung cư Parkhurst. Tôi muốn anh ta có dịp được so sánh cô khách hàng của ta với Minerva Minden. Nào ta đi, Paul… Chúng ta có thể làm cho con nhỏ trúng số độc đắc đấy!

- Mà cái lô độc đắc gì lạ! - Nhà thám tử trợn tròn mắt và kêu lên - Bết nhất cũng là 25 triệu đôla.

CHƯƠNG NĂM

Chiếc xe của Drake dừng lại trước chung cư Parkhurst. Nhà thám tử nói:

- Perry, tôi không thấy người nào cả. Không có ai trên vỉa hè, trong xe cũng không.

- Nào ta lên thôi… Cố chộp lấy tên đứng rình ở hành lang căn hộ của cô ta.

- Nhưng nếu là một sĩ quan cảnh sát thì anh gặp lôi thôi đấy.

- Thì đã sao nào? Hắn chỉ việc xuất trình tấm thẻ ra. Còn nếu không phải cảnh sát thì hắn phải giải thích lý do đứng ở đó. Đi nào, Paul!

Nhưng khi hai người lên tới lầu 9, hành lang vắng tanh. Trước khi đến cửa căn hộ 907, Mason nắm tay Drake giữ lại và nói nhỏ:

- Trong lúc này đừng có nói hớ về chuyện thừa kế. Cần chờ tới khi rõ ràng đã. Tôi đến đây chỉ là nhằm ngăn chặn không cho người ta buộc tội cô khách hàng về một hành động phạm pháp mà cô ta không gây ra thôi.

Đến trước cửa, Mason ấn vào một cái nút xà cừ, từ bên trong vọng ra tiếng chuông ngân nga. Một phút im lặng, sau đó cửa vẫn không mở. Luật sư nhấn chuông lần nữa rồi đấm mạnh vào cửa. Ông kêu lên:

- Cô ta không thể đi đâu được!

Bất chợt Drake thì thầm:

- Tôi nghe có tiếng động. Hình như người ta kéo lê một vật gì.

Mason áp tai vào cánh cửa và vẫn tiếp tục đập.

Bên trong căn hộ một vật gì nặng rơi xuống làm rung chuyển cả sàn và có tiếng một phụ nữ kêu thét lên rồi đột ngột im bặt như bị bàn tay nào bịt chặt miệng.

Luật sư xô cả người hích mạnh vai vào cánh cửa. Ổ khóa không chịu nỗi nhưng được sợi dây xích an toàn giữ lại nên cửa chỉ hé mở có vài centimét và trong căn hộ có tiếng cánh cửa đập mạnh.

Drake và Mason hợp lực xô vào nhiều lần, cuối cùng đầu sợi xích bật ra khỏi tường và cánh cửa tung ra đập mạnh vào then sắt.

Người vẫn còn lảo đảo, cả hai người đứng sững ở ngưỡng cửa nhìn quang cảnh hỗn độn bày ra trước mắt họ.

Căn hộ gồm một phòng khách, một phòng ngủ, buồng tắm và nhà bếp. Cánh cửa phòng ngủ mở tung nên hai người nhìn thấy các ngăn kéo của tủ nhỏ, của bàn giấy vứt lăn lóc dưới sàn, nằm giữa đồ đạc ngổn ngang bừa bãi.

Trong phòng khách, một người đàn ông nằm ngửa, thân hình bất động, miệng há to. Phía sau, cửa thông sang gian bếp vẫn đóng chặt, thấy bên trong có tiếng động. Mason và Drake vội chạy đến. Dưới sức nặng của hai người, cánh cửa hé mở nhưng khi hai người lùi lại lấy đà để xô cửa lần nữa thì nó lại khép chặt.

Drake kêu to:

- Có kẻ nào trấn ngay cửa ở bên trong! Coi chừng, chúng có thể bắn xuyên qua ván cửa!

- Tôi bất chấp! Một phụ nữ đang lâm nguy ở bên trong! Cần phải cứu cô ta ngay!

Drake đẩy ông sang một bên:

- Perry, đừng có dại dột! Tôi biết quá rõ những chuyện này kết thúc ra sao rồi… Kẻ giết người bị vây hãm trong bếp đấy… Đừng có mà ương ngạnh.. nên gọi cảnh sát… Và trước hết đừng có đứng khơi khơi ở ngay chính giữa cửa… Ở thế cùng, kẻ giết người sẽ chẳng còn gì để mà mất nữa đâu!

Luật sư nghe ra ý kiến của nhà thám tử:

- Được, Paul… Anh gọi điện cho cảnh sát, còn tôi xem nạn nhân ra sao.

Nhưng khi Drake quay lại xem điện thoại để ở chỗ nào thì Mason lại dùng người cố xô cửa lần nữa, đẩy nó hơi bật ra rồi lại đóng chặt. Luật sư nói:

- Paul, sau cửa không có ai đâu. Chúng chặn cái ghế hay cái gì đó rồi chèn tấm nệm… Anh giúp tôi nào!

- Khoan đã Perry… Tôi liên lạc được tới cảnh sát rồi.

Nhà thám tử cho cảnh sát biết địa chỉ, số căn hộ và có một người bị giết chết, một hay nhiều thủ phạm đang cố thủ trong nhà bếp và giữ cô chủ hộ làm con tin.

Khi Drake cúp máy, Mason nắm chân một cái ghế vung tít lên, lấy hết sức phang vào cánh cửa khiến ván bị toác ra. Luật sư chỉ cần đạp mạnh gót chân cho nó bung ra về phía sau để có thể nhìn vào bên trong.

- Cánh cửa được chặn bằng một cái bàn làm bếp lớn và một tấm nệm chèn giữ vách tường và bàn.

Bất chợt Drake thấy ông quay phắt lại chạy vụt ra hành lang.

- Perry, có chuyện gì vậy?

- Trong nhà bếp có một cửa cấp cứu bị mở ra.

Hai người vội chạy ra cầu thang phụ và một thoáng sau đã lọt được vào nhà bếp theo cửa sau. Không phải một mà là hai tấm nệm: một chèn giữa cánh cửa và bàn còn một ở giữa bàn và chiếc máy giặt. Khi cửa bị đẩy các tấm nệm hơi lùi lại vài centimet khiến người ta tưởng như có kẻ nào đó cố gắng ấn lại. Drake lấy điện thoại nói với cảnh sát thông báo cho các xe trang bị vô tuyên biết rằng có một người phụ nữ và ít ra là một người đàn ông vừa chạy khỏi căn hộ, người phụ nữ chắc chắn là bị cưỡng bức. Có thể là họ đã chuồn ra đến ngoài đường nhưng chưa đi xa.

Sau khi cúp máy, nhà thám tử nhìn thấy Mason quỳ bên cạnh người đàn ông nằm sóng sượt trên sàn.

- Paul, anh ta còn sống.

Drake xem mạch và tán đồng.

- Tim đập yếu lắm. Ta đề nghị họ cho xe cứu thương đến… ô, nhìn này…

Ông chỉ vào một vết nhỏ máu đỏ trên áo sơ mi của người bị thương và khi lật áo ra, ông thấy một vết thương nhỏ có vẻ không can hệ lắm.

Mason phỏng đoán:

- Bị bắn bằng đạn cỡ 22. Paul, chú ý đừng sờ vào đâu hết, nên gọi xe cứu thương ngay.

Khi Drake gọi xong, Mason quay lại phòng ngủ và nói:

- Chúng phải có hai tên mới có thể kịp chèn được hai tấm nệm… Không chừng lại có ba tên vì một tên còn canh chừng cô gái… Drake nói thêm - Anh có nhớ cách thức tên đó bịt miệng cô gái chứ! Chính do ta nhấn chuông lần thứ nhất nên chúng phải hành động gấp

rút…

- Giá con nhỏ kêu sớm hơn chút nữa thì mình đã nhanh chóng xông vào cửa này thay vì cứ đứng đực mà chờ như hai anh ngố.

Ngay lúc đó, một viên thanh tra mặc sắc phục đi đến cho hai người biết có 4 xe trang bị máy vô tuyến đang tiến về tòa nhà và Cảnh sát xét hỏi những người đi ra khỏi nhà nhưng rõ ràng là đã quá chậm.

Drake báo tin khi nghe tiếng còi hú:

- Xe cấp cứu đã đến!

- Việc các ông đã xong rồi, - viên thanh tra nói với hai người. - Bây giờ mời hai ông ra ngoài hành lang, nhớ chú ý đừng để lại vết tay hay xóa đi những dấu vết khác…

Hai người nghe theo và nhìn thấy người bị thương nằm trên cáng được khiêng đi trong lúc các viên thanh tra đến mỗi lúc một đông. Cuối cùng viên Trung úy Tragg thuộc đội cảnh sát hình sự xuất hiện. Ông ta nói:

- Anh Mason, tôi vừa nghe nói các anh gọi điện đến chỗ chúng tôi. Một chuyện lạ đấy… Bình thường anh bênh vực cho phía bị cáo cơ mà?

Luật sư cãi:

- Tôi không bao giờ lại không lợi dụng tính hiệu quả của cảnh sát cả tuy rằng cũng có lúc họ cản trở tôi đấy.

- Anh có thể cho chúng tôi biết chuyện gì vừa xảy ra không?

- Ồ, tôi cũng không biết nhiều lắm đâu. Cô gái thuê căn hộ này nhờ tôi lo cho một vụ mà vì bí mật nghề nghiệp tôi không thể cho biết được, nhưng sáng nay cô ta gọi điện báo cho biết cô ta đang hoảng sợ vì cảm thấy nguy hiểm.

- Cô ta gọi điện cho anh lúc mấy giờ?

- Vào khoảng 10 giờ 20. Cô ta đề nghị tôi đến nhà cô ngay vì thấy có những kẻ đáng nghi rình rập xung quanh nhà.

Trung úy Tragg hỏi:

- Như vậy Paul Drake và anh chạy vội đến đây để bảo vệ cô ta. Tại sao các anh không báo ngay cho cảnh sát?

Luật sư đáp:

- Nếu cô khách hàng của tôi muốn báo cho Cảnh sát thì cô ta đã làm rồi, khỏi cần cầu cứu đến chúng tôi.

- Có một gara thuộc căn hộ này. Ta đến xem qua một chút. Tôi đề nghị hai anh đi cùng với chúng tôi vì tôi không muốn mất hút các anh.

Mason nói:

- Chắc chắn anh không tìm thấy gì trong gara đâu.

- Anh nghĩ cô gái bị đưa đi bằng chính xe của cô ta à?

- Tôi không biết.

- Nhưng dầu sao anh cũng tin rằng cô ta bị bắt cóc?

- Tôi không tin cô ta thuận tình đi theo chúng.

- Thôi được, anh Mason, tôi dành cho anh một chút ngạc nhiên. Người ta đã tìm thấy trong gara, anh có đoán được tìm ra cái gì không?

- Hy vọng không phải là xác cô Ambler chứ?

- Không, không phải, về chuyện này thì anh cứ yên tâm… Nhưng chúng tôi tìm thấy một vật mà nhiều ngày nay chúng tôi đang lùng sục…

- Vật gì?

- Một chiếc Cadillac màu sáng, số biển WHW 694 bị đánh cấp ngày 5 tháng 9 ở San Francisco và trong ngày 6 tháng 9 gây ra tai nạn rồi bỏ chạy.

- Theo anh thì chiếc xe đó đang ở trong gara?

- Đúng như vậy đấy anh bạn ạ. Một chiếc Cadillac với một cánh hơi bị bẹp, một đèn pha vỡ mà những mảnh kính còn lại đúng như những mảnh vụn tìm thấy ở nơi xảy ra tai nạn. Tôi dẫn các ông đi xem.

- Như thế là cô la có lý, - Mason nói.

- Ai vậy?

- Cô khách hàng của tôi.

- Về vấn đề gì?

- Tragg, lúc này tôi chưa thể cho anh biết mọi chi tiết được nhưng việc chiếc xe đó ở trong gara có mối liên quan chặt chẽ đến việc cô ta nhờ tôi biện hộ.

- Thế mới thực là hợp! Nếu anh muốn giúp cô khách hàng và cộng tác với cảnh sát tìm kiếm cô ta trước khi chuyện không may xảy đến thì anh nên cho chúng tôi biết thêm một chút về chuyện gì đã làm cô ta hoảng hốt.

- Được thôi… Cô khách hàng của tôi cả quyết là người ta cố tìm cách cho cô ta khốn đốn về một vụ mà cô ta không biết rõ, chỉ biết vụ đó xảy ra vào ngày 6 tháng 9.

- Thế cô ta nhờ anh điều tra vụ đó à?

- Phải.

- Anh được biết tai nạn như tôi vừa mới nói với anh?

- Phải.

- Anh có biết chiếc xe gây ra tai nạn vẫn nằm trong gara của cô khách hàng không?

- Tuyệt đối không! Tôi tin chắc chiếc xe đó vừa được giấu vào gara cách đây ít phút thôi… Đó là một hành động nhằm đổ tội cho cô ta.

Một viên thanh tra đi lên gác bằng thang máy đưa cho Tragg một mảnh giấy. Xem xong ông ta nhét vào túi rồi nói với Mason:

- Nạn nhân vừa bị chết. Đến lúc này thì chúng tôi lo đây là một vụ giết người đấy.

- Cầu Trời không để xảy ra đến 2 vụ, - Mason nói.

Một lát sau, Tragg cùng với Mason và Drake đến gara mang số 907. Viên trung úy lấy chìa khóa mang theo mở cửa rồi nói:

- Bây giờ đề nghị hai anh cho tay vào túi. Các anh chỉ được phép quan sát thôi. Không được sờ mó vào bất cứ vật gì.

Viên thanh tra bật đèn đi vào và chỉ chiếc Cadillac sơn màu kem nằm trong gara:

- Perry, anh ngó cái càng xe xem. Đúng, cái bên phải… Cúi xuống một chút… Đó… Anh nhìn thấy mạng nhện chăng dầy từ càng xe đến bình đựng dầu và có những con ruồi bị vướng trorg đó rồi chứ? Chắc chắn nó phải ở đây một thời gian rồi.

Thấy luật sư im lặng, ông ta nói tiếp:

- Dorrie Ambler có bị bắt cóc hay không, cô ta có thể hoặc không phải chịu trách nhiệm về cái chết của gã mà ta tìm thấy trong căn hộ của cô ta: nhưng chiếc xe ở trong gara đúng là chiếc xe đã gây ra tai nạn. Perry, sự thể là như vậy, anh biết được những gì về cô Dorrie Ambler?

- Không nhiều lắm.

- Cô ta nói với anh có bấy nhiêu thôi sao?

- Phải, duy nhất có thế thôi.

- Được. Tôi sẽ không cho ai biết về chuyện mạng nhện nhưng chúng tôi cho chụp ảnh. Đó là một lợi thế quý báu của Viện Công tố khi nội vụ được đưa ra lòa. Tôi cung cấp cho anh chứng cớ quan trọng nhất này, - Tragg nói tiếp khi khép cửa lại, - vì tôi biết để trả lại, anh sẽ cho tôi biết những chi tiết thật có ích.

Luật sư nói:

- Tragg, tôi không mong gì hơn là được cộng tác với anh nhưng trước hết tôi phải suy nghĩ một chút và tiến hành kiểm tra một số chi tiết đã.

- Bao giờ xong việc, anh sẽ nói hết cho chúng tôi những gì mà anh biết chứ?

- Tôi sẽ cho anh biết tất cả những gì mà tôi thấy là nên nói.

- Xong rồi… Nếu anh không thể nào làm tốt hơn được nữa, tôi đành bằng lòng như vậy thôi.

- Tragg, tôi muốn nói với anh điều này…

- Sao?

- Ngay khi tìm thấy cô khách hàng của tôi, anh thông báo cho tôi biết chứ?

- Ngay khi tìm ra cô ta, chúng tôi sẽ thẩm vấn cô ta về vụ giết người và tai nạn xe hơi. Chúng tôi sẽ cho cô ta biết cô ta có thể nhờ luật sư biện hộ nhưng chúng tôi sẽ cố gắng tới mức tối đa để cô ta phải khai, chắc anh hiểu rồi.

Mason gật đầu nói với vẻ suy nghĩ:

- Đúng, tôi cũng nghĩ như vậy.

CHƯƠNG SÁU

Ngay sau khi Tragg đi khuất, Mason nói với Drake:

- Paul, anh gọi điện ngay về văn phòng của anh. Tôi cần gặp Minerva Minden. Tôi muốn nói chuyện với cô ta trước khi cảnh sát tìm ra cô ta.

Có lẽ cô ta còn ở tòa án

- Có thể như vậy, nhưng theo tôi thì luật sư biện hộ sẽ lôi cô ta đi ngay lập tức không cho gặp ai hết. Đối với Minerva, khoảng tiền nộp phạt 1.000 đô la chẳng khác gì ta bỏ tiền ra mua gói thuốc lá. Theo tôi được biết về thói quen của cô ta, cô ta tỏ ra chăm chú nghe với vẻ kính nể lời răn dạy của ông Chánh án nhưng lúc này thì chắc chắn là cô ta đang kiếm nơi tưới sâm banh để ăn mừng sự kiện đó. Nhưng các quan tòa lại không thích người ta tổ chức tắm sâm banh ngay khi vừa chịu phạt. Luật sư biện hộ cho Minerva cũng biết rõ như vậy nên để ngăn ngừa vố chơi ngông của cô ta, rõ ràng ông ta phải lôi cô ta đi, ngăn chặn không cho cô ta huyênh hoang.

- Paul, nếu cô ta là khách hàng của tôi thì tôi cũng xử sự như vậy. Nhưng dẫu sao anh cũng nên gọi điện về hỏi xem cô ta ở đâu.

Gọi về văn phòng, nhà thám tử được biết sự việc xảy ra đúng như ông phỏng đoán. Minerva Minden vội vã chạy vào cabin điện thoại gọi các bạn bè mời dự buổi liên hoan mừng 'biến cố' nhưng luật sư của cô ta vội đưa cô ta đi và lúc này cả hai người đang ở Montrose.

Mason hỏi:

- Luật sư biện hộ cho cô ta là ai?

- Ông Herb Knox.

- Ông Herb? Một lão già ranh ma! Có phải chính lão ta trông nom các quyền lợi của cô ta không?

- Tôi không biết nhưng theo tôi chắc không phải. Tôi nhớ cô ta sử dụng cả lô luật sư.

- Dầu sao cô ta chọn ông già Herb Knox biện hộ cho vụ này là đúng nhất… ta cứ gọi về Montroe, dù sao cũng vẫn có ích.

Drake bác đi:

- Số điện thoại của cô ta không chắc có trong quyển danh bạ.

- Thế nào Minerva Minden cũng có nhiều số máy và chắc chắn trong quyển danh bạ có một số điện của cô ta. Có thể cô thư ký của cô ta trả lời nhưng ít ra ta cũng có thể chuyển lời nhắn đến cô ta.

- Thế anh nghĩ Minerva Minden chú ý đến lời nhắn của anh à?

- Người tôi nhờ chuyển tin chắc phải bảo cô ta lưu ý.

- Ok. – Drake nói và lật quyển danh bạ đặt lên bàn. – Anh nói đúng, có số điện thoại của cô ta.

- Đọc cho tôi con số đó… Tôi gọi thử xem…

Khi mạch điện đàm thông. Mason nghe thấy một giọng nữ êm ái, uyển chuyển dò hỏi:

- Đây là lâu đài Minden… Tôi có thể giúp ông việc gì?

- Tôi là luật sư Perry Mason đây… Tôi muốn nói chuyện với cô Minden.
- Thưa ông Mason, tôi e không thể được nhưng tôi có thể chuyển lời ông đến tiểu thư.
- Nhờ bà nói với cô ta là tôi biết ai đã bắn những phát súng ở phi trường và tôi muốn trao đổi với cô ta về chuyện này.
- Vâng, tôi sẽ chuyển lời. Thưa ông luật sư, tôi có thể gọi lại về đâu?
- Tôi chờ ở máy.
- Ồ! Thưa không. Tôi không thể liên hệ với tiểu thư Minden nhanh như thế được.
- Vì sao vậy? Cô ta không ở đấy ư?
- Thưa ông Mason, tôi gọi về văn phòng của ông đấy. – Giọng nói dễ nghe đáp lại và kết thúc cuộc điện đàm.

Luật sư nói với Drake:

- Paul, chúng ta còn dịp may là phóng xe đến Montrose trước khi Herb Knox ra đi. Nếu tôi gặp được Minerva Minden, chắc chắn tôi sẽ đủ khả năng làm sáng tỏ một số vấn đề đem lại lợi ích lớn lao cho Dorrie Ambler. Tôi không nói hết cho cảnh sát nhưng tôi nghĩ… Paul, đi thôi… nhanh lên!

Nhà thám tử đồng ý:

- Đi thì đi nhưng tôi cá với anh là Knox không để anh gặp cô Minden đâu.
- Paul, đừng có cá. Anh sẽ thua đấy.

Lúc này không phải giờ cao điểm nên hai người đi đến nơi mất rất ít thời gian.

Dinh cơ ở Montrose thật nguy nga, đồ sộ. Sau khi cho xe chạy theo lối vào rải sỏi thật dài, Mason đậu ở sân để xe lúc này đã có tới 12 chiếc xe khác. Drake nhận xét:

- Khá nhiều người có cùng ý nghĩ như chúng ta.
- Có thể đó là những tay phóng viên. Nhưng tôi mong trong số xe này có chiếc của Knox.

Khi bấm chuông ở cổng lớn, Mason thấy một gã có dáng vệ sĩ hơn là người hầu ra mở cổng.

- Tôi là Perry Mason, tôi đến có việc khẩn cấp.
- Xin các ông chờ một lát.

Gã quay vào một cái chòi nép dưới bức tường vây,trong đó có một máy điện thoại được bố trí cách âm để các khách đến không nghe được lời đối thoại.

Sau một lát, gã bước ra hỏi:

- Ông đi cùng với luật sư là ai?
- Ông Paul Drake, một thám tử tư.

Chi tiết đó lại được thông báo vào trong rồi gã gác cửa nói:

- Xin mời các ông đi theo lối này.

Sau khi đi qua một sảnh đường rộng lớn, luật sư và viên thám tử được dẫn vào một căn phòng tuy được bài trí sang trọng nhưng vẫn chỉ là một phòng đợi.

Gã dẫn đường mời hai người ngồi xuống rồi mất hút. Một lát sau, một phụ nữ dong dỏng cao, đôi mắt sắc, khoảng chừng 50 tuổi bước vào nói với luật sư:

- Xin chào ông luật sư Mason. Tôi là Henrietta Hull, thư ký riêng của tiểu thư Minden… Còn ông đây tôi đoán là ông Drake?

Sau khi chào hỏi,bà ngồi xuống nói:

- Thưa ông Mason, ông muốn gặp tôi ạ?

- Tôi muốn gặp thẳng cô Minerva Minden

- Rất nhiều người cũng muốn gặp tiểu thư.

- Thế không thể gặp được cô ta sao?

- Tuyệt đối không được, bất kỳ người nào cũng vậy. Tôi xin nói thêm với ông là khi được biết ông đến thăm, luật sư của tiểu thư đã căn dặn cô không được tiếp xúc với ông dù bất kỳ với lý do nào.

- Vậy thì tôi muốn nói chuyện với ngay chính ông ta.

Henrietta Hull lắc đầu:

- Thưa ông Mason, điều đó cũng vô ích thôi. Ông Knox không phải là luật sư riêng của tiểu thư.

- Nếu vậy thì là ai?

- Tiểu thư không có luật sư riêng. Tùy theo từng trường hợp mà cô Minden chọn luật sư biện hộ. Tùy theo tình thế mà tiểu thư chọn người thích hợp nhất. Trong một vụ như vụ ngày hôm nay. Herb đáng là người được chọn lựa. Thưa ông Mason, để ông không bị mếch lòng - bà ta mỉm cười nói thêm – tôi có thể thưa với ông là ông đứng đầu danh sách những luật sư biện hộ cho những vụ nghiêm trọng đem ra xử ở Tòa Đại hình. Chúng tôi cũng có danh sách đặc biệt dùng để cho những vụ phóng xe với tốc độ nhanh hay những vụ vi cảnh. Ngày hôm nay ông Knox được chọn làm luật sư biện hộ vì nhiều lý do, nhất là vì ông ta thường chơi quần vợt với ông chánh án xét xử vụ này.

Mason hỏi:

- Làm thế nào bà biết được chính ông chánh án ấy xử?

Henrietta Hull mỉm cười thay cho câu trả lời:

- Ông muốn nói điều gì với tiểu thư Minden?

- Phải. Tôi muốn nói thẳng ra như thế này. Cô Minden đã tuyển mộ một người giống cô như đúc.

- Thật sao? – Bà thư ký cau mày hỏi?

- Đúng như vậy đó

- Ông đã xác nhận. Vâng, thưa ông rồi sao nữa?

- Chuyện xảy ra ở phi trường nhằm mục đích cho mọi người biết có một cô giống cô Minden như đúc nhưng cô Minden đã khéo léo ngăn chặn được bằng cách nhận trách nhiệm về việc bắn súng thay cho cô gái giống hệt đó.

- Thưa ông Mason, chắc ông đã có bằng chứng nào đó làm cơ sở cho lời quyết đoán như vậy?

- Tôi đề nghị bà nhắc lại với cô Minden những điều tôi vừa nói. Nên nói rõ cho cô ta biết rằng tôi có thể là một đối thủ lợi hại và nếu tôi chưa biết *hết* những cái râu ria của vụ này nhưng tôi đã có lý do chắc chắn để nghĩ rằng cô gái giống như đúc đó đang ở tình trạng nguy hiểm. Tôi không rõ cô Minerva Minden có tính trước được rằng cái kế hoạch của cô sẽ gây ra những hậu quả trầm trọng như thế này không, nhưng quả thật nó đã xảy ra đúng như thế. Cảnh sát yêu cầu tôi cung cấp tất cả những điều gì tôi biết nhưng tôi chưa muốn tiết lộ vì có thể làm cho cô Minden trở thành *'Nhân vật số một'* của các báo.

Henrietta Hull cười nụ:

- Cô Minden không phải là kẻ thù của việc quảng cáo đâu.

- Đúng vậy, nhưng cũng có nhiều loại quảng cáo. Tôi nghĩ đã trình bày khá đủ với bà để bà có thể lường được tình thế và hiểu tôi cần phải có cuộc gặp gỡ ngay với cô Minden.

Bà nữ thư ký gạt đi:

- Thưa ông Mason, việc thảo luận với cô Minden ngay lập tức là không thể thực hiện được, như tôi đã nói với ông qua điện thoại. Tôi sẽ chuyển ý kiến của ông đến tiểu thư và gọi lại về văn phòng của ông sau.

- Bao giờ?

- Ngay sau khi dàn xếp xong những việc cần thiết, hay chính xác hơn, ngay sau khi xong những việc phòng ngừa cần thiết được chuẩn bị xong.

- Xong rồi… Tôi chỉ muốn báo cho bà biết là vi phạm luật lệ đi đường là một chuyện, bắn đạn giả là một chuyện khác, nhưng một vụ bắt cóc là một tội nặng, còn vụ giết người thì có thể dẫn đến tội tử hình đấy.

- Thưa ông Mason, cám ơn ông đã nhắc tôi nhưng những chuyện đó thì tôi không quên đâu.

Bà đứng lên, tỏ ý kết thúc buổi nói chuyện, bắt tay Mason và chăm chú nhìn ông rồi quay lại nói với Drake.

- Tôi rất sung sướng được biết ông, ông Drake ạ. Hãng của ông đứng đầu danh sách trong trường hợp chúng tôi cần những nhà thám tử tư hoàn toàn tin cậy.

Drake mỉm cười nói:

- Xin cám ơn bà đã cho biết.

Mason nói:

- Thế còn những vụ thật nghiêm trọng, chắc tôi cũng phải được coi trọng như thế chứ? Thí dụ như một vụ giết người chẳng hạn.

- Vâng đối với một vụ giết người, - Henrietta Hull từ tốn xác nhận - Hay một vụ bắt cóc cũng thế.

CHƯƠNG BẢY

Tuy chưa dùng bữa trưa nhưng Perry Mason vẫn đi thẳng về văn phòng qua cửa thông với hành lang. Nhìn thấy ông, Della nói ngay:

- Thưa luật sư, có hai người khách được hẹn sáng nay. Lúc đầu, tôi nói với họ rằng ông sẽ tiếp họ sau bữa ăn trưa nhưng sau đó, tôi đành phải nói ông được nhiều nhân vật quan trọng giữ lại dự tiệc nên về muộn.

- Della, cô xứng đáng được thưởng về tài biến báo đấy.

- Đó chỉ là một cách nói khác mà người ta thường gọi là *nói dối* đấy thôi. Cuối cùng họ vẫn ngồi ở phòng đợi và cố chờ ông bằng được.

- Tốt lắm,cám ơn cô. Còn chuyện gì khác nữa không?

- Hình như ông có biết một phụ nữ còn trẻ, có giọng nói quả quyết tên là Henrietta Hull làm thư ký cho cô Minerva Minden phải không?

- Bà ta không còn trẻ đâu và cố làm ra dáng quyết đoán đấy thôi. Thế bà ta làm gì?

- Bà ta gọi điện báo cho ông biết không thu xếp để ông gặp cô Minden được và nói thêm chắc chắn ông cũng muốn biết việc cô Minden đã thuê thám tử giám sát cô Dorrie Ambler từ khi cô này lộ ý định đe dọa cô Minden, muốn cô ta khỏi lên tiếng lôi thôi thì phải sùy tiền ra.

Luật sư kêu lên:

- Chà!

- Jerry Nelson không tìm được ông nên nhờ tôi báo cho ông biết Minerva Minden và Dorrie Ambler hoàn toàn giống hệt nhau nhưng anh ta có cảm giác là có thể phân biệt được.

- Phân biệt bằng cách nào?

- Mái tóc hai người không thật cùng màu, nước da cũng hơi khác. Nhưng, vẫn theo lời anh ta, nếu người ta không được dặn trước thì rất dễ dàng nhầm lẫn cô này với cô kia.

Chuông điện thoại reo, Paul Drake gọi tới.

- Perry, bực quá, tôi phải cho anh biết một tin không hay này có người theo dõi chúng mình trên con đường đi đến Montrose. Tôi tìm thấy cái máy nghe lén đặt trong xe của tôi đấy.

- Paul, cám ơn anh đã cho biết. Anh thử điều tra về việc này xem… Còn tôi lúc này phải tiếp gấp hai người khách đang giận dữ vì bắt họ chờ quá lâu. Anh cố phát hiện xem trong quá khứ của Dorrie Ambler có chi tiết gì đặc biệt không nhé.

- Anh có nghĩ là phải cho cảnh sát biết tất cả những điều mà anh nắm được không?

- Chắc chắn là tôi phải khai hết với họ rồi. Nhưng tôi muốn trì hoãn để có thời gian suy nghĩ thêm. Thôi để tôi tiếp khách, giải quyết công việc với họ xong rồi lại gọi điện cho anh.

- Đồng ý, Perry.

Mason đặt ống nghe lên giá và nói với Della:

- Tôi đành bắt chước kiểu ăn của Paul vậy. Cô gọi điện bảo nhà hàng ở góc phố mang bánh sandwich đến và pha cho tôi ly cà phê. Giữa hai lần tiếp khách, tôi nuốt vội thay cho bữa tiệc thịnh soạn tưởng tượng mà họ cứ nghĩ tôi muốn kéo dài để hưởng những giây phút long trọng.

Ngay sau khi Mason giải quyết nốt công việc với người khách cuối cùng trong ngày được vài phút thì cô trực tổng đài báo tin trung úy Tragg muốn nói chuyện với ông.

Luật sư cầm lấy ống nghe từ tay Della và nói:

- Vâng, Mason đây, trung úy.

- Anh Mason, tôi đã tặng anh một món quà và lại định đãi anh thêm món khác.

- Không phải máy ghi âm ông gắn vào xe của Drake sáng nay chứ? Nếu thế thì ông hậu hĩnh với tôi quá đấy.

- Có gì đâu, chỉ là chuyện không muốn mất hút các anh thôi. Anh Perry, tôi cử một nhân viên đến đón anh đấy, sợ anh đi bằng phương tiện của anh không được nhanh. Hắn sắp đến nơi rồi. Nếu cô Della Street và ông đồng ý theo hắn đến chỗ tôi thì tôi sẽ dành cho anh một sự bất ngờ lý thú đấy. Nếu khi anh đến mà tôi vắng mặt thì cứ đi thẳng vào văn phòng của tôi, để anh khỏi phải đợi lâu.

Mason hỏi lại:

- Một chuyện bất ngờ à?

Tragg xác nhận lại trước khi cúp máy:

- Đúng, một chuyện bất ngờ quá sức là lý thú.

Luật sư tóm tắt ý kiến của Tragg cho Della biết. Cô thử hỏi:

- Ta đi chứ?

- Dĩ nhiên rồi. Tình hình đến như thế này thì bất cứ chuyện gì mới dù lợi hay hại, tôi cũng vui mừng chấp nhận hết. Nhưng khi ngồi trong xe, cô nhớ đừng nói gì hết, bọn cảnh sát chắc gài máy ghi âm đấy.

Nhưng lời dặn thật quá thừa. Người lái xe vừa rúc còi vừa phóng xe thật nhanh khiến hai người không muốn lên tiếng. Della Street kín đáo nhè nhẹ thở ra một hơi khoan khoái khi xe dừng lại ở bãi đỗ xe của Tổng hành dinh cảnh sát. Người lái xe nói với họ:

- Ông và cô dùng thang máy lên lầu 3, văn phòng của ông trung úy Tragg ở đấy.

Mason gật đầu:

- Tôi biết rồi.

Người giữ thang máy như đã chờ đợi sẵn nên đưa ngay họ lên lầu 3 trong khi Mason liếc nhìn cô thư ký ra dấu hiệu.

Trong phòng chờ, một nhân viên ngồi sẵn sau một bàn giấy, anh ta hất đầu về phía cửa bên trong:

- Vào đi.

Mason hỏi:

- Tragg có trong đó không?

- Ông ấy dặn ông cứ vào tự nhiên.

Mason mở cửa nhường Della Street vào trước nhưng ông chợt sững người.

- A, cô Ambler, cô làm tôi lo ngại quá! Cô gặp chuyện gì thế?

Della Street khẽ giật gấu áo vét của ông ra hiệu.

Người phụ nữ trẻ đang ngồi ở bên trái bàn giấy của Tragg tò mò nhìn hai người và nói với giọng trong cổ họng:

- Nếu tôi đoán không nhầm thì ông là ông luật sư Mason? Và còn cô là thư ký của ông mà nhiều lần tôi được nghe nói đến?

Mason hơi nghiêng người xác nhận:

- Đúng, đây là cô Della Street.

- Tôi là Minderva Minden. Ông cố tìm cách gặp tôi còn tôi thì không định gặp ông, nhưng tôi không ngờ ông lại có khá nhiều ảnh hưởng với giới cảnh sát để buộc tôi phải gặp ông như thế này.

- Cô Minden, tôi cũng không biết có cuộc gặp mặt này và hoàn toàn không nghĩ là cô lại ngồi ở đây. Ông trung úy Tragg chỉ mời tôi đến và bảo tôi cứ vào thẳng đây nếu ông ta đi vắng. Chắc là ông ta cố tình tạo cho tôi và cô gặp nhau.

Vẫn với giọng nói trầm trầm, Minerva Minden nói:

- Tôi đành chấp nhận lời giải thích của ông vậy.

Mason quay sang cô thư ký hỏi:

- Della, có phải đây là người mà cô nhìn thấy trong văn phòng của tôi không?

Della Street lắc đầu:

- Không… Nhưng chỉ có phụ nữ chúng tôi mới phân biệt được sự khác nhau thôi.

Luật sư quay sang nhìn Minerva Minden và nói:

- Giống nhau một cách kỳ lạ!

- Vâng, thưa ông Mason, tôi cũng thấy như vậy. Có người lợi dụng sự giống nhau đó để tống tiền tôi.

- Cô nói thế nào?

- Dorrie Ambler cho rằng cô ta cũng được hưởng quyền thừa kế của Harper Minden như tôi. Cô ta đòi tôi phải sùy cho cô ta một số tiền lớn. Khi tôi từ chối, cô ta đe dọa sẽ tìm cách làm cho tôi phải hối tiếc là đã không làm theo yêu sách của cô ta.

- Cô có gặp cô ta không?

- Không tôi chỉ liên lạc với cô ta qua điện thoại. Không giấu gì ông, tôi thuê thám tử tư theo dõi cô ta đấy!

- Từ bao giờ?

- Thưa ông Mason miễn cho tôi khỏi phải trả lời câu hỏi này.

- Chuyện người ta kể cho tôi nghe thì lại không phải như vậy chút nào.

- Tôi cũng biết như vậy. Tôi tin rằng cô Ambler – một cô gái thật tài trí và thông minh – lại bị một kẻ khác cực kỳ khôn khéo giật dây: y biết tạo ra những sự việc sao cho những yêu sách của cô ta có cơ sở vững chãi. Sau khi đi theo tôi với trang phục giống hệt, cô ta chơi một cú thật siêu khi biểu diễn trò giật gân ở ngoài phi trường. Tôi mà không bình tĩnh thì mắc hợm với cô ta rồi. May mắn thay khi đi ra khỏi khu vệ sinh, nhìn thấy mọi người chỉ trỏ vào người tôi, tôi hiểu ngay đây là một cái trò của cô ta nên lật ngược thế cờ không mấy khó khăn. Thay vì phải kêu lên là họ nhận lầm và đòi hỏi một nữ cảnh sát vào kiểm tra khu vệ sinh như Dorrie Ambler mong muốn và như vậy báo chí sẽ là rùm beng lên về sự giống nhau của chúng tôi và những đòi hỏi của cô ta, tôi chịu nhận ngay là chính tôi đã bắn 3 phát súng đạn giả làm rối loạn nơi công cộng.

- Rất may là cô chỉ bị kết tội về chuyện đó thôi – Mason nói.

- Vâng, tôi phải công nhận Dorrie Ambler đã biết cách tính toán. Những người làm chứng đầu tiên khai đó là vụ trấn lột nhưng luật sư biện hộ đã đưa ra những người làm chứng khác xác nhận rõ ràng họ nghe thấy Dorrie la to *'Đây không phải là vụ trấn lột'*. Đấy là một chi tiết rất có lợi cho tôi.

- Cô Minden, cho tôi hỏi thẳng cô: Có phải cô cho đăng báo ở mục rao vặt mướn một phụ nữ không?

- Nào, nào, thưa ông Mason, sao ông cả tin thế! Chính là Dorrie Ambler âm mưu cho đăng mục rao vặt đó qua sự môi giới của một hãng trinh thám tư…

Mason ngắt lời:

- … và để mặc cho hãng đó thóp nắm được mình muốn làm gì thì làm sao?

- Không đâu. Tôi cũng có điều tra riêng chứ. Cái hãng đó không thể chứng tỏ được điều gì hết. Họ chỉ nhận ngân phiếu với những lời chỉ dẫn cụ thể và những tấm hình để họ lựa chọn người xin việc.

Mason hỏi:

- Đó là những tấm hình của cô?

- Không, mặc dù người ta có thể nhầm lẫn. Đến đây thì Dorrie Ambler đã phạm một sai lầm. Trên báo chí có hình của tôi nhưng chỉ là những hình chụp bất chợt, sự việc đòi hỏi phải có những ảnh chụp thẳng, chụp nghiêng; mà các ảnh đó không thể lấy ở nơi tôi được nên cô ta đành phải đưa ra hình của chính cô ta.

- Nhưng để làm được như thế thì phải tốn nhiều tiền?

- Thì đúng như vậy. Tôi không biết ai đã chi tiền nhưng ở Las Vega không hiếm những kẻ giàu có mà lại thiếu đầu óc thận trọng. Chắc chắn có một người như thế đã biết Dorrie giống tôi hết sức nên tổ chức cho âm mưu này.

- Kể cả tai nạn xảy ra ngày 6 tháng 9?

- Tai nạn có lẽ chỉ là điều rủi ro… .Về chuyện này thì tôi không thể xác nhận gì hết… .Nhưng có điều này thì thật chắc chắn: Dorrie giao du với giới du đãng vì chiếc xe là chiếc bị đánh cắp.

Mason đanh giọng bẻ lại:

- Dorrie lại cho rằng chính cô đã gây ra tai nạn rồi định đổ vạ lên đầu cô ta.

Minerva Minden cười rũ ra:

- Ồ, ông Mason… Ông chớ nên tin mấy chuyện đó. Đúng là tôi cũng có vi phạm luật lệ giao thông và gây tai nạn. Tôi cũng công nhận là cũng không ưa gì phải chịu tội thêm về một tai nạn nữa nhưng để tránh tội, tôi không đến nỗi bày đặt ra một câu chuyện như thế. Với lại làm sao tôi lại chịu ngồi lái trên chiếc xe bị đánh cắp chứ?

Cô gái phác một cử chỉ dứt khoát và nói tiếp:

- Thêm nữa, con người bị thương gần chết tìm thấy trong căn hộ của Dorie Ambler là Marvin Billings, viên thám tử của hãng trinh thám tư *Billings và Compton*, mà cô ta thuê để tiến hành việc tuyển chọn giả mạo. Nay Billings chết rồi nên không thể làm chứng chống lại Dorrie được nữa. Tôi không đưa ra lời tố cáo mà chỉ đơn thuần xác nhận sự kiện thôi. Tôi nhận là đã bày ra nhiều chuyện quấy phá để vui đùa và sẽ còn làm nhiều chuyện khác nữa vì nếu không quậy phá thì đời sẽ buồn tẻ biết bao: nhưng không bao giờ tôi giết người và cũng không khi nào sử dụng xe hơi bị đánh cắp làm phương tiện đi lại.

Bất chợt Mason hỏi:

- Cô Minden, cô đã mổ ruột thừa chưa?

- Mổ ruột thừa? Không. Tại sao ông lại hỏi thế?

- Lời yêu cầu của tôi có thể quá đáng nhưng phiền cô quay mặt đi để cô Street xem cô có vết mổ ruột thừa không? Điều này quan trọng lắm.

Minderva Minden phá lên cười:

- Trời đất! Tại sao tôi phải quá ư giữ ý đến thế! Khi tôi mặc bikini thì lại còn phơi bày hơn thế nữa. Nếu ông cho chuyện đó là quan trọng thì tôi không ngần ngại để ông tự mình kiểm tra.

Cô ta đứng phắt ngay dậy, cởi phần trên chiếc váy, vén sơ bụng, để lộ một khoảng da bụng ở đó lẽ ra phải có vết mổ. Cô ta cười chế nhạo:

- Nếu ông còn nghi ngờ, ông có thể sờ thử xem.

Mason chưa kịp có ý kiến thì cánh cửa mở bất thình lình và trung úy Tragg đi vội vào văn phòng và nói:

- Này kìa! Cái gì vậy? Một màn biểu diễn thoát y à?

- Ông Mason muốn kiểm tra tôi bị mổ ruột thừa không?

Tragg nói:

- Tôi hiểu… Xin cô tha lỗi đã bắt cô phải chờ. Bây giờ ta có mặt đầy đủ ở đây, tôi muốn hỏi cô vài điều.

Minderva hỏi:

- Về vấn đề gì?

- Thưa cô Minden, những việc có liên quan đến cô, đó là những câu hỏi về một vụ giết người và xin nói thẳng với cô là cô đứng đầu trong danh sách những kẻ bị tình nghi đấy.

- Ông Trung úy, nếu là một vụ giết người và ông nghi ngờ tôi đã phạm vào tội ác này thì tôi đề nghị ông hãy tiếp xúc với luật sư biên hộ của tôi.

- Luật sư của cô là ai?

Một nụ cười hiền lành nở trên môi Minderva trong khi cô quay lại Mason:

- Ông đây. Thưa ông Mason, bà thư ký của tôi đã nói với ông, ông là luật sư đầu tiên chúng tôi nhờ biện hộ khi nào tôi bị buộc tội nghiêm trọng.

Tragg ngạc nhiên hỏi:

- Mason, anh đại diện cho cô Minden à?

- Không thể nào được, - Luật sư trả lời dứt khoát – Tôi đại diện cho cô Dorrie Ambler và quyền lợi của hai người rõ ràng là chống đối nhau. Cho nên dù có muốn, tôi cũng không thể nào biện hộ cho cô Minden được.

- Chà, đấy không phải là một thái độ mã thượng chút nào, ông luật sư ạ. Ông không cần phải bắt buộc bởi vì tôi thấy ông cứ nên tiếp tục đại diện cho Dorrie Ambler trong vụ tranh chấp gia tài. Còn về tôi thì theo như trung úy Tragg nói, đây là vụ tôi bị buộc tội giết người. Giết ai vậy ông trung úy?

- Giết Marvin Billings. Người cộng tác của ông ta nói là ông ta làm việc cho cô. Theo lời yêu cầu của cô, ông ta đã đến gặp Dorrie

Ambler và bị ám sát.

- Có vậy mà ông kết tội là tôi giết ông ta? Để ngăn ông ta không theo lời dặn bảo của tôi à?

- Tôi không biết, Tragg trả lời, - tôi mời cô đến đây để hỏi cô về việc đó.

- Thế thì ông nên tiếp xúc với luật sư của tôi. Khi chưa nói chuyện với luật sư thì tôi chưa thể trả lời ông được.

Tragg hỏi:

- Cô có biết Marvin Billings, người hấp hối trong căn hộ của cô Dorrie Ambler không?

- Tôi chưa bao giờ gặp Dorrie Ambler và không hề biết căn hộ ấy.

- Bà chủ nhà nhìn ảnh cô nhận ra rằng cô là người thuê căn hộ đó dưới cái tên là Dorrie Ambler. Bà ta cũng đã nhận ra cô trong lần diễu trình do chúng tôi tổ chức trong đó có cô tham dự.

- Ông cứ để bà ta xét ở một cuộc diễu trình có cả tôi lẫn cô Dorrie Ambler tham dự thì biết lời khai của bà ta có giá trị hay không, - Minderva Minden thờ ơ trả lời.

- Tôi biết, biết rồi… Tôi chỉ gắng tìm cách chuẩn bị việc đó thôi.

- Này nếu ông muốn có một lời khai để ghi vào hồ sơ thì tôi xin nói rằng Dorrie Ambler là một kẻ lường gạt, một con phiêu lưu tìm cách kiếm gia tài của cậu tôi. Nếu cô ta thật có bà con với Harper Minden thì chỉ cần trưng đủ bằng cớ ra là lãnh được một phần gia tài. Cô ta không làm vậy mà lại đòi tôi thỏa thuận riêng và vì tôi từ chối, cô ta lại dựng đứng mọi chuyện chống tôi. Tôi nói rồi đấy, bây giờ thì tôi đi đây. Nếu muốn tôi trở lại thì phải có giấy tờ đòi mới được. Không thể nào có lần thứ hai theo cách ông bảo tôi đến văn phòng để làm sáng tỏ vấn đề… mà lại cốt ý là muốn tôi đối chất với ông Perry Mason!

- Theo tôi thì chắc là cô Street và tôi được mời tới đây theo lối bất ngờ gặp ngay cô để ông trung úy có sự nhận diện cần thiết đấy thôi, - luật sư nói.

- Thôi đi! Lúc ông tới thì trung úy không có trong phòng, vậy làm sao ông ta biết được?

Luật sư mỉm cười:

- Cô đánh giá quá thấp cảnh sát đấy, cô Minderva ạ. Chắc thế nào cũng có vài cái micro dấu trong phòng này, phải không trung úy?

- Tất nhiên rồi. – Tragg gật đầu. – Anh có lý đấy. Tôi muốn biết phản ứng của anh khi bước vào phòng này thế nào. Đến bây giờ tôi tin chắc là hai cô giống nhau không thể tưởng tượng nổi.

- Tôi có cảm tưởng là cảnh sát lạm dụng quyền hạn đấy. – Minderva Minden vừa nói vừa đứng lên. – Tôi muốn ông đại diện cho tôi, ông Mason ạ.

Luật sư lắc đầu:

- Không được đâu. Quyền lợi của cô rõ ràng là mâu thuẫn với quyền lợi của Dorrie Ambler.

- Này Perry, - Tragg chen vào – Anh thuật lại câu chuyện của anh với Dorrie Ambler xem. Hình như sẽ có ích cho chúng tôi đấy. Chuyện mổ ruột thừa là chuyện gì thế… ?

- Xin lỗi, tôi không thể nói được, - Mason trả lời, giọng chắc nịch.

- Được rồi, - Tragg mỉm cười nói, - thế thì tôi không còn gì để giữ các vị nữa. Xe cảnh sát sẽ đưa các vị về.

Minderva Minden vụt đưa tay về phíaMason:

- Tôi có thiện cảm với ông… Ông nhất định không muốn biện hộ cho tôi à?

- Thật tiếc, cô Minerva ạ.

Người phụ nữ trẻ mỉm cười với Della rồi bước ra khỏi phòng không chào trung úy Tragg. Mason trách viên thanh tra.

- Anh tệ quá!

- Tôi cũng thấy vậy, nhưng tôi muốn thật rõ về việc giống nhau.

- Như thế bây giờ anh không còn nghi ngờ gì nữa phải không?

- Phải… Tôi thấy cô thư ký của anh nhìn cô Minden chăm chú lắm. Sao cô Della thấy thế nào?

- Tóc của họ không cùng một màu. Lối trang điểm cũng có khác, màu móng tay khác. Nghĩa là có những điểm khác nhau lặt vặt mà chỉ phụ nữ thấy ra thôi.Nhưng cũng phải công nhận thật là giống nhau quá sức. Khác nhau nhất là giọng nói. Dorrie Ambler nói nhanh và cao giọng hơn.

- Thôi cảm ơn cô, - Tragg nói,- Perry ạ, tôi phải làm thế vì nếu không, anh không chịu giúp tôi đâu. Xe sẽ đưa quý vị về văn phòng.

CHƯƠNG TÁM

Lúc trở về, Perry Mason và Della Street ghé qua hãng của Drake. Luật sư cười nói:

- Paul ạ, tôi vừa mới tiếp chuyện với Minerva Minden đấy.

- Rốt cuộc cô ta chịu tiếp anh à? - Drake hỏi.

- Nhờ trung úy Tragg điều đình đấy.

- Tragg à? – Drake kêu lên.

Mason kể cho ông bạn mình nghe cái bẫy lừa vừa qua.

- Della nhận thấy có những điểm nhỏ khác nhau giữa hai người, nhất là giọng nói. Tuy nhiên, họ vẫn thật là giống và không thể là chuyện ngẫu nhiên được. Tôi nghĩ là khi chúng ta tìm được Dorrie Ambler thì đồng thời ta có thêm một cô gái hưởng gia tài của Harper Minden nữa. Paul, anh nên nhớ là mẹ của Minerva có người em gái được coi là chết không để lại đứa con. Bà em đã ở chung với mẹ Minerva Minden khi bà này có chồng. Thế thì chắc ông chồng không phải lúc nào cũng chỉ ở trên giường vợ đâu. Như thế họ mới giống nhau đến thế được!

- Anh nghĩ là Dorrie Ambler bị bắt cóc à? Tôi cũng đã suy nghĩ về việc này nhưng sao mà họ thoát đi nhanh như vậy?

- Tôi cũng đã nghĩ lại, - Mason ngắt lời. – Tôi cho rằng không biết chừng họ trốn ngay trong tòa nhà ấy.

- Theo anh thì họ có một căn hộ khác à?

- Phải rồi, Paul ạ. Anh lo việc đó đi. Xem ai thuê ở hai tầng lầu 8 và 10.

- Được rồi. Còn chuyện theo dõi thì sao?

- Bỏ đi. Làm thế chỉ tổ cho cảnh sát ghét, với lại bây giờ việc đó không giúp ích gì cho ta nữa rồi.

CHƯƠNG CHÍN

Sáng hôm sau khi Perry Mason đến văn phòng Della Street nói với ông:

- Chào luật sư, chắc ông đã đọc báo rồi chứ ạ?

- Chưa.

- Ông được đưa lên trang nhất đấy.

- Về vụ Ambler à?

- Đối với dân nhà báo thì đó là vụ Minden. Họ không phí trang báo để đưa tin về một cô gái vô danh trong khi đã có sẵn một nữ triệu phú xinh đẹp rồi. Họ còn lục tìm được rất nhiều bức hình sôi động … Cô ta có cặp đùi thật đẹp… Ông thấy có đúng không?

- Đúng rồi, - Mason xác nhận khi cầm tờ báo lên. Ông đứng dựa vào bàn để đọc tựa đề và định ngồi xuống xem cho thoải mái thì chuông điện thoại reo. Della báo có Tragg gọi.

- Chào Trung úy, chắc là mấy cái micro trong văn phòng của anh cùng nối với một đài phát thanh chứ gì?

- Chính vì thế mà tôi gọi anh đấy, - Tragg giải thích, - Tôi phải làm một báo cáo và nội vụ tiết lộ ra. Không phải tại tôi đâu.

- Chắc là do cấp trên của anh nói với báo chí chứ gì?

- Tôi chỉ có thể nói là không phải tôi mà thôi,- vẫn không đổi giọng, Tragg khẳng định – Với lại ban đầu chỉ có chút ít thôi, sau đó cô khách hàng của anh nghe báo chí biết được, cô ta khoái chí liền nói vung ra mọi chi tiết.

- Khách hàng của tôi à?

- Đúng rồi, đó là Minerva Minden.

- Tôi đã nói với anh rằng khách hàng của tôi không phải là cô ta mà là Dorrie Ambler đã bị bắt cóc ở chung cư Parkhurst. Anh có tin gì thêm về việc đó không?

- Không, hầu như không có gì hết. Tôi vừa được biết F.B.I lo vụ này, nghe nói thôi. Anh biết họ là như thế nào rồi, họ điều tra nhưng không cho ai biết bao giờ.

- Tôi lấy làm lạ về thái độ của cô Minerva Minden. Tôi cứ nghĩ cô ta phải tìm cách bịt kín câu chuyện chứ. Thế mà trên tờ báo tôi đang cầm đây, cô ta kể hết chi tiết, nói đủ chuyện, đến cả chuyện có thể đặt lại vấn đề hưởng gia tài của cô nữa.

- Cô ta thuộc loại phụ nữ thích được nghe nói về mình. Được rồi. Tôi sẽ lưu ý cho anh biết về mọi sự xảy ra.

- Tôi biết anh sẵn lòng rồi, Tragg ạ. Tôi rất lo cho Dorrie Ambler.

- Tôi hiểu. Xin hứa hết sức tìm cho ra cô ta. Dù là bị bắt hay bị giết, gì thì gì, chúng tôi cũng phải tìm ra.

- Khi tìm ra, anh sẽ cho tôi biết chứ?

Tragg lưỡng lự:

- Ờ, tôi sẽ cho biết… Hay là tôi sẽ gắng thu xếp cho anh biết.

- Cám ơn Tragg.

Sau cuộc điện đàm, luật sư xem tiếp tờ báo rồi lên tiếng:

- Không phải chỉ có chuyện cô ta kể hết mà còn thêm những suy diễn thật hay của nhà báo nữa.

- Chuyện này có ảnh hưởng gì đến vụ Dorrie Ambler không?

- Ồ, cô ta không muốn mình chịu đòn thay cho kẻ khác. Cô ta muốn thiên hạ biết rằng Minden…

- Sao? – Della Street hỏi khi thấy luật sư ngừng lại.

- Này, Della, tôi nghĩ không biết chừng đây không phải là vụ bắt cóc gì hết mà chỉ là một lối xếp đặt…

- Cả vụ giết người cũng thế ư?

- Không, không phải vụ giết người. Trừ cái đó, còn thì chúng ta biết khách hàng của ta là loại vừa táo bạo vừa thông minh, sẵn sàng tìm đủ cách để báo chí nói về vụ giống nhau giữa cô ta và Minden. Cô ta đã từng nói với chúng ta là cô muốn mọi người biết về sự giống nhau này để khỏi bị mắc vào một tội mà cô ta không gây nên.

Della Street gật đầu và luật sư nói tiếp:

- Nhưng có thể không phải đó là lý do chính. Nếu cô ta muốn báo chí chú ý đến việc giống nhau chắc chỉ nhằm để báo chí đặt vấn đề hai người có liên hệ máu mủ với nhau.

- Thế ông nghĩ điều đó khiến cô ta dễ đòi được một phần gia tài của Minerva Minden à?

- Chắc như vậy. Nhưng tác dụng trước tiên là để Minerva phải tính chuyện sao cho êm.

- Vâng, đúng thế.

- Nhờ Minerva Minden nhanh trí nên tiếng nổ ở phi trường mới tịt ngòi. Thế là Dorrie lại nghĩ ra một cách khác.

- Trời! – Della kêu lên. - Theo ông thì chuyện bắt cóc chỉ là chuyện bịp thôi à?

- Có vài chi tiết giống như thế và tôi mong rằng đó là sự thật. Ví dụ như trong trường hợp ta đã biết, thật là khó, nếu không nói là không thể được, là làm sao hai người đàn ông lại có thể cưỡng bách mang một phụ nữ đi khi cảnh sát xông đến hiện trường nhanh như thế.

- Họ có thể dùng dao hay súng đe dọa. Dorrie buộc phải tuân lời họ.

- Đúng… Nhưng họ không đủ thì giờ mang cô ta ra khỏi tòa nhà trước khi cảnh sát tới. Mà mang ra tới ngoài đường thì cũng không thể thoát được cặp mắt của các tay cảnh sát đã được báo trước ở đấy. Trừ phi họ lôi cô ta vào một căn phòng khác ngay trong nhà, còn tôi cứ nghĩ rằng đó là một sự tính toán của Dorrie. Tất nhiên là trừ vụ giết người ra. Vụ này xảy ra bất ngờ và khiến cho chương trình định trước phải thay đổi.

Luật sư ngừng lời vì nghe ngoài cửa có tiếng gõ quen thuộc của Drake. Ông hỏi khi nhà thám tử vừa mới xuất hiện:

- Có gì mới không, Paul?

- Chắc anh thấy mình đã được báo quảng cáo nhiều rồi nên tôi chỉ nói việc anh khuyên nên xét ngay trong tòa nhà là anh tinh ý đấy.

Sự lưu tâm khiến khuôn mặt Mason căng ra:

- Sao?

- Đúng rồi. Buổi tối trước hôm bắt cóc, có một người tự xưng là William Camas đến hỏi có phòng cho thuê không. Người ta chỉ cho một phòng trống trên lầu 8, số 805. Sau khi đến ngó qua, ông ta bảo để về hỏi ý kiến bà vợ và đặt cọc giữ phòng 100 đô la, kỳ hạn 3 ngày.

- Rồi sao nữa? – Mason nôn nóng hỏi.

- Rồi hết. Cảnh sát cũng nghĩ như anh và khi biết chuyện, họ lục gian phòng không sót một xó xỉnh nào nhưng họ không nói ra là có tìm được gì hay không.

- Anh có biết là họ có thẩm vấn gã Camas nào đó không?

- Không biết. Camas có cho địa chỉ ở Seatle và tôi có nhờ người ở đấy dò xem. Nhưng theo tôi thì chắc đó là địa chỉ giả mà thôi.

Đang nói thì chuông điện thoại reo. Della chỉ người thám tử tư:

- Của anh đấy.

Drake cầm lấy ống nghe:

- Alo, sao?

Ông nghe một lúc rồi nói:

- Anh chắc như vậy chứ? Được cứ tiếp tục đi.

Khi bỏ ống nghe lên giá, ông gật đầu với Mason:

- Đúng như tôi nghĩ, đó là địa chỉ ma.

- Chà, - Mason sửng sốt! – Tiêu hết hy vọng cuối cùng của tôi rồi. Tôi cứ nghĩ chúng không cưỡng bách mà cô ta thuận đi theo thôi. Nhưng nếu họ lôi cô ta vào căn phòng khác thì … Paul, ta phải làm một cái gì chứ!

- Từ từ đi Perry. Có cả hàng đống cảnh sát quan tâm đến vụ này. Chen vào đấy, ta chỉ làm trở ngại họ thôi.

- Anh có chắc họ tận lực làm việc không?

- Ồ, chắc. Khi đến địa chỉ mà gã Camas cho ở Seatle, người của tôi được biết anh ta là người thứ ba đến hỏi. F.B.I và cảnh sát ở Seatle đã đến đó trước rồi.

- Này Paul, cô ấy đang bị lâm nguy.

- Bây giờ thì chưa đâu, Perry. Không phải là tôi vô tình nhưng nếu có gì tệ hại cho cô ta thì nó đã xảy ra rồi. Hoặc cô ta đã chết, hoặc chúng không định giết mà giữ cô ta lại để đòi tiền chuộc, hay gì gì đó. Anh hãy cứ chờ xem.

Luật sư thở dài:

- Tôi đã quen tham gia tích cực vào diễn biến vụ việc rồi. Nên tôi không thích bị vụ việc dẫn dắt. Hay anh tung hết người của anh ra xem.

- Cái đó chỉ làm anh thêm tốn tiền thôi mà lại còn làm quẩn chân cảnh sát nữa. Tốt hơn cứ để cho cảnh sát họ làm.

Mason im lặng một lát rồi nói:

- Ok Paul.

Nhà thám tử tư nháy mắt với Della rồi rời văn phòng. Sau đó, Mason đọc thư giao tiếp cho Della ghi nhưng mới được nửa bức thư thì ông đã ngừng lại:

- Vô ích, Della ạ. Tôi bối rối quá không tiếp tục được. Cô xem thử Trung úy Tragg có ở đầu dây không?

Della Street gật đầu tỏ ý thong cảm, nhấc điện thoại lên và sau một lát, cô nói:

- Tragg đang ở đầu dây.

- Alo! Mason đây. Tôi cứ băn khoăn mãi về chuyện Dorrie Ambler. Anh có tin tức gì không?

- Chúng tôi tìm ra được nhiều chuyện lắm và đang xem thử nên định liệu như thế nào đây.
- Chuyện gì thế? Chuyện căn phòng số 805 à?
- Số 805? – Tragg kêu lên. – Anh biết gì về chuyện ấy? Hay cũng lại là anh bày ra?
- Không, không,Tragg ạ. Tôi chợt nghĩ ra là anh có thể đồ chừng như thế và lại chỉ điều tra nửa vời thôi. Xin nhắc lại rằng Dorrie Ambler đang lâm nguy đấy.
- Và anh bối rối vì không thể che chở hữu hiệu được cho cô ta à?
- Đúng.
- Thôi để tôi nói cho anh an tâm. Khách hàng của anh không phải là nạn nhân mà là tòng phạm. Cô ta đi từ phòng 907 theo thang gác xuống phòng 805 và đợi ở đấy cho đến khi mọi người hết. Sau đó cô ta cứ thong thả ra đi.
- Sao anh biết?
- Có người nhìn thấy.
Thấy Mason im lặng, Tragg hỏi:
- Thế nào Mason?
- Nói thực tình,trung úy làm tôi như cất được gánh nặng.
- Sao vậy?
- Tôi đã đoán chắc rằng đó chỉ là một trò diễn…
- Không phải do anh nghĩ ra à?
- Không. Cái trò đó là để lợi dụng tôi cũng như cả cảnh sát nữa.
- Perry à, nói thật đó cũng là ý kiến của chúng tôi và càng lúc chúng tôi càng tin như thế. Có điều là nếu vậy thì chúng tôi lại phải lo về một cái xác chết không rõ nguyên nhân vì đâu, mà chúng tôi thì không thích cái trò giết người không giải thích được. Chúng tôi phải đi đến một kết luận là câu chuyện bắt cóc đó có lẽ chỉ để che cho việc giết người trong phòng khách hàng của anh mà thôi. Này Perry, anh có nghĩ thế không?
- Thành thật mà nói, tôi cũng vừa chợt nghĩ ra đấy, Tragg ạ. Nếu cô gái đó gặp nguy hiểm thì tôi không thể ngồi yên xem sự tình xảy ra. Nhưng nếu đó là một lối dàn cảnh để che cái lý do giết người thì không những tôi bỏ mặc cô ta mà còn tìm cách để giúp anh làm sáng tỏ vụ này. Tất nhiên vì cô ta là khách hàng của tôi nên tôi phải giữ lời hứa…
- Đúng rồi, nhưng khi dính đến vụ giết người thì cô ta không còn là khách hàng của anh nữa.
- Phải, không khi nào Tragg ạ.
- Thế thì để anh yên tâm, tôi xin nói ngay là buổi tối hôm xảy ra vụ gọi là bắt cóc đó, có một bà ở lầu 6 đã đứng trong thang máy cùng với khách hàng của anh. Bà đó chú ý vì dù trời tối mà Dorrie lại mang kính đen. Bà ta cứ nghĩ là Dorrie có hẹn nên không muốn cho ai nhận ra. Không phải bà ta mới biết Dorrie lần đầu đâu. Họ cũng có vài lần trao đổi theo kiểu láng giềng hàng xóm còn Dorrie thì có vẻ ưa con chó của bà đó và con chó cũng quấn quýt với cô ta. Thế mà buổi tối đó, Dorrie không muốn cho người ta nhận ra mình nên cô ta đứng phía cửa thang máy để quay lưng lại phía bà kia. Nhưng con chó lại sán tới, cọ chân vào cô ta và vẫy đuôi khiến sau cùng cô phải quay lại vuốt ve nó. Con chó liếm tay cô, đến khi thang máy đến đất thì Dorrie vội vã chuồn. Tuy nhiên bà kia đã thấy được Dorrie chạy về phía một chiếc xe hơi đang chờ bên lề đường, có một người đàn ông ngồi sau tay lái, rồ ga chạy ngay khi Dorrie bước lên.

- Anh có lấy được dấu vân tay gì lạ không?

- Không, không có gì hết. Ở cả hai phòng hình như người ta đã xóa đi rất kỹ.

- Billings có trong tay chiếc chìa khóa phòng số 907 không?

- Tôi không thể nói cho anh biết được nhưng tôi hiểu anh muốn nói gì rồi. Trong túi của Billings không có gì hết, không có chìa khóa, tiền bạc, thuốc lá, cả đến cây bút cũng không.

Mason không kìm được nụ cười.

- Này, mọi chuyện anh vừa cho tôi biết đã giúp tôi nhiều lắm đấy trung úy ạ, tuy rằng có vẻ như là tôi bị lừa đấy. Anh làm cho tôi nhẹ mình lắm rồi.

- Perry ạ, giữa bạn bè với nhau tôi nói thêm điều này: ông biện lý Hammilton Burger cứ tin rằng chính anh đã dàn cảnh tất cả chuyện bắt cóc đó để khi tìm lại được cô khách hàng của anh thì tòa khó mà buộc tội được. Vì thế ông ta quyết định làm cho ra lẽ, không chịu dừng lại nửa chừng đâu.

- Dễ hiểu thôi. Cảm ơn anh đã cho biết. Tôi sẽ suy nghĩ về điều này.

Sau cuộc điện đàm, Mason nói:

- Này Della, bây giờ tôi có thể tiếp tục viết thư được rồi đấy. Cô có theo dõi câu chuyện tôi vừa nói với Tragg không?

- Có, - người phụ nữ trẻ nôn nóng trả lời, - tôi mong họ tìm ra cô ta ngay và lôi ra tòa cho đáng kiếp!

Rồi sau một lúc, giọng cô dịu đi:

- Giả như cô ta cứ thẳng thắn đến đây nhờ ông tìm cách để cô ta được hưởng đúng quyền lợi thì hẳn là được vài triệu đô la rồi, khỏi bị mắc vào tội giết người!

Mason đứng dậy đi lại trong phòng:

- Tôi vẫn còn hai điều không đồng ý với kết luận của Tragg.

- Điều gì thế?

- Điều trước tiên là chúng ta biết rõ có khách hàng tính toán dàn cảnh để cho báo chí chú ý để họ nói về sự giống nhau kỳ lạ giữa cô ta và Minerva Minden.

- Còn điều thứ hai?

- Con chó. Con chó thì không thể lầm vì sự giống nhau được. Nó đánh hơi mà lầm sao được? Như vậy chắc chắn là cô khách hàng của ta vào nhiều giờ sau cái lúc gọi là bị bắt cóc vẫn còn sống và đi lại tự do. Vậy thì Della ạ, ta phải tin rằng cô Dorrie Ambler đã quyết định lợi dụng tôi để đi tới mục đích và khi thấy sự tính toán của cô ta bị một cái gì đấy đe dọa đổ vỡ…

- Cái gì?

- Vụ giết người. Billings là một thám tử tư, hắn ta nổi danh là người chẳng lấy gì làm tốt đẹp. Người biết chuyện nhận xét rằng hắn ta nhất định có thể để tống tiền khách hàng nếu có cơ hội.

- Rồi sao nữa?

- Khi tôi biết là Dorrie muốn lợi dụng tôi nhưng không được do tình thế biến chuyển theo một cách khác và biết rằng sau một thời gian xảy ra vụ gọi là bắt cóc ấy, cô ta vẫn được tự do, đủ thì giờ để gọi điện thoại đến tôi mà lại không chịu làm, như thế là tôi phủi tay được rồi. Della, tôi rất mừng khi thấy cô không dính gì vào đấy hết, cô đã từ chối quà tặng của Dorrie. Chỉ còn lại câu chuyện cái sẹo, nhưng

được trả tiền thì ta cũng đã làm chứng rồi. Nhờ một con chó mà từ nay tôi thoát khỏi mối bận tâm và chuyên chú vào công việc thường ngày.

CHƯƠNG MƯỜI

Della khép cánh cửa phòng chờ và đến đứng trước bàn làm việc của luật sư, không nói một lời. Mason ngẩng đầu lên:

- Có gì thế?

- Luật sư ạ, đã mười ngày qua từ khi Dorrie Ambler bị mất tích, ông đã quên cô ta và bắt đầu làm việc lại rồi.

- Thế thì sao?

- Thì Henrietta Hull lại đến đây, nôn nóng mong gặp ông.

- Về việc gì vậy?

- Cảnh sát vừa bắt giam Minerva Minden rồi. Người nữ thư ký của cô ta không biết cô ta bị bắt vì tội gì. Cảnh sát chỉ nói là Minerva sắp bị thẩm vấn về một vụ giết người.

Mason lắc đầu:

- Tôi đại diện cho Dorrie…

Ông bỗng dừng lại nín lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Mời bà ta vào, Della. Tôi muốn gặp bà ấy.

Một lát sau, Henrietta bước vào phòng và nói:

- Thưa luật sư, như tôi đã thưa với ông trước, ông đứng đầu danh sách các thầy cãi được người ta tìm đến trong những vụ đặc biệt khó khăn. Vào lúc 3 giờ sáng nay, cảnh sát vừa bắt Minerva để thẩm vấn cô. Đến lúc này tiểu thư vẫn chưa về và không gọi điện thoại cho tôi.

- Thế thì bà muốn tôi phải làm gì?

- Muốn ông nhận 20 ngàn đô la tạm ứng trước và biện hộ cho tiểu thư!

- Có phải cảnh sát nói họ sẽ hỏi cô ta về vụ Marvin Billing cái người hấp hối lúc người ta tìm thấy ở căn phòng số 907 không?

- Không, họ không nói rõ gì hết, chỉ nói là sẽ tra hỏi tiểu thư về một vụ giết người thôi.

- Thế khi bị bắt lúc 3 giờ cô không phản đối gì ư?

- Không, chắc là họ rình tiểu thư. Cô Minden vừa đi chơi về.

- Thế lúc ấy bà thức à?

- Không, tiểu thư chỉ để lại vài chữ báo sự việc và nói là gọi điện thoại sau. Nếu đến 9 giờ mà không có tin thì tôi phải đến tìm ông và ký tấm séc 20 ngàn đôla gửi ông.

- Bà ký séc thay cho cô ta được à?

- Vâng, tôi được phép.

Henrietta Hull bình tĩnh mở xắc và lấy ra lấm séc. Mason nói:

- Tôi đã từng giải thích với bà rằng tôi đại diện cho Dorrie Ambler và e rằng quyền lợi của cô kia có thể mâu thuẫn với quyền lợi của cô Minden.

- Dorrie Ambler đến để xin ông trông chừng đừng cho người ta lầm cô với người khác. Cô đã cho ông biết cách chắc chắn để nhận ra cô ta và ông sẽ làm được nếu có cơ hội. Ngoài chuyện ấy ra thì ông không cam kết gì với cô ta cả, còn về phần ông thì ông nên lưu ý cô gái ấy là một thứ không ra gì, sẵn sàng cả đến chuyện đe dọa tống tiền ông nữa. Chắc là ông không làm việc cho cô ta lâu được đâu.

Bỗng Mason nghe thấy tiếng Paul Drake gõ cửa dồn dập, ông mở hé cửa và nói:

- Tôi đang có khách. Anh đợi được không?

- Không!

Mason lưỡng lự rồi nói:

- Được rồi, vào đi. Anh biết bà Hull…

- Ồ! Biết… Chào bà. Tôi không muốn làm phiền bà nhưng tôi muốn báo tin gấp với luật sư.

- Chào ông Drake. Gặp ông, thật là may cho tôi vì tôi cũng đang định qua ông đây. Hình như tôi cũng có nói là ông nằm ở đầu danh sách các nhà trinh thám tư mà tôi cần nhờ cậy. Tôi vừa đưa một tấm séc cho luật sư và trong xắc còn một tấm séc khác 2.500 đôla dành cho ông đây.

- Thưa bà, - Mason nói chen vào. Thế bà chỉ mới biết là đêm qua cảnh sát tới bắt cô Minerva để hỏi về một vụ giết người và từ đó bà không có tin tức gì nữa. Chắc bà chưa tiếp xúc với cảnh sát để hỏi sự việc phải không? Vậy mà bà đã sẵn sàng ký 22.500 đôla để mướn một luật sư cùng một thám tử cho bà sao?

- Đúng vậy.

- Bà nói là làm như vậy theo lời dặn của cô Minerva à?

- Vâng.

- Bà có đem theo tờ giấy ấy không?

- Có ạ.

- Tôi muốn được trông thấy nó.

Bà Hull hơi lưỡng lự nói:

- Nếu đưa ông xem, ông có giữ kín được nội dung không?

Mason lắc đầu còn Drake vội vã nói:

- Mason, tôi muốn nói chuyện riêng với anh.

- Về chuyện này ấy à?

- Phải.

- Thế thì ta nên nói trước mặt Della và bà Hull.

- Được rồi, - nhà thám tử nói,- Dorrie Ambler chết rồi. Đã tìm thấy xác cô ta và cảnh sát cho rằng đủ chứng cớ để buộc tội cho Minerva Minden.

Mason đứng dậy, nhíu mày rồi đến bên cửa sổ ngó ra ngoài. Ông đứng nhìn xuống đường một lúc rồi quay lại nói với bà Hull:

- Nếu lời Paul Drake nói mà là thật thì Minerva Minden đúng là đang ở trong tình thế quá nguy.

- Tôi thấy rồi!
- Bà có biết chuyện cô Ambler chết không?
- Tôi biết. Cảnh sát đã tìm ra xác cô ta…
- Xin phép được hỏi thẳng thừng, Minden có tội không?
- Tất nhiên là không. – Hinrietta Hull trả lời ngay với vẻ tin tưởng hoàn toàn.
- Vì lẽ gì mà bà quả quyết như thế? Cô ta cho bà biết à?
- Không. Tôi suy từ nội vụ. Dorrie âm mưu với hai thằng kia. Chính chúng giết cô ta và tìm cách gán tội cho Minden. Cô Ambler âm mưu một cuộc lường gạt nên rốt cuộc phải trả giá, còn Minden không có tội gì hết. Tại sao? Các ông không thấy sự khác nhau à?
- Đúng rồi, về nguyên tắc thì kẻ bị tình nghi nào cũng là vô tội trước khi người ta tuyên án. Người ấy có quyền mời một luật sư không phải chỉ để chứng minh mình vô tội mà còn để cho các quyền hợp pháp không bị xâm phạm.
- Như thế là dù sao đi nữa cô Minden cũng có quyền nhờ luật sư bào chữa và tiểu thư đã chọn ông đấy.
Drake lên tiếng đằng hắng và khi thấy Mason lưu ý, ông ta liền lắc đầu nhè nhẹ.
- Tại sao lại từ chối, Paul, - Mason nói. – Nếu cần thì anh nói ngay tại đây đi.
- Thôi thì chiều ý anh. Cảnh sát đang tin rằng Minden có tội. Họ có cả đống chứng cứ chống lại cô ta.
- Thì anh đã nói rồi!
- Người tòng phạm của cô ta đã thú nhận hết rồi!
- Người tòng phạm nào?
- Người mà cô ta mướn để đi theo cô ta đến bắt cóc Dorie Ambler.
- Hắn nói là Minden đi với hắn?
- Theo tôi hiểu thì đúng như vậy.
- Thế anh biết chi tiết những gì?
- Tôi nghe nói gã ấy tên là Dunleavy Jasper. Theo hắn khai thì Minden được hưởng gia tài lớn nhưng Dorrie Ambler lại cản trở nên Minden quyết định loại trừ cô ta; cô Minden đã tính toán đủ cách để không bị bắt quả tang và cần đến Jasper giúp. Gã này có đầy tội trong hồ sơ hình sự. Như thế là Billings đã dọa tống tiền Minden chứ không phải định tống tiền Dorrie Ambler.
- Thế cảnh sát bắt Minerva Minden về tội giết Dorrie Ambler à?
Drake lắc đầu:
- Không. Họ buộc cho cô ta tội giết Billings. Nếu cô ta được tha bổng hoặc chỉ bị hình phạt nhẹ thì họ sẽ buộc thêm tội giết Dorrie Ambler. Nhưng về phía này họ chỉ có những chứng cứ gián tiếp trong khi ở vụ Billings thì theo họ là đã quá rõ rồi.
Mason bỗng quyết định:
- Nếu Minerva Minden bị buộc tội giết Billings tôi nhận bào chữa. Nhưng tôi không hứa gì trong vụ cô ta bị buộc tội giết Dorrie Ambler. Để tôi suy nghĩ lại đã.
- Vâng, như thế thì thật là rành rẽ. – Henrietta Hull xác nhận – Nếu Minerva Minden bị buộc tội giết Ambler thì ông có quyền rút lui.
- Được rồi, bây giờ bà cho xem bức thư của Minden gửi cho bà.
Hull lục trong túi xắc lấy ra bức thư thật ngắn:

Henny, tôi bị giải tới Sở Cảnh sát. Nếu 9 giờ mà tôi chưa về thì bà cứ làm những gì cần làm.

Mason ngạc nhiên:

- Sao ở đây không có lời dặn gì rõ ràng cả? Cô ta không bảo bà đi tìm tôi hay hãng Drake à?

- Minden đã ghi *'Cứ làm những gì cần làm'* đấy ông luật sư ạ.

- Như thế có nghĩa là bà và cô Minden đã có bàn bạc với nhau trước phải không?

- Điều đó có nghĩa là cô Minden tin ở tất cả những gì tôi quyết định cần làm. - Bà Hull bình tĩnh trả lời.

- Này Perry, - Drake kêu lên,- anh phải biết là cảnh sát sẽ không tóm Minerva Minden nếu họ không chắc chắn hết sức về tội của cô ta đâu.

Nhà thám tử can thiệp vô ích và chỉ làm Mason thêm tin ở mình. Ông ta quay lại bảo cô thư ký:

- Della, cô viết cho bà Hull tờ phiếu nhận 20 ngàn đô la tiền ứng trước nhé.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Trong phòng khách của trại giam, Mason nhìn cô khách hàng của mình và bảo:

- Này cô Minden! Cô khoan đừng nói gì cả, tôi báo cho cô biết theo lời yêu cầu của bà Hull – bà ấy đã đưa cho tôi 20 ngàn ứng trước – tôi nhận bào chữa cho cô về vụ giết Billings, nhưng nếu là vụ giết Dorrie Ambler thì tôi có quyền nhận hay không đấy.

- Theo tôi hiểu thì tôi bị buộc giết Billings. Họ muốn cho vụ án được đưa ra thật nhanh và như thế là hợp lý.

- Trong trường hợp như thế này thì ta phải tìm cách lùi vụ xử để nghĩ cách đối phó.

- Nhất định rồi, nhưng đây không phải là một vụ bình thường.

- Tôi cũng tin như thế vì tôi cũng thấy được một vài sự kiện.

Minerva Minden lắc đầu:

- Tôi không tin là ông đã nắm đủ tình tiết của vụ này.

- Cũng có thể lắm… Tôi đến đây là để hỏi cô câu này: Có phải cô giết Marvin Billings không?

- Không.

- Đây là điều tôi cần biết vào lúc này.

- Được rồi. Bây giờ tôi muốn thú nhận với ông một điều…

Mason chặn lại:

- Nhận đã gây tội ác ư?

- Phải, nhưng mà…

Mason vội vã xua tay:

- Tôi không muốn cô thú nhận với tôi điều gì hết.

- Không phải như ông nghĩ đâu. Chuyện này không dính dáng gì đến…

- Sao cô biết được là tôi nghĩ gì? – Mason hỏi vặn lại.

- Chuyện này thì không bao giờ ông nghĩ tới đâu! Một chuyện khác hẳn, không dính dáng gì đến vụ giết người, nhưng với…

- Không, Minden, không. Cô hãy hiểu cho tình thế của tôi. Cô vừa nói với tôi là cô vô tội trong vụ giết người mà cảnh sát buộc cho cô. Cô nói dối mặc kệ cô vì tôi bào chữa là căn cứ vào chỗ tôi tin rằng cô vô tội, tất cả những gì cô nói với tôi về cái chết của Billings, tôi sẽ giữ kín. Nhưng nếu cô lại nói về một tội phạm nữa thì lại là chuyện khác. Tôi là luật sư nhưng cũng là một công dân như cô. Nếu tôi biết là cô phạm một khác ngoài tội mà tôi đang bào chữa thì tôi có bổn phận phải đi báo với cảnh sát, nếu không tôi sẽ trở thành đồng phạm với cô. Do vậy cô nên giữ riêng những gì cô sắp nói với tôi.

Minden gật đầu:

- Vâng, tôi hiểu.

- Bây giờ, cô phải biết là cảnh sát nhất định có bằng chứng không thể chối cãi được, nếu không thì họ không dám bắt cô đâu. Họ chỉ đến nhà cô, thẩm vấn rồi đối chiếu lời khai của cô, trở lại hỏi cô lần nữa và v.v… cho tới khi tin chắc là cô phạm tội. Khi họ bắt cô như thế này tất là họ đã có bằng chứng chắc chắn mà khi đưa ra, họ tin là cô sẽ ngã ngửa người ra.

- Theo cách họ thẩm vấn thì tôi biết cái gã Dunleavy Jasper chắc đã khai một câu chuyện gì đó làm tôi bị liên lụy.

- Cô quan hệ với gã Dunleavy Jasper như thế nào?

- Không có chút nào.

- Có lúc nào cô gặp gã không?

- Chắc là có.

- Khi nào?

- Trong lúc ông biện lý thẩm vấn tôi thì có 2 cảnh sát dẫn một người tới. Gã nhìn tôi, gật đầu xác nhận rồi họ đưa gã đi ngay.

Sau khi suy nghĩ một lát, Mason đứng dậy nói:

- Cô Minden, tôi nhận bào chữa cho cô nhưng cần lưu ý cô ngay từ bây giờ là cái danh tiếng phá quấy của cô đã làm hại cô đấy. Việc được đưa lên báo để làm chuyện thời sự bàn tán thì cũng thấy vui thích đấy, nhưng mà khi bị tố cáo giết người thì cách thức đó không làm cho mấy ông quan tòa chịu khoan hồng tí nào đâu.

- Tôi hiểu rồi, luật sư ạ. Đây không phải là lần đầu tôi bị rầy la đâu, nhưng tôi sẽ lưu ý, nếu khi tôi được tự do. Dù sao tôi cũng sẽ không để báo chí bàn tán về tôi nữa đâu.

- Hình như cô không biết là vụ bắt giam cô đã làm cho các báo bán chạy như thế nào. Họ viết cả trang dày về cô và qua đó, chúng tôi hình dung cô theo cách mà công chúng đánh giá. Đó là một phụ nữ trẻ, đại lượng, đôi khi làm cho người ta hiểu lầm vì tính cô rất nóng nảy, nhưng bên trong lại rất thâm trầm, kín đáo.

- Thiên hạ nghĩ về tôi như thế à?

- Phải.

- Ồ không. – cô Minden lắc đầu.- Không phải vì tôi bị tố giác giết người mà tôi thay đổi tâm tính đâu. Xin luật sư chứng tỏ tôi vô tội. Và tuy là không thâm trầm, không kín đáo chút nào, tôi cũng không phải tỏ ra vô tội chỉ nhằm cho công chúng bằng lòng đâu.

Mason thở dài cầm cặp đứng lên:

- Đúng là thái độ của cô như tôi đã nghĩ từ trước.

- Nhưng dù sao thì ông cũng đã nhận lời rồi, ông cứ tiến hành đi.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Quan tòa hướng về phía Công tố tỏ ý mời. Nhưng thay vì ông biện lý Hamilton Burger thì lại là ông phó Colton Parma đứng lên.

- Thưa quý Tòa, thưa quý ông, quý bà, chúng tôi xin trình bày là nữ bị cáo trong vụ này được thừa hưởng một gia tài rất lớn của Harper Minden, tình cờ cô nhận ra rằng người dì của mình có một người con gái ngoài giá thú tên là Dorrie Ambler. Thêm nữa, cô ta còn biết là *cả hai người đều có chung một người cha*; cho nên cô Dorrrie Ambler có quyền hưởng gia tài ngang với Minerva Minden.

Bây giờ, tôi xin phép nói đến trường hợp mà bị cáo biết được điều đó. Vào buổi tối ngày 6 tháng 9 vừa qua, bị cáo dự buổi khiêu vũ ở Câu lạc bộ Montrose Country. Đến một lúc nào đó, có lẽ vì quá chén, cô ta cãi nhau với người bạn trai nên để anh ta ở đó rồi giận dữ bỏ đi.

Ở bãi đỗ xe của Câu lạc bộ có một chiếc Cadillac mang biển số WHW 694 đang nổ máy. Chiếc xe này bị đánh cắp ở San Francisco nhưng bị cáo không biết. Vốn nổi danh là người có tính nết thất thường, cô liền nhảy lên xe và phóng đi. Hình như ban đầu cô định về nhà nhưng khi đến ngã tư Đại lộ Hollywood và Thông lộ Western, cô vượt đèn đỏ và đâm vào một người đi bộ. Cô dừng xe, có vẻ như muốn cứu người bị nạn, nhưng bỗng đổi ý lại lên xe chạy vụt đi.

Bị cáo nghĩ ra một kế hoạch để thoát thân. Cô ta thuê một hãng trinh thám tư đăng quảng cáo tìm một người phụ nữ thật giống cô ta. Dorrie liền đến trình diện và được nhận ngay. Vì Dorrie quá giống Minerva nên bị cáo nhận ra rằng đó là người em, con ngoài giá thủ của dì cô.

Bị cáo đã bắt cô Dorrie Ambler đi qua đi lại nhiều lần ở ngã tư, nơi bị cáo gây ra tai nạn để cho người qua đường từng chứng kiến vụ đó phải lầm lạc. Sau sự việc như vậy thì các người làm chứng khó biết người nào là kẻ phạm lỗi.

Đó là kế hoạch đầu tiên của bị cáo. Nhưng cô ta chợt nhận ra mình tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa vì các phóng viên báo chí nếu nhận ra sự giống nhau đó tất sẽ tìm ra mối liên hệ bà con của cô với Dorrie Ambler.

Cho nên bị cáo mới bắt mối với gã Dunleavy Jasper…

Perry Mason chen vào

- Khoan đã. Chúng tôi rất tiếc phải ngắt lời trình bày của ông công tố, nhưng phía buộc tội đang muốn nói về các hành vi khác nhằm đánh lạc hướng hội đồng. Tôi xin ông Chánh án lưu ý để ông công tố trở lại vấn đề chính và xin Tòa đừng quan tâm đến các sự kiện ấy.

- Chúng tôi có quyền nói về những hành vi khác đã là nguyên cớ khiến cho bị cáo bị truy tố về tội giết người, - Parma cãi lại.

Ông Chánh án Fint nói:

- Xin các ông chỉ lưu ý tới những sự kiện mà các ông kết luận được các sự kiện ấy là nguyên nhân khiến cho bị cáo giết người thôi.

Parma nói quả quyết:

- Thưa ngài, đúng là trường hợp tôi đang trình bày đấy!

- Được rồi, xin ông cứ tiếp tục.

- Tôi nói sắp xong rồi, thưa ngài. Chúng tôi đang chứng minh rằng Dunleavy Jasper có dính líu đến chiếc xe bị đánh cắp, bị cáo biết gã này từng phạm nhiều tội hình sự nên mướn gã bắt cóc Dorrie Ambler và đồng thời để mọi người tin rằng chính Dorrie Ambler là người đã gây ra tai nạn.

Chúng tôi sẽ chứng minh rằng người thám tử tư Marvin Billings đã đánh hơi được âm mưu này và cứ theo các nguồn tin thu thập được thì có thể đoán hắn muốn đe dọa tống tiền bị cáo. Nếu gã Billings là người thận trọng, nếu gã không nghĩ rằng có thể lợi dụng Dorrie Ambler để moi gia tài của Minerva Minden thì vụ xử hôm nay sẽ không xảy ra vì không có ai bị giết hết.

Đúng thế, Billings chẳng phải là người tốt đẹp gì nhưng dù sao, mạng người vẫn đáng quý trọng nên ai giết gã vẫn phải đền tội.

Như vậy là Billings đến nhà Dorrie Ambler đúng vào lúc cô này bị bắt cóc và bị đưa tới một căn hộ ở tầng dưới. Khi nghe chuông reo, bị cáo định ra mở cửa vì cho rằng mình có thể được hiểu lầm là Dorrie Ambler.

Lúc đầu thì Billings có lầm thật, nhưng càng nói chuyện thì gã càng biết thật giả. Thế là gã giở thủ đoạn tống tiền do đó bị cáo đã giết gã bằng một phát súng lục cỡ 22. Sau khi Billings bị giết thì chuông lại reo lần nữa. Lần này là luật sư Perry Mason, và Paul Drake, một thám tử tư.

Ông phó biện lý nói tiếp:

- Chúng tôi nghĩ rằng sau khi bị lôi vào căn hộ số 805, cô Dorrie Ambler tội nghiệp đã bị chích một mũi moocphin…

- Một lần nữa, thưa ông chánh án, chúng tôi bắt buộc phải phản đối, - Mason chen vào. - Chuyện xảy ra cho Dorrie Ambler không liên quan gì đến vụ đang xử.

- Nhưng đó là lý do dẫn đến phạm tội, - Parma cãi lại.

- Không phải đâu, bởi vì điều ông đang nói xảy ra sau vụ giết Billings.

- Lời phản đối được chấp nhận, - Ông chánh án phán.

Parma phải chịu thua nhưng có vẻ miễn cưỡng.

- Dù sao thì thưa các quý ông, quý bà, tôi cũng đã trình bày khá đủ để quý vị theo dõi mà đánh giá lời khai của các người làm chứng. Quý vị sẽ nghe lời thú nhận của một đồng phạm và lưu ý đến vài sự kiện mà chính bị cáo cũng đã xác nhận. Do đó tôi tuyên bố bị cáo phạm tội cố ý giết người. Nhưng thưa các ông các bà bồi thẩm, tôi xin phép nhắc lại có một câu hỏi đặt ra - ông ta giơ một ngón tay để nhấn mạnh câu nói — chỉ có một câu thôi, là những chứng cứ đưa ra với quý vị đã đủ để chứng minh là bị cáo giết Billings chưa?

Sau lời kết đó, Parma trở lại ghế công tố viên, ông chánh án Flint hỏi:

- Luật sư Mason có phát biểu gì không?

- Thưa ông chánh án, không. Nhưng tôi xin ngài lưu ý đoàn bồi thẩm là lời tuyên bố của ông Công tố không đúng sự thật.

- Không đúng ở chỗ nào? - Chánh án hỏi.

Mason đứng dậy giơ cánh tay trái lên khỏi đầu, ngón trỏ chỉ lên trần:

- Không đúng ở chỗ Tòa không phải xét một mà là hai việc.

Rồi luật sư nói tiếp:

- Không phải chỉ xác định rằng bị cáo phạm tội mà còn phải xác định rằng chắc chắn bị cáo phạm tội vì bị cáo sẽ được tạm tha nếu còn có điểm nghi ngờ.

- Đến lúc đó thì Tòa sẽ lưu ý vấn đề ấy, - ông Chánh án Flint cam đoan như vậy.

Mason từ từ hạ cánh tay và ngồi xuống khiến ông Flint phải thầm khen cái dáng vững vàng của viên luật sư vừa bẻ lại lập luận của Công tố viên. Ông chánh án Flint nói với Parma:

- Xin ông gọi người làm chứng thứ nhất lên.

- Emily Dickson!

Bà Dickson khoảng 40 tuổi bước lên. Bà ta giơ tay thề rồi đến ngồi trên ghế dành cho người làm chứng sau khi đã khai tên tuổi, địa chỉ với viên thư ký.

- Có phải bà là người quản lý Chung cư Parkhurst và ở ngay tại đó không?

- Thưa phải.

- Bà có biết Dorrie Ambler lúc sinh thời không?

- Xin Tòa khiển trách Công tố, - Mason vội chen vào - Chưa có gì chứng tỏ Dorrie Ambler đã chết cả.

- Tôi có nói cô ta chết đâu.

- Theo cách ông hỏi khiến người ta hiểu rằng Dorrie Ambler chết rồi.

- Tôi cũng thấy như vậy, - ông Chánh án Flint nói. - Và tôi lưu ý ông Công tố chỉ nên đề cập tới các hành vi khác dùng để giải thích nguyên nhân gây ra vụ này mà thôi. Bất cứ trong trường hợp nào cũng không được nói đến các hành vi xảy ra sau vụ giết người mà ta đang xét ở đây.

- Tôi xin rút lại câu hỏi đó. - Rồi Parma quay sang hỏi nhân chứng.

- Bà có biết Dorrie Ambler trước ngày 6 tháng 9 không?

- Biết.

- Bà biết cô ta được bao lâu rồi?

- Khoảng 5 hay 6 tháng gì đó.

- Cô Ambler ở trong căn hộ của Chung cư Parkhurs phải không?

- Đúng, căn hộ số 905.

- Có phải bà vừa cho thuê căn hộ số 805 không?

- Phải.

- Vào lúc nào và cho ai thuê?

- Vào ngày 11 tháng 9 cho Dunleavy Jasper, nhưng lúc ấy ông ta nói với tôi tên ông ấy là William Camas.

- Tôi sẽ hỏi nhân chứng vài câu nữa. - Parma tuyên bố - nhưng xin phép để hỏi sau.

- Đồng ý, ông Chánh án Flint nói - Bên phía bào chữa có hỏi gì không?

Mason hỏi người làm chứng:

- Bà có thể tả lại cô Dorrie Ambler được không?

- Thưa được, dễ lắm, vì cô ta rất giống với bị cáo đây, người đang ngồi bên ông ấy.

- Ồ! Bà kinh ngạc vì sự giống nhau à?

- Đúng vậy, giống lạ lùng, khó tưởng tượng được.

- Bà có tin rằng người ta có thể lầm lẫn bị cáo với Dorrie Ambler hay ngược lại không?

- Thưa đúng, rất có thể.
- Lần đầu bà biết bị cáo là vào khi nào?
- Trong một buổi nhận diện ở văn phòng Sở cảnh sát, có mặt tôi.
- Và bà nhận ngay ra đó là Dorrie Ambler phải không?
- Tôi phản đối! - Parma vụt nói. - Điều này phía thẩm vấn không đề cập đến nên phía phản biện cũng không được bàn.
- Lời phản đối vô hiệu, - ông Chính án phán.
- À, cảnh sát mời tôi đến để tôi chỉ cho họ xem người nào là Minerva Minden.
- Bà có nói với họ là chưa bao giờ bà gặp Minerva Minden không?
- Có.
- Thế họ cứ bắt bà đi nhận diện một người mà bà chưa bao giờ thấy à?
- Họ muốn tôi cho biết là có phải cô ta giống Dorrie không?
- Thế rồi trong buổi nhìn mặt, bà giật mình vì thấy giống quá phải không?
- Đúng vậy, tôi nói ngay với họ: 'Trời, cô Dorrie Ambler kìa kìa', sau đó họ mới bảo cho tôi biết rằng…
- Chuyện họ bảo cho bà biết như thế nào không quan trọng. Bà đã nhận thấy trong hàng người có một phụ nữ rất giống với Dorrie Ambler phải không?
- Lần đầu thì đúng như vậy.
- Ồ, như thế là bà phải nhận diện tới *hai lần*?
- Ông hiểu cho, họ bảo tôi như thế. Không, tôi không được phép nói lại… Thế này, lúc đầu thì tôi nhận ra đó là có Dorrie Ambler, sau đó là cô Minerva Minden.
- Mặc dù bà chưa hề thấy Minerva?
- Tôi biết cô ta qua ảnh.
- Ảnh ở đâu?
- Trên báo. Chính vì cái ảnh đó mà gây nên chuyện. Tôi gọi điện thoại cho cảnh sát và bảo rằng tấm ảnh đó là của Minerva Minden, mà thực ra là của Dorrie Ambler, người thuê phòng ở nhà tôi.
- Và sau đó Cảnh sát mời bà đến?
- Phải.
- Dorrie Ambler thuê căn hộ vào thời gian nào?
- Vào tháng 5.
- Làm sao bà biết rằng người đó không phải là bị cáo Minerva Minden?
- Lúc đó tôi chưa biết cô Minerva Minden, chưa bao giờ thấy cô ta.
- Thế mà bà lại nhận ra rằng hai người giống nhau đến mức có thể lẫn lộn được?
- Chỉ lúc đầu thôi. Khi tôi biết là có chuyện giống nhau quá sức đó, tôi mới nhìn kỹ người phụ nữ mà người ta chỉ cho tôi và tôi nói rằng quả là có giống nhưng đó không phải Dorrie.
- Thế vào lúc đó, bà biết chắc rằng người phụ nữ đang nói đến, cô Minerva ấy, không phải là người thuê phòng của bà?

- Vâng, chắc.
- Vì theo lời cảnh sát ư?
- Không. Còn nhiều lý do khác nữa. Tôi tin chắc lắm rồi.
- Cám ơn. Xin hết, - Mason kết thúc.
Trong khi bà Dickson rút lui, Parma nói:
- Bây giờ, tôi xin gọi Trung úy Tragg nhưng chỉ một lát để nhận diện thôi.
Tragg bước tới, giơ tay thề, kể lại chuyện ông được gọi đến căn hộ số 907 Chung cư Parkhurst và thấy một người đàn ông đang hấp hối, sau này mới biết đó là Marvin Billings, một thám tử tư. Người này bị một viên đạn súng lục bắn vào ngực và đã chết trên đường tới bệnh viện ngày 12 tháng 9.
Mason không hỏi gì thêm nên Tòa gọi đến Delbert Compton.
Compton là một người mập mạp. khoảng 50 tuổi, ngồi ghế người làm chứng nhưng mắt nhìn dò xét khắp cử tọa. Parma hỏi:
- Có phải ông là Delbert Compton và từ ít lâu nay ông là người cộng tác của hãng trinh thám tư *'Billings và Compton'* phải không?
- Thưa đúng.
- Ông lo việc văn phòng, còn Billings đi điều tra?
- Thưa phải.
Hamilton Burger bỗng nhiên vụt đứng lên:
- Xin trình Tòa, có lẽ người phó của tôi do dự trong viêc lưu ý người này là một người làm chứng chống lại. Cho nên xin phép Tòa cho được đặt ra những câu hỏi gợi ý.
- Tòa chưa thấy người làm chứng tỏ vẻ gì là chống đối - ông Chánh án trả lời. - Nếu điều đó quả có thật thì ông có thể lặp lại lời yêu cầu vừa rồi. Xin ông Parma tiếp tục.
- Vào tháng 9, - ông Phó Biện lý hỏi người làm chứng, - bị cáo có thuê hãng ông làm việc phải không?
- Hình như thế. Nhưng chúng tôi chỉ liên lạc với người nữ thư ký của bị cáo là bà Henrietta Hull mà thôi.
- Bà ta thuê ông làm việc gì?
- Thuê đăng báo tìm một phụ nữ trẻ theo một vài điều kiện về nhận dạng.
Theo yêu cầu của Parma, Compton kể lại ông đã tổ chức chọn lựa người như thế nào. Parma hỏi:
- Ông có gọi giây nói báo cho bà Henrietta Hull rằng ông đã tìm ra không phải là người giống như bức ảnh đưa ra làm mẫu mà chính là người trong ảnh không?
- Có
- Bà Henrietta Hull có nói với ông là không phải không? Rồi sau đó ông có sắp xếp để bà ta thấy điều đó tận mắt không?
- Có.
- Rồi theo sự chỉ đạo của bà Hull, ông bảo người phụ nữ ấy đi qua đi lại trên Đại lộ Hollywood gần ngã tư để cho có người nhận ra đó là kẻ đã gây ra tai nạn ở đó trong ngày 6 tháng 9 phải không?
- Ơ… đúng.
- Và chính ông đã tính tiền công phải không?

- Thưa phải.
- Xin nhường người làm chứng cho phía bào chữa.
Mason đứng lên:
- Làm sao ông biết là bà Henrietta Hull làm việc thay cho bị cáo?
- Chính bà ta nói.
- Nói trước mặt hay qua điện thoại?
- Qua điện thoại.
- Ông có gặp bà Hull không?
- Không.
- Thế ông đưa phiếu tính tiền công cho bị cáo à?
- Không, tôi được trả trước.
- Ông bảo sao?
- Bà Henrietta Hull gửi đến cho tôi 3.500 đôla tiền mặt qua một người đưa tay.
- Ông đã từng gặp cô Dorrie Ambler chưa?
- Tất nhiên, vì chính tôi thu nhận cô ta.
- Thế bây giờ ông đã nhìn thấy bị cáo. Họ có giống nhau không?.
- Vâng, giống nhau đến kỳ lạ.
Mason nhìn thẳng vào mắt người làm chứng:
- Theo như ông đã biết, bây giờ thì ông có nghĩ rằng có thể là không phải bị cáo thuê ông mà là Dorrier Ambler thuê không?
- Sao? - Người làm chứng kinh ngạc kêu lên.
- Dorrie Ambler muốn cho việc tranh giành gia tài của Minden có hiệu quả hơn nên tìm cách để báo chí nói về mình. Cô gọi dây nói cho ông và tự nhận là Henrietta Hull và…
- Tôi phản đối! - Parma kêu lên. - Bên bào chữa đưa ra những giả thuyết không căn cứ vào đâu hết. Tôi cực lực phản đối.
- Tôi xin rút lại câu hỏi, - Mason mỉm cười vội vã đáp.
- Thưa ông Compton, nếu Dorrie Ambler gọi dây nói cho ông mà xưng là Henrietta thuê ông làm việc thi ông có nhận ra không?
- Tôi phản đối!- Parma lại đứng lên phản đối lần nữa. - Ông đang bảo người làm chứng nhận một trường hợp hoàn toàn giả định.
- Lời phản đối được chấp nhận.
Nhưng Mason cũng đã đạt được kết quả đối với đoàn bồi thẩm và ông dịu dàng hỏi người làm chứng:
- Ông không có cách nào để biết được người gọi dây nói đó có phải là Henrietta Hull hay không à?
- Đúng vậy.
- Ông có dịp gọi điện thoại cho Henrietta Hull không?
- Không. Bà ta báo không cần. Lần nào cũng là bà ta gọi tôi.
- Ông không được phép gọi cho bà ta à?
- Không. Bà ta dặn như vậy.

- Lời dặn đó có thể là của Dorrie Ambler hay của bất cứ ai khác?
- Tôi phản đối! Câu hỏi đó chỉ gây tranh luận thôi.
- Lời phản đối được chấp nhận.
Mason lại hỏi:
- Tiếng nói qua điện thoại ấy đã bảo ông chuyển lời chỉ dẫn cho Dorrie Ambler làm gì phải không?
- Thưa phải.
- Trước khi bị cáo bị bắt, chưa có lần nào ông gặp cô ấy phải không?
- Phải.
- Ông có gọi điện thoại cho cô Minerva Minđen để hỏi xem có phải cô ta bảo bà Henrietta Hull ra lệnh thế này thế nọ cho ông không?
- Không đời nào?
- Xin hết. - Mason ngồi xuống.
- Thưa ông Chánh án, - Hamilton Burger nói. - Người làm chứng tiếp theo chắc sẽ gây nhiều vấn đề tranh luận cho nên chúng tôi đã bảo đảm cho người làm chứng ấy được miễn tội trong một chừng mực nào đó.
- Tôi nghĩ lời của ông Biện lý là không hợp trước tòa, - Mason ngắt lời. - Nếu viện Công tố muốn cho lý lẽ của mình thắng tưởng rằng có thể bảo đảm không trừng phạt một tên tội phạm thì chớ hy vọng cầu xin ở nơi đây!
- Này các ông!- Ông Chánh án can thiệp. – Chúng ta phải giữ trật tự một chút. Xin ông Burger đừng dài dòng mà gọi người làm chứng lên cho.
Hamilton Burger nghiêng mình tuân lời.
- Dunleavy Jasper!
Người làm chứng là một gã trạc 30 tuổi có dáng đi như lúc nào cũng nép vào tường mặc dù không có bức tường nào bên cạnh cả. Sau khi làm xong thủ tục, ông Hamilton Burger hỏi:
- Anh tên là Dunleavy Jasper phải không? Hiện nay anh ở đâu?
- Vâng, tôi ở nhà lao.
- Anh bị giữ phải không?
- Thưa phải.
- Anh có biết bị cáo không?
- Có.
- Lần đầu anh gặp bị cáo vào lúc nào?
- Ngày 11 tháng 9.
- Anh có biết Dorrie Ambler lúc sinh thời không?
- Tôi đã nói mấy tiếng 'lúc sinh thời' là thừa. - ông Chánh án ngắt lời. - Anh Jasper, câu hỏi thế này: Anh có biết Dorrie Ambler không?
- Thưa ngài có.
- Trong trường hợp nào? - Hamilton Burger lại tiếp tục hỏi.
- Ơ, cô ta ăn cắp chiếc xe mà tôi định dùng để trốn đi đấy.

Câu trả lời làm sôi động cử tọa và nhiều viên bồi thẩm nghiêng mình ra trước để chú ý nghe hết mọi lời khai.

- Vậy thì chiếc xe nào mà anh định dùng để đi trốn? - Burger hỏi.

- Một chiếc Cadillac mang biển số WHW 694.

- Xe của anh à?

- Không, người cộng tác với tôi và tôi 'chôm' nó ở San Francisco.

- Người cộng tác của anh là ai?

- Một tay tên là Barlowe Dalton.

- Chiếc xe đó bị cô ta lấy cắp ở đâu?

- Ở câu lạc bộ Montrose Country.

- Thế tại sao anh cần chiếc xe ấy đi trốn?

- Vì chúng tôi định lẻn vào phòng thay áo trong Câu lạc bộ lấy một ít áo choàng lông rồi ra xe đi luôn.

- Chiếc xe ấy bị mất như thế nào?

- Có một phụ nữ say đến nhảy ở Câu lạc bộ và cãi nhau với gã đi theo. Khi cô ta thấy xe của chúng tôi đã nổ máy sẵn cô liền nhảy lên và phóng đi.

- Sau đó anh làm gì?

- Tất nhiên là chúng tôi đi tìm. Phải tìm cho ra.

- Tại sao vậy?

- Tại vì chúng tôi để 10 nghìn đôla trong hộc đựng găng tay.

- Tiền ấy ở đâu mà ra?

- Chúng tôi cướp một chi nhánh ngân hàng ở Santa Maria được 18 ngàn. Mười ngàn gói trong giấy báo bỏ trong hộc đựng găng. Số còn lại chúng tôi chia nhau giữ trong người. Tiền này là loại giấy 50 đôla, còn 10 ngàn kia toàn là giấy 100 đôla và chúng tôi sợ chúng đã được ghi số cả rồi.

- Được, cứ tiếp tục đi.

- À trong 'giới' của chúng tôi cũng có chỗ thu thập tin tức riêng. Sau đó, chúng tôi được biết cái xe đó đã tông vào một người đi đường rồi bỏ chạy luôn. Chúng tôi lại biết thêm là nó ở trong nhà xe của Dorrie Ambler. Chúng tôi tìm đến tận nơi nhưng tiền đã biến mất. Thế là chúng tôi bắt đầu theo dõi Dorrie Ambler. Khó tìm được nhưng rốt cuộc chúng tôi cũng đã bám sát cô ta được vài giờ.

- Cô ta đi đâu? - Hamilton Burger hỏi.

- Xin phản đối, - Mason la lên, - điều này không dính dáng gì đến vụ đang xử.

- Chúng tôi đề nghị liên hệ tới, - Burger khẳng định.

- Lời phản đối vô hiệu. Yêu cầu người làm chứng trả lời câu hỏi.

- Cô ta đi đến nhà Perry Mason, và đi tới văn phòng của ông ấy.

- Rồi sau đó ra sao? - Burger hỏi trong khi đoàn bồi thẩm mỗi lúc một thêm chú ý.

- Rồi cô ta ra phi trường, - Jasper nói. - Ở đó, cô ta nhảy đến quán bán báo và rút súng ra kêu to: *'Đây không phải là một vụ trấn lột'*. Cô ta bắn ba phát chỉ thiên rồi chạy thẳng vào nhà vệ sinh.

- Được rồi. Sao nữa? - Burger hỏi.

- Sau đó một lúc bị cáo đi ra, liền bị chặn lại. Lúc đầu thì bạn tôi và tôi cứ tưởng đó là cô Dorrie Ambler. Nhưng sau thấy tiếng nói có khác. Sau khi đám cảnh sát đưa cô ta đi, chúng tôi ở lại thấy Dorrie Ambler ra khỏi nhà vệ sinh. Lúc này cô ta đã mặc thêm chiếc áo choàng ngoài và đeo kính đen.

- Các anh làm gì?

- Chúng tôi theo cô ta đến tận nhà. Chúng tôi được biết là người phụ nữ bị cảnh sát đưa đi là Minerva Minden, một nữ triệu phú nhờ hưởng gia tài và chúng tôi bàn với nhau không biết chừng gặp được mối rất bở béo. Chúng tôi liền đợi cô ta nộp phạt và tìm cách móc nối với cô ta.

- Anh muốn nói là với bị cáo?

- Vâng. Chúng tôi gọi điện thoại và cô ta hẹn gặp chúng tôi trong một quán rượu. Ở đấy chúng tôi nói hở một ít về chuyện tống tiền, trong bụng không tin là thành công lắm nhưng cô ta tinh ranh hơn nhiều. Cô ta bảo nếu chúng tôi tìm được cái gì mờ ám thì cứ đi báo cho cảnh sát.

- Rồi sao nữa?

- Ồ tất nhiên là chúng tôi không chơi được chuyện này. Con nhỏ nhận ngay ra chúng tôi là hạng người nào nên ra đề nghị với chúng tôi.

- Đề nghị gì?

- Cô ta bảo muốn bắt cóc Dorrie Ambler và thuê chúng tôi làm việc đó với giá 25 ngàn đôla.

- Cô ta có nói vì sao muốn bắt cóc Dorrie Ambler không?

- Có. Cô ta nói rằng Dorrie Ambler muốn lợi dụng sự giống nhau của hai người để chứng minh rằng mình là con riêng của cha Minden. Theo cô thì Dorrie được một gã cung cấp tiền bạc để hưởng lợi sau này khi chia gia tài hay là khi buộc được Minerva Minden thu xếp ổn thỏa bằng một số tiền lớn.

Lúc đó chúng tôi nói với bị cáo là chúng tôi muốn lấy lại số tiền 10 ngàn đôla mà Dorrie giật của chúng tôi thế là bị cáo đưa ra lời đề nghị trên.

- Rồi các anh trả lời cô ta làm sao?

- Chúng tôi nói là có thể được, nhưng giá tiền như thế thì làm không bõ công. Sau cùng, chúng tôi đồng ý với giá 50 ngàn, thêm 5 ngàn tiền ứng trước để làm tin,

- Sau khi thỏa thuận, các anh làm gì?

- À, chúng tôi gọi điện đến Chung cư Parkhurst để hỏi xem có phòng nào trống không. Có phòng 805 lầu 8, trong khi Dorrie Ambler ở lầu 9. Thật là tiện. Tôi gặp bà quản lý nhờ dẫn đi xem phòng và bịa rằng phải hỏi ý vợ tôi đang ở San Francisco trông nom ông già bị bệnh. Tôi thỏa thuận với bà quản lý gửi lại 100 đôla tiền đặt cọc trong 3 ngày.

- Anh lấy tên gì?

- Tôi nói tôi tên là William Camas.

- Bà quản lý có đưa cho anh chìa khóa để anh đưa vợ đến xem căn phòng khi vợ anh tới đây không?

- Thưa có. Tôi cần phải có chìa khóa mới hành động được. Chúng tôi bàn với bị cáo là sau bữa ra tòa hôm sau, cô ta sẽ gặp chúng tôi

ở Chung cư Parkhurst. Cô giải thích cho chúng tôi biết là vào thời điểm ấy thì dễ lắm vì luật sư chắc sẽ khuyên cô ẩn nấp đâu đó và thu xếp sao cho cô ra khỏi tòa nhà mà không có ai bám theo. Cô cũng tính rằng nếu trong lúc chúng tôi loại bỏ Dorrie Ambler mà có ai đến thì cô ta sẻ giả làm Dome Ambler.

- Anh dùng chữ 'loại bỏ' là cố ý ám chỉ gì vậy?

- A, lúc đầu thì chỉ tính chuyện bắt cóc thôi nhưng cuối cùng thì có thể thanh toán.

- Tại sao vậy?

- Chúng tôi gõ cửa phòng nói là mang hàng tới. Khi Dorrie ra mở, chúng tôi ùa vào nhét giẻ vào miệng cô ta và dùng súng uy hiếp đưa cô ta đến phòng 805 rồi chích cho cô ta một mũi moócphin. Bị cáo theo chúng tôi đến đó bảo chúng tôi hành động nhanh lên, nhưng còn phải tìm cho ra số tiền 10 ngàn đôla nên chúng tôi quay lại phòng 907 lục tung hết mà không sao thấy. Hay nói đúng hơn, tôi không tìm ra được gì hết. Tôi cứ cho rằng có lẽ Barlowe Dalton đã chộp được số tiền ấy và giấu đi để chiếm một mình.

- Nhưng anh không chắc phải không?

- Vâng. Tôi chỉ biết là tôi không tìm được gì hết. Còn bị cáo đây thì lại tìm được một khẩu súng cỡ 22 và nói rằng sẽ cho Dorrie biết sự khác biệt giữa đạn thật và đạn giả. Đang lúc tìm tòi thì chuông reo. Đó là Marvin Billings. Bị cáo ra mở cửa, muốn tìm cách tống gã đi. Nhưng Billings nhìn vào phòng thấy đồ đạc bị lục lọi lung tung nên hỏi chuyện. Cô ta trả lời vớ vẩn sao đó nên gã đẩy cô ta ra và bước vào phòng.

- Lúc ấy anh ở đâu?

- Tôi ở trong phòng.

- Gã có thấy anh không?

- Không. Gã không thấy được. Tôi nấp sau cánh cửa. Tôi nghe gã nói với bị cáo là gã biết cô ta có âm mưu gì rồi. Tất nhiên là gã tưởng là mình đang nói chuyện với Dorrie Ambler.

- Anh nghĩ gì thì không quan hệ đâu, - Hamilton Burger chen vào một cách oai vệ để chứng tỏ mình hoàn toàn khách quan. - Anh chỉ nên thuật lại những điều mà anh nghe và nhìn thấy thôi.

- Ồ! gã nói với cô ta là gã biết hết rồi, gã không phải là con nít và gã muốn được chia phần. Thế là cô ta trả lời.

- Anh hỏi 'cô ta' là nói ai vậy?

- Nói Minerva Minden, nữ bị cáo đây.

- Tiếp đi.

- Cô ta bảo gã: 'Đúng, anh có thể không phải vừa mới sinh ra ngày hôm qua, nhưng chắc chắn là anh không thể sống đến ngày mai được'. Sau đó tôi nghe thấy một tiếng súng nổ và tiếng người ngã vật xuống.

- Lúc ấy anh làm gì?

- Tôi xông vào phòng khách la lên: 'Cô giết hắn ta rồi!' và cô ta trả lời 'Hiển nhiên rồi. Nếu không thì hắn bắt chẹt được ta. Người ta sẽ buộc tội Dorrie Ambler vì đây là phòng của cô ta'. Lúc ấy tôi cúi xuống nhìn gã thấy mạch còn đập nhẹ. Tôi nói cho bị cáo biết thì cô ta trả lời: 'Có lẽ đúng nhưng hắn không thoát được đâu. Nếu hắn còn sống đủ để khai là Dorrie Ambler bắn thì lại càng hay cho ta. Ai cũng sẽ nói là cô ta trốn đi sau khi đã hạ hắn'. Cô ta có vẻ thỏa mãn lắm.

- Rồi sao nữa?

- À phía ngoài cửa lại có chuông reo. Thế là Barlowe và tôi kéo hai tấm nệm để chặn cửa.

- Để làm gì.

- Con đường ra thang máy bị chặn rồi, chúng tôi phải lẻn ra cửa cấp cứu. Nhưng muốn cho kẻ mới đến không đi vòng chặn lối, chúng tôi phải đợi họ vào trong phòng cái đã. Họ sẽ tưởng chúng tôi bị chặn trong nhà bếp.Thế là trong khi họ cố sức xô cửa thì chúng tôi sẽ có đủ thì giờ lẻn qua phòng 805. Nhưng trong khi chờ đợi, bị cáo mất tinh thần vụt la lên khiến chúng tôi phải lấy tay bịt miệng cô ta lại. May sao, sau một lát thì cô trở lại bình tĩnh. Khi Perry Mason và một người khác xô được cửa phòng thì chúng tôi lẻn ngay xuống phòng 805. Nhưng sau đó thì tòa nhà đầy cảnh sát, chúng tôi không nhúc nhích được gì hết. Tôi nói với bị cáo là tại cô ta giết gã kia nên chúng tôi bị kẹt. Kiểu này thì đi vào phòng hơi ngạt là cái chắc. Thế rồi xung quanh tạm yên trở lại. Bị cáo lấy quần áo của Dorrie Ambler thay và nói rằng cô ta sẽ đi ra trước để xem có an toàn không. Nếu êm thấm thì cô sẽ mang xe đến phía dưới cửa sổ của chúng tôi và nháy đèn lên nhiều lần để chúng tôi có thể mang Dorrie đi xuống đó.

- Khi đó Dorrie Ambler đã tỉnh chưa?

- Đã, nhưng moócphin làm cô ta say. Chúng tôi thuyết phục cô ta rằng không xảy ra chuyện gì xấu nếu cô ta chịu nghe lời chúng tôi. Vả lại bị cáo còn để lại cho chúng tôi khẩu súng khiến cô ta phải im.

- Anh có biết sau khi bị cáo ra đi có chuyện gì xảy đến với bị cáo không?

- Có, cô ta kể lại mọi chuyện cho chúng tôi nghe vào ngày hôm sau. Rủi ro là cô ta gặp trong thang máy một bà mang theo con chó. Hình như bà ấy nhìn mặt nên cô ta phải quay lưng lại và đứng sát về phía song sắt. Bà kia không nói gì nhưng con chó lại mừng cô, chắc là vì ngửi được hơi của Dorrie Ambler trên quần áo cô ta. Sau khi thang máy đến đất, cô vội lấy xe đi vòng khu nhà đến đậu ở nơi đã định trước.

- Sau đó thì cô Ambler ra sao?

- Về chuyện này thì tôi chỉ có thể lặp lại lời của Barlowe Dallon kể với tôi thôi.

- Anh không đi cùng với hắn ta à?

- Không, chúng tôi phản công: tôi ở lại xóa các dấu vết trong phòng 905. Lúc ở trong phòng của Dorrie Ambler, chúng tôi có mang găng nhưng vì chúng tôi đã lục lọi trong phòng nên phải xóa đi.

- Bây giờ, - ông Biện lý Hamilton Burger hỏi. - Tôi đặt cho anh mội câu hỏi mà anh chỉ được trả lời có hay không thôi.

- Barlowe Dalton có nói với anh là Dorrie Ambler bây giờ ra sao phải không?

- Phải.

- Và sau đó thì anh tới khai báo với cảnh sát phải không?

- Với Trung úy Tragg.

- Anh đã lặp lại với ông Trung úy những lời mà Barlowe Dalton nói vói anh phải không?

- Vâng.

- Barlowe Dalton bây giờ ở đâu?

- Nó đã chết vào ngày 20 - 9 rồi.

- Tại sao lại chết?

- Bị một Cảnh sát bắn chết trong một vụ cướp.

Hamilton Burger quay sang Perry Mason, nghiêng mình nói:
- Bây giờ đến lượt ông hỏi người làm chứng.
Minerva Minden kéo cánh tay áo của Mason và nói nhỏ vào tai ông:
- Cả một sự bịa đặt trắng trợn. Tôi không biết hắn là ai cả!
Mason gật đầu, đứng lên tiến về phía người làm chứng:
- Vì sao anh biết Barlower Dalton chết rồi?
- Tôi ở bên cạnh hắn ta lúc hắn bị giết.
- Lúc đó anh có súng phải không?
- Tôi phản đối! - Burger nói lớn - Câu hỏi đó không liên quan gì đến vụ này.
- Lời phản đối vô hiệu! - Ông Chánh án nói.
- Lúc đó anh có súng phải không? - Mason lặp lại.
- Vâng, nhưng tôi đã ném súng đi rồi.
- Cảnh sát có tìm lại được khẩu súng phải không?
- Vâng.
- Chuyện xảy ra ở đâu?
- Ở siêu thị Acme.
- Có phải vì thế mà anh bị giam không?
- Vâng.
- Từ lúc anh bị bắt cho tới khi anh quyết định khai báo với Cảnh sát, thời gian chừng bao lâu?
- Ồ, sau đó không lâu. Xin ông hiểu cho, từ khi Barlowe chết, lương tâm tôi không yên.
- Sau bao lâu kể từ lúc anh bị bắt thì anh khai ra chuyện này? - Mason nhấn mạnh.
- Ơ, ơ… thưa hai ngày sau.
- Trong vụ cướp ở siêu thị, anh bị bắt quả tang phải không.
- Thưa phải.
- Anh đã từng bị kết án chưa?
- Rồi ạ.
- Mấy lần?
- Ba lần.
- Vì tội gì?
- Ăn cướp có súng.
- Theo anh thì chắc là anh sẽ bị án tù chung thân phải không?
- Tôi phản đối! - Hamilton Burger vùng đứng lên nói. - Điều này không liên quan gì đến vụ đang xử hết.
- Tôi xin ông liên hệ câu hỏi này với các câu hỏi tiếp theo. Mason trả lời. - Tôi đang tìm những lý do đã làm ảnh hưởng đến người làm chứng.

- Lời phản đối vô hiệu. - Ông Chánh án Flint phán và gật đầu đồng tình với luật sư. - Yêu cầu người làm chứng trả lời câu hỏi.
- Thưa vâng, - Jasper nói.
- Và anh biết rằng phạm tội bắt cóc người thì bị tử hình phải không?
- Thưa, trong một vài trường hợp thì đúng như vậy.
- Anh biết rằng anh là tòng phạm với bị cáo về một vụ giết người và một vụ bắt cóc phải không?
- Ơ… phải… Hình như phải.
- Như thế là khi anh bị cảnh sát thẩm vấn, anh thấy mình bị kẹt rồi phải không?
- Thưa phải.
- Thế thì chắc anh có xin với Cảnh sát rằng nếu anh giúp họ trong việc này thì anh được hưởng một chút ân huệ phải không?
- Thưa, cũng có ít nhiều.
- Anh nói với Trung úy Tragg là anh sẽ đưa ra những lời khai rất quan trọng nếu người ta bảo đảm không trừng trị anh trong vai trò anh tham gia vào đó cũng như trong vụ cướp ở Siêu thị, phải thế không?
- Thưa, gần gần như thế.
- Anh muốn người ta phải bảo đảm không trừng phạt anh trước khi anh đem câu chuyện kể lại với Viện Công tố phải không?
- Úi chao!
- Nói tóm lại thì lương tâm anh không đến nỗi rối loạn để anh có thì giờ điều đình cho lời thú tội của anh phải không?
- Thưa, tôi không muốn chết chút nào.
- Thế nghĩa là người ta đã hứa không trừng trị anh?
- Thưa phải…
- Này… để tôi giúp cho trí nhớ của anh minh mẫn lại một chút, - Mason vừa nói vừa nhìn thẳng vào người làm chứng. - Người ta có hứa với anh kèm theo điều kiện không? Ông Biện lý có nói với anh là ông không nhận hứa cái kiểu bắt chim trong lồng không? Hay là hứa không trừng trị mà không cần biết đến tầm quan trọng của những điều anh sẽ khai. Có hứa là sẽ không trừng phạt anh nếu việc anh làm chứng sẽ giải quyết được vụ án và kết tội được kẻ sát nhân không?
- Có, gần gần như thế. - Người làm chứng thú nhận.
Mason chỉ tay vào Jasper và nói:
- Vậy là người ta đã hứa không trừng phạt nếu anh ra làm chứng có ích đủ để cho tòa kết tội bị cáo, còn trong trường hợp trái lại thì anh phải ngồi tù suốt đời chứ gì?
- Khoan, khoan! - Burger phản đối. - Câu hỏi này là giả định hoàn toàn. Jasper không thể nào biết về số phận của mình sẽ ra sao.
- Theo tôi thì lời phản đối cũng phải đấy, - Ông Chánh án Flint nói - Nhưng phía bào chữa có thể đặt câu hỏi theo cách khác.
- Có phải ông Biện lý nói với anh rằng nếu anh làm chứng mà rõ được vụ này thì người ta sẽ khoan hồng cho anh chứ gì?
- Thưa phải
- Nhưng ông ta cũng nói là không thể hứa hẹn gì khi chưa được nghe anh khai phải không?
- Vâng.
- Muốn được miễn tội, anh bị buộc phải giúp vào việc giải quyết vụ án này phải không?

- Thưa vâng.
- Và điều đó có nghĩa là để kết án bị cáo?
- Cái đó thì không được nói rõ ra…
- Nhưng là ngầm hiểu và anh đã hiểu quá rõ phải không? Như thế là anh mong cho bị cáo bị kết tội để anh thoát phải không?
- Tôi muốn nói sự thật để lương tâm được yên ổn.
- Sự thật! - Mason lộ ra cử chỉ chán ghét. - Nếu anh chưa bị bắt thì anh chẳng bao giờ có ý định nói ra sự thật phải không?
- Có, tôi có nghĩ đến.
- Đúng rồi, anh có nghĩ đến nó như là một phương tiện để dành cho anh sử dụng vào lúc tối hậu. Một loại bảo hiểm an toàn về mọi mặt. Nhưng rồi sau đó anh thấy cái thứ mà anh 'thủ' cũng chưa phải là thứ bảo đảm hoàn: nếu đưa ra mà bị cáo không bị kết án thì anh thua cuộc!

Mason vụt quay lại bước về ghế ngồi, nói giọng kinh tởm

- Lúc này thì tôi không cần người làm chứng này nữa.

Hamilton Burger đứng dậy mặt đỏ bừng bừng.

- Tôi mời Trung úy Tragg!

Viên Trung úy giơ tay thề xong thì bị hỏi ngay:

- Xin hỏi Trung úy. Sau khi nói chuyện với Dunleavy Jasper ông có đi xe đến vùng Gray's Well không?
- Có.
- Ông tìm gì ở đó?
- Gần đến Gray's Well có một đụn cát và tôi tìm một xác người bị lôi xuống phía dưới chân đụn.
- Ông có tìm thấy không?
- Theo một vài dấu vết, chúng tôi tìm ra một xác chết đã bị rữa của một người đàn bà vùi trong cát.
- Ông có nhận diện được xác chết đó không?
- Tôi phản đối! Chuyện này không liên quan gì đến vụ giết người mà ta đang xử.
- Thưa ông Chánh án, - Burger trả lời, - Chuyện này là để kiểm tra lại lời khai của người làm chứng.
- Lời phản đối vô hiệu. Nhưng xin đoàn bồi thẩm chỉ nên coi sự kiện này là để xem người làm chứng nói có đúng không thôi. Xin ông Biện lý tiếp tục.
- Ông Trung úy Tragg có tìm được trên xác chết dấu tích gì để nhận diện không?
- Tuy xác chết đã rữa ra nhưng khi nhúng các ngón tay vào dung dịch aldêhyt foocmic làm cho cho đầu ngón cứng lại, chúng tôi lấy được một loạt dấu vân tay khá rõ.
- Ông có lấy dấu ngón tay cái không?
- Ngón nào cũng có.
- Hiện giờ tôi chỉ cần ngón cái thôi, ông có thấy vật gì khác trên xác chết để nhận diện không?
- Có, xác chết được chôn với một cái xắc tay trong có một tờ giấy thôi thuê căn phòng số 907 của Chung cư Parkhurst đứng tên Dorrie Ambler. Trong xắc cũng còn nhiều giấy biên nhận đứng tên này và chiếc chìa khóa của căn phòng số 907.

- Ông có thấy bằng lái xe mang tên Dorrie Ambler không?
- Trong xắc thì không có.
- Xin Trung úy lưu ý. Tôi chỉ hỏi Trung úy là có tìm thấy bằng lái xe mang tên Dorrie Ambler không?
- Có.
- Ở đâu?
- Ở chỗ bị cáo khi chúng tôi đến bắt cô ta. Tờ giấy đó được giấu trong một ngăn nhỏ trong xắc của cô ta.
- Dấu ngón tay cái của người đứng tên có trên bằng lái không?
- Có
- Ông có so dấu vân tay này với dấu ngón cái của xác chết tìm thấy ở đụn cát không?
- Có.
- Kết quả ra sao?
- Tôi phản đối! Người làm chứng không được kết luận về điểm này. Ông ta không phải là nhà chuyên môn. Hãy để trình các dấu tay trước tòa rồi người làm chứng sẽ chỉ các điểm giống nhau mà không được kết luận gì hết.
- Chấp nhận lời phản đối!
- Làm như thế thì mất thì giờ quá. - Hamilton Burger phản đối.
- Trong một vụ quan trọng như thế này, vấn đề thời gian không phải đặt ở hàng đầu. - Ông Chánh án trấn an.

Hamilton Burger phải chịu và cho phóng to dấu ngón tay cái trên bằng lái xe của Dorrie Ambler và đưa ra bức hình ngón cái tương ứng lấy từ xác chết mà trung úy Tragg tìm thấy. Burger hỏi người làm chứng:

- Trung úy thấy có bao nhiêu điểm giống nhau?
- Sáu điểm.
- Ông có thể lấy thước chỉ được không?

Viên trung úy thi hành rồi Burger lại hỏi:

- Chỉ bấy nhiêu đó thôi à?
- Không, nhưng đấy là những điểm cơ bản. Tình trạng xác chết không cho phép tôi lấy dấu tay một cách hoàn hảo được.
- Theo ông thì người bị chết vào khoảng bao nhiêu tuổi?
- Độ 25 là cùng.
- Ngoài cái xắc, ông còn tìm thấy gì bên cạnh xác chết nữa không?
- Có một khẩu súng lục hiệu Smith và Wesson cỡ 38 số C. 18809. Kẹp đạn có 6 viên thì một viên đã bắn rồi. Một đầu đạn bắn bằng súng ấy có những vết xước giống như ở viên đạn tìm thấy trong đầu xác chết.

Theo đòi hỏi của Công tố viên, viên trung úy đưa ra các bức hình phóng to hai viên đạn để cho mọi người xem xét. Rồi phía bào chữa lên tiếng: Mason tiền lại gần Tragg:

- Trung úy, cái xác chết mà ông tìm thấy vùi trong đụn cát ấy có phải là của Dorrie Ambler không? Xin ông chỉ trả lời có hay không mà thôi.

Viên trung úy lưỡng lự:

- Tôi nghĩ là…

Mason chặn lại:

- Tôi không quan tâm tới điều ông nghĩ mà chỉ muốn rõ những điều ông biết mà thôi. Sao, có phải đó là xác của Dorrie Ambler không?

- Tôi không biết, - Tragg nói.

- Thế những điểm giống nhau giữa 2 dấu tay không đủ cho ông nhận diện được sao?

- Tôi chỉ muốn nói là tôi tìm được các điểm giống nhau và cho thế là để coi đó là xác của Dorrie Ambler.

- Tuy nhiên ông lại không dám quả quyết.

- Ơ…

- Chúng ta hãy nói thẳng với nhau. Có phải ít ra ta phải cần tới 12 điểm giống nhau mới có thể nói chắc chắn được phải không?

- Không. Trong nhiều trường hợp chỉ cần 9 hay 10 điểm là đủ khi có thêm điều kiện để xác định rõ.

- Trường hợp này không phải như thế à?

- Không.

- Vậy thì ông cho rằng 6 điểm giống nhau trong hai dấu tay không đủ để xác định rằng chúng thuộc về ai à?

- Nếu chỉ có bấy nhiêu thôi thì không đủ nhưng ở đây chúng ta lại còn có các giấy tờ mang tên Dorrie Ambler, còn chiếc chìa khóa phòng. Thêm nữa là tuổi tác, tầm cỡ người, màu tóc ghi trên bằng lái của Dorrie Ambler đúng như của người chết. Vậy thì rất có thể đó là Dorrie Ambler.

- Nhưng không thể xác định được phải không?

- Không. Chỉ là vấn đề sác xuất cao mà thôi.

- Vậy thì có thể nói là ông không thể xác nhận *nhất định* đó phải là Dorrie Ambler? Đồng ý chứ?

- Đồng ý.

- Cảm ơn. Xin hết.

- Rosy Chester! - Hamilton Burger gọi to lên.

Rosy Chester, một cô gái có thân hình hấp dẫn, miệng khinh khỉnh, liền tới giơ tay thề.

- Cô ở đâu? - Burger hỏi.

- Lúc này thì ở trong trại giam.

- Cô biết bị cáo không?

- Biết chứ! Chúng tôi ở chung một phòng giam qua cả một đêm mà!

- Lúc đó bị cáo có nói với cô chuyện gì về Dorrie Ambler không?

- Bị cáo có nói là từ nay không bao giờ người ta thấy Dorrie Ambler nữa.

- Vì lẽ gì mà cô ta nói như vậy?

- À, tôi hỏi cô ta có sợ Dorrie Ambler đòi lại một phần gia tài của Minden không. Cô ta cười ngất, nói rằng chẳng bao giờ Dorrie Ambler có thể trở lại đòi bất cứ cái gì hết.

- Theo cô thì câu chuyện trao đổi này xảy ra trước hay sau khi khám phá ra xác chết ở đụn cát?

- Tôi chắc là đã thấy xác chết rồi nhưng bị cáo không biết đâu vì tin này không được loan truyền.

- Xin nhường cho phía bào chữa. - Hamilton Burger vung tay lên nói.
- Cô sắp phải ra tòa phải không? - Mason hỏi người làm chứng.
- Phải.
- Vì tội gì?
- Chứa xì ke.
- Khi nghe được chuyện đó, cô liền báo cho ông Biện lý phải không?
- Vâng, sau đó một lát.
- Làm sao cô đến ông ấy được?
- Chính ông ấy đã gọi tôi tới vào sáng hôm sau.
- Ồ, chắc ông ta cho cô vào xà lim là để dò bị cáo?
- Thưa phải, hay giống giống như vậy.
- Tại sao cô nhận nhiệm vụ đó? Ông Biện lý có hứa gì nếu cô làm được việc không?
- Không, không có gì hết. Ông ấy không hứa với tôi điều gì hết, vì như thế là lời khai của tôi sẽ mất giá trị. Ông ấy chỉ bảo cứ tin ở lòng khoan dung của ông ấy mà thôi.
Mason nói với đoàn bồi thẩm:
- Xin hết!
Hamilton Burger đỏ mặt lên tiếng:
- Người làm chứng có thể lui được rồi.
Ông Chánh án Flint tuyên bố:
- Buổi xét xử tạm dừng. Mai tiếp tục vào lúc 9 giờ rưỡi. Bị cáo vẫn bị tạm giam. Các ông bồi thẩm không được bàn vụ việc này với nhau, cũng như không cho kẻ khác bàn trước mặt mình. Các ông không nên bày tỏ ý kiến về việc bị cáo có tội hay không.
Trong khi ông Chánh án rút lui, Minerva Minden nắm cánh tay của Mason:
- Luật sư, tôi muốn thú nhận với ông một việc.
- Không, không nên, - Mason gạt đi.
- Không, không, ông phải biết rõ điều này. Ông phải rõ nếu không thì tôi bị kết án về tội giết người mà không phải do tôi.
Mason nhìn thẳng vào mắt cô gái:
- Tôi xin cô nghe tôi khuyên - cái này thì tôi chưa từng làm - không nên nói chuyện gì với tôi, không nên nói gì hết. Tôi không muốn biết bất cứ cái gì ngoài những cái mà tôi đã biết.
- Nhưng, thưa luật sư, nếu tôi im lặng, họ sẽ… Ông không thấy là các chứng cứ đến bây giờ thật ghê gớm sao? Họ sẽ buộc tôi tội giết người mà…
- Cô đi đi! Tôi không muốn nghe cô nói điều gì hết, - Mason chặn lại và ra hiệu cho người nữ cảnh sát đến dẫn Minerva Minden đi. - Và cô không nên bàn cãi với ai hết về vụ này, không trả lời bất cứ điều gì hết. Nhất định không há miệng nói một lời nào cả.

CHƯƠNG MƯỜI BA

Trở về văn phòng, Mason đi đi lại lại trong khi Della Street nhìn ông với vẻ lo âu. Rồi cô hỏi:

- Có chuyện gì khiến ông bồn chồn vậy, thưa luật sư?

- Della ạ. Tôi đang ở trong một tình thế khó xử. Nếu tôi nói và làm đúng lúc thì xong việc, nhưng nếu tôi lầm lẫn một chút thì…

Bỗng luật sư dừng lại:

- Della, cô gọi điện thoại cho Paul Drake. Tôi muốn biết tất cả những chi tiết về vụ cướp nhà băng ở Santa Maria. Tất cả. Không được để sót một chi tiết nào hết dù nhỏ đến đâu cũng vậy. Bảo Drake thuê một máy bay và cử nhân viên đi.

- Ông muốn có bản báo cáo vào ngày mai phải không?

- Không, muốn người đi điều tra trực tiếp báo cáo với tôi. Bảo anh ta đến Tòa án. Cô nói với Drake là không được tiếc tiền. Tôi muốn có danh sách tất cả các vụ cướp xảy ra vào các ngày 5, 6 hay 7 tháng 9 giữa San Francisco và Los Angeles mà cảnh sát chưa bắt được thủ phạm. Chuyện này thì anh ta chỉ cần gọi điện thoại cho các cảnh sát trưởng thôi.

- Nhưng mà ông cần biết điều đó để làm gì? Ông không thể phủ nhận được bằng chứng của Jasper về khẩu súng, về những chuyện gã nói với Minerva Minden, vả lại còn cái xác chết ở đụn cát nữa.

- Ồ, chẳng ăn thua gì hết, - Mason vung tay tỏ vẻ bất cần.

- Sao thế? - Della kêu lên.

- Vụ giết Dorrie Ambler không quan trọng trong vụ này nếu đoàn bồi thẩm không tin rằng Minerva nói là đã giết cô ta. Nếu tôi làm cho họ nghi ngờ về điểm ấy thì chứng cớ của Jasper tiêu ngay. Vì dù Minerva có cãi cọ với Dorrie và đã giết cô ta trong lúc nóng giận thì cũng không quan trọng vì Jasper không nói điều đó trong lời khai. Nếu hắn đã nói dối về một chuyện thì khi hắn nói rằng Minerva giết Dorrie Ambler hay Billings cũng vậy thôi.

Della lắc đầu:

- Ông không thể làm cho đoàn bối thẩm tin như vậy được đâu. Họ sẽ tuyên bố là Minerva có tội.

- Nếu tôi tính toán thành công thì ông Chánh án sẽ yêu cầu họ tuyên bố cô ta vô tội.

- Ông ta đâu có thể làm như thế được nếu chỉ căn cứ vào một sự lắt léo của pháp luật!

- Cô dám đánh cuộc với tôi không? - Mason vừa nói vừa giơ tay ra.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Khi ông chánh án Flint báo phiên tòa tiếp tục thì Hamilton Burger đứng lên nói:

- Kính thưa quý Tòa, tôi vừa có thêm một vật chứng để vào hồ sơ tố tụng. Đây là tờ bản sao y bản chính lấy trong danh bạ vũ khí chứng nhận rằng Minerva Minden có mua khẩu súng Smith và Wesson số C.48809. Tôi yêu cầu ghi nhận nó như một vật chứng.

- Tôi không phản đối, - Mason nói.

Vừa lúc ấy ông thấy Paul Drake hấp tấp đi vào phòng xử cùng với Jerry Nelson.

- Xin phép Tòa cho tôi được vắng mặt một lát. - Ông nói với ông Chánh án và khi ông này ưng thuận, ông vội vã tiến lại gặp hai nhà thám tử.

- Anh Mason, Nelson tìm được tất cả những chi tiết về vụ cướp nhà băng ở Santa Maria, - Drake hạ giọng nói. - Có 3 tên tham gia vào vụ này, hai tên vào nhà băng, một tên cầm lái ôtô. Một số người ghi được một phần số xe và nhớ dáng xe. Chính chiếc xe đó đã gây ra tai nạn ở Đại lộ Hollywood,..

- Có phải người lái xe là phụ nữ không?

- Sao anh biết? Đúng là đàn bà.

- Tốt! Hết rồi chứ?

- Có một vụ cướp nữa ở Bakersfield, tại một tiệm bán rượu mạnh, chắc cũng do băng này gây ra. Chúng chạy trốn trên một chiếc Cadillac màu sáng và vẫn do một phụ nữ lái.

- Cám ơn, - Mason nói. - Tôi cần biết như thế đó.

Khi trở về chỗ, luật sư nói:

- Kính thưa quý Tòa, trước khi ông Công tố gọi người làm chứng tiếp theo tôi xin phép được hỏi Trung úy Tragg một hay hai câu có liên quan đến các dấu tay. Tôi thấy ông ta có mặt trong phòng xử nên Tòa cho tôi được hỏi tiếp phần hôm qua.

- Thưa ông Chánh án, tôi xin phản đối - Burger nói ngay - Việc phản biện chỉ làm một lần trong khi phía bào chữa đã cắt khoảng ra để…

- Để làm gì thì Tòa sẽ xét. Tòa không muốn làm trở ngại cho việc bào chữa. Xin mời Trung úy Tragg lên chỗ người làm chứng.

Khi viên trung úy đi lên, Mason ra hiệu cho Della Street đem lên các vật và bày ra: một máy phóng đại có ba chân và một tấm màn ảnh được căng ra.

- Ông luật sư định làm gì thế? - Ông Chánh án hỏi trong khi Della Street nối dây điện vào mạch

- Thưa tôi chỉ muốn phóng đại lên màn ảnh một dấu vân tay để tiện hỏi Trung úy thôi.

Ông Chánh án gật đầu và khi đèn chiếu bật lên, Mason nói:

- Trung úy, tôi sắp lấy dấu ngón tay cái của bị cáo vào một tấm kính dành riêng cho việc này.

Mason liền đến gần Minerva Minden để ngón tay cô lên tấm kính trong một lúc rồi nói như xin lỗi với ông Chánh án:

- Thưa ngài, có lẽ tôi phải làm lại thôi, tôi vụng về quá, không quen làm việc này.

Sau khi đưa tấm kính vào máy phóng, ông nhìn lên màn ảnh rồi lắc đầu:

- Chà, đúng như tôi nghĩ. Tôi không chú tâm vào việc rồi. Để tôi bắt đầu lại.

Ông rút ra một tấm kính khác làm lại rồi kêu lên thỏa mãn:

- Lần này thì được rồi. Dấu tay rõ lắm phải không ông Trung úy?

- Phải, - Tragg nói.

- Thế thì ông đang có về phía bên trái là dấu ngón tay cái của Dorrie Ambler, ở giữa là dấu tay của người đã chết, còn ở bên phải là dấu tay mà tôi vừa mới lấy được phóng lên cùng cỡ.

- Khoan đã! - Burger phản đối. Dấu tay thứ ba chỉ là một hình phóng.

- Chúng ta không thể coi đó là một vật chứng như 2 cái kia là ảnh hăn hoi được.

- Nhưng, - Mason trả lời, - hình phóng này là từ một tấm kính, ông có thể bỏ nó vào phong bì giữ làm vật chứng cơ mà!

- Nếu không có cách nào khác thì tôi xin thừa nhận nhưng tôi muốn có ảnh chụp thì hơn.

- Cái đó tùy ở phía bào chữa muốn chứng minh điều gì. - Ông Chánh án lên tiếng.

- Tôi muốn biết khả năng của người làm chứng trong việc nhận dấu tay và muốn chứng minh rằng trong việc nhận dạng nếu chỉ căn cứ vào có 6 điểm giống nhau thì sẽ sai đến đâu.

- Thế thì ông chứng minh đi, - ông Chánh án nói - Và sau đó tấm kính sẽ được giữ làm vật chứng.

- Trung úy xem, - Mason nói, - ba dấu tay này cùng một cỡ. Xin ông xem thử có điểm nào giống nhau giữa dấu tay phóng trên màn ảnh và dấu tay của xác chết không?

- Này, đây là một… Hai cái cung này giống nhau. Đây lại là một dấu xoắn đơn. Xin lỗi luật sư, tôi muốn vẽ các điểm giống nhau vì khi đèn chiếu tắt thì không biết đó là cái gì cả.

- Trung úy nói có lý. Chúng tôi sẽ đặt một tờ giấy trắng trên màn ảnh, nơi hình chiếu. Này đây… Thế là ông sẽ can được những điểm giống nhau.

Viên Trung úy rút cây bút bi trong túi ra ghi vài điểm trêngiấy, xem lại các dấu rồi lại ghi. Sau 5 phút, ông ta quay lại:

- Tôi chưa tìm ra được điểm nào giống thêm nữa.

- Trung úy thấy có bao nhiêu điểm giống nhau?

- Sáu.

- Đúng với số điểm ông tìm ra giữa dấu tay của Dorrie Ambler và của xác chết. Hình như tôi đã chứng minh được rồi Trung úy ạ: như thế ông vừa nói là xác chết mà ông tìm thấy cũng có thể là xác của bị cáo đấy!

Trung úy Tragg xem lại hai dấu tay một lần nữa rồi trở về chỗ ngồi. Mason nói:

- Xin hết.

- Chúng tôi thì không, - Burger nói. - Người làm chứng hôm qua có nói là 6 điểm giống nhau không đủ để nhận dạng.

- Người làm chứng có thể lui, - Ông Chánh án phán.

Mason tắt đèn chiếu, lấy tấm kính ra và bỏ vào phong bì đưa cho viên thư ký phiên tòa.

- Xin ông ghi dấu trên phong bì này để làm vật chứng.

Vào lúc ấy. Hamilton Burger xem xét kỹ các điểm ghi trên tờ giấy và ra hiệu cho Tragg lại gần. Hai người bàn định một lát rồi ông Biện lý bỗng kêu lên:

- Xin Trung úy lên bục. Thưa ông Chánh án, tôi muốn hỏi thêm người làm chứng vài điều. Xin ông thư ký đưa lại tấm kính của bên bào chữa để tôi cho chiếu lại.

- Tôi không phản đối chút nào, - Mason từ từ tiến lại phía ông thư ký.

Nhưng Burger nắm tay giữ ông lại:

- Không, ông không được động đến. Tôi không để xãy ra một trò ảo thuật nào và muốn ông thư ký đưa thẳng phong bì cho tôi.

Ông Biện lý, ông nói ám chỉ như thế là không được. - Ông Chánh án lên tiếng.

- Lát nữa ngài sẽ thấy, - Burger vừa trả lời vừa cố nén sự kích động. - Này… xin ngài nhìn các điểm ghi của Trung úy Tragg và dấu tay của Dorrie Ambler … Không những người làm chứng tìm ra *6 điểm chung giữa dấu tay chiếu lên màn ảnh và của người chết mà 6 điểm đó cũng lại là 6 điểm giống nhau giữa dấu tay của người chết và của Dorrie Ambler nữa*.

- Sao?… Tôi không hiểu, - ông Chánh án Flint nói.

- Còn tôi, thưa ngài, tôi hiểu ngay là dấu tay chiếu lên đây không phải của bị cáo. Nên nhớ là Perry Mason đã lấy dấu tay tới 2 lần, lấy cớ là lần đầu làm hỏng. Ông ta lợi dụng cơ hội đó để lấy một tấm kính khác thế vào tấm kính có dấu tay của bị cáo; tấm kính thế vào đó có sẵn dấu tay của Dorrie Ambler.

- Thưa ông Burger, có phải đây là một lời tố cáo không?

- Thưa ngài phải. Tôi xin đề nghị lục soát người luật sư Mason. Tôi muốn tìm ra tấm kính kia, trước khi ông ta tẩu tán nó. Đây là một tội phạm đặc biệt, một sự xúc phạm đến Tòa, một…

- Xin ông, ông Chánh án ngắt lời. - Chúng ta nên làm việc cho có trật tự. Ông thư ký hãy bỏ miếng kính đó vào máy chiếu. Luật sư Mason đứng yên một chỗ. Tòa xin ông đưa ra tấm kính mà lúc nãy ông nói là bị hỏng ấy.

Mason vội thi hành và sau đó ông Chánh án bảo thư ký bật đèn chiếu, điều chỉnh sao cho hình của tấm kính đặt sẵn in vào đụng với các điểm chuẩn đã ghi trên tờ giấy. Xong rồi, Hamilton Burger nói với Tragg:

- Trung úy đừng quan tâm tới dấu tay của xác chết, ông hãy so sánh dấu tay của Dorrie Ambler với dấu tay của bị cáo và nói cho tôi biết có bao nhiêu điểm giống nhau. Đây bút đỏ đây.

Viên trung úy cầm cây bút vạch những đường trên tờ giấy. Sau vài phút ông nói:

- Thưa quý Tòa, tôi tìm ra được 18 điểm giống nhau, trong khi chỉ cần 12 điểm là đủ nhận dạng.

- Như thế là thế nào? - Flint ngạc nhiên hỏi.

- Điều đó có nghĩa là dấu tay đang chiếu lên không phải của bị cáo mà là của Dorrie Ambler.

- Ông có chắc không?

- Thưa ngài, chắc chắn lắm.

Ông Chánh án Flint quay sang Mason:

- Luật sư Mason, ông mắc một tội có thể bị gạch tên ở đoàn luật sư đấy. Vì chuyện xảy ra trước tòa nên tôi xin ông trả lời ngay ở đây là tại sao ông đưa ra dấu tay của Dorrie Ambler mà bảo là của bị cáo?

- Thưa ngài, thật đáng tiếc, tôi không thể giải thích được chút nào.
- Nếu như vậy Tòa sẽ… , - ông Chánh án nghiêm khắc nói.
- Thưa ngài, nếu tôi đưa ra mội đề nghị có được không?
- Được, ông nói đi.
- Thưa ngài, tôi nghĩ rằng muốn khỏi xảy ra sai sót thì xin người làm chứng Trung úy Tragg tự lấy dấu tay của bị cáo, rồi cho chiếu lên màn ảnh và chúng ta sẽ xét xem có bao nhiêu điểm giống với dấu tay của người chết. Hiện giờ tôi có một tấm kính chưa dùng đây xin cứ dùng.
Ông Flint còn đang lưỡng lự thì Burger nói:
- Tôi đồng ý với đề nghị này.
- Thế thì làm đi!
Mason đưa cho Tragg một tấm kính, ông ta lấy kính lúp ra soi kỹ rồi mới in dấu tay cái của bị cáo và thay vào tấm kính đặt trước kia trong đèn chiếu. Manson nói:
- Bây giờ xin Trung úy nói cho biết có bao nhiêu điểm giống nhau giữa dấu tay này, dấu tay của người chết và dấu tay của Dorrie Ambler.
Viên trung úy điều chỉnh đèn chiếu rồi đến gần màn ảnh và kêu lên:
- Chà trùng khít nhau quá!
- Cái gì mà trùng khít? - Burger cáu kỉnh la lên.
- Các điểm giống tôi đã ghi trên tờ giấy này cả bằng bút xanh, bút đỏ gì cũng trùng khít với dấu tay vừa mới chiếu lên.
- Không thể như thế được! - Hamilton Burger kêu lên.
- Xin ông nhìn xem, - người làm chứng trả lời. - Không sai vào đâu.
- Như thế nghĩa là sao? - ông Chánh án hỏi người làm chứng.
- Thưa ngài, tôi không hiểu sao cả.
- Nhất định thế thôi, - Mason chen vào. - Giản dị lắm. Điều đó có nghĩa là dấu tay chiếu lên của tôi lấy trước kia đúng là của bị cáo và lời tố cáo buộc tội của Công tố viên không có căn cứ. Cái này thì đúng là một tội phạm đặc biệt và là một sự xúc phạm Tòa.
- Hãy cố hiểu sao đã, - Flint nói với giọng cứng rắn. Này Trung úy, có phải ông tìm ra 18 điểm giống nhau giữa dấu tay của bị cáo và dấu tay của Dorrie Ambler không?
- Thưa ngài phải.
- Sao lại có thể thế được hả Trung úy? Ông vừa nói có tuyên thệ là 12 điểm giống nhau là quá đủ để xác nhận một người, thế mà bây giờ ông lại tìm ra đến 18 điểm giống nơi dấu tay của hai người khác nhau?
- Thưa ngài, đó chính là điều tôi không hiểu vì vừa rồi tôi lại nhận ra được nhiều điểm giống nhau nữa.
- Thế bây giờ phải kết luận làm sao? - Ông Chánh án băn khoăn hỏi.
- Thưa ngài, - Mason nói gọn, - hai điểm chỉ có thể là một như thế này: hoặc là khoa dấu tay không đúng, hoặc là Dorrie Ambler và bị cáo chỉ là một người. Trong trường hợp này thì Dorrie Ambler không bao giờ có trên thế gian này cho dù Dunleavy Jasper có tuyên thệ, đã khai nhìn thấy hai người cùng một lúc thì chỉ là làm chứng gian.

Xin tòa hãy nhớ lại, các người làm chứng khác xác nhận sự giống nhau giữa Dorrie Ambler và bị cáo lúc nào họ cũng chỉ gặp hai người riêng rẽ nhau. Không ai thấy họ cùng một lúc cả vì lẽ giản dị là chỉ có một người như dấu tay đã chỉ rõ.

- Sen Đầm, bắt người kia lại - ông Flint kêu lên,- Chặn hắn lại.

Dunleavy Jasper đang len lén chuồn ra cửa thì bị 'sen đầm' túm cổ, hắn vùng vẫy trong khi cả phòng nhốn nháo.

- Tất cả về chỗ ngồi, - ông Chánh án Flint gõ búa nhiều lần. - Buổi xét xử tạm ngừng trong 15 phút.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Khi phiên tòa tiếp tục làm việc mọi người im phăng phắc nghe Perry Mason nói:

- Kính thưa quý Tòa, bây giờ rõ ràng là Dorrie Ambler không có trên đời này và Công tố viên đã lấy bằng chứng sai từ Dunleavy Jasper. Vì thế xin quý Tòa tuyên bố bị cáo không phạm tội và trả lại tự do ngay cho bị cáo.

- Công tố viên có ý kiến gì không? - ông Chánh án Flint hỏi.

Hamilton Burger đứng lên, dáng hấp tấp:

- Thưa ngài có. Đây là lời thú tội của Duleavy Jasper được ghi lại trong khi Tòa tạm nghỉ:

'Dunleavy Jasper, Batlowe Dalton, và một phụ nữ trẻ tên là Flossie Hendon đã có tiền án, bọn chúng cùng đi chung trên một chiếc Cadillac ăn cắp được, tổ chức một vụ cướp chi nhánh nhà băng ở Santa Maria. Chúng cướp được 18 ngàn đôla. Một phần, 10 ngàn gói trong giấy để trong hộc đựng găng tay của chiếc xe và phần còn lại, tám ngàn đồng thì chúng chia nhau.

Sau đó chúng đến Câu lạc bộ Montrose Country định khua khoắng áo lông và các vật quý giá khác trong phòng thay áo, Flossie Hendon ngồi sau tay lái vẫn mở máy, sẵn sàng phóng đi khi đồng bọn đi ra. Nhưng thị lại bỏ xe đi xem các cặp khiêu vũ trong ấy.

Minerva Minden vào tháng trước bị kết án lái xe trong khi say rượu. Cô ta không muốn bị rút bằng lái xe nữa nên lấy thêm một bằng khác. Cô lấy tên là Dorrie Ambler, thuê một căn hộ ở Chung cư Parkhurst, lâu lâu đến ở và nhờ thế lấy được một bằng lái xe dưới tên giả đó.

Cô có mặt ở Câu lạc bộ trong lúc bọn Jasper lẻn vào. Vì đã uống khá nhiều rượu nên cô cãi nhau với người bạn trai và bỏ anh ta ở lại, định thuê taxi về nhà. Nhưng ở bãi xe vì đang say rượu cô thấy chiếc Cadillac đang rồ máy nên cô nhảy lên chiếc xe này và phóng luôn về nhà.

Trên đường về, Minerva Minđen tông vào một người đi đường, cô lưỡng lự một chút, không biết cô nên dừng lại cứu người này không nhưng rồi cô ta lại phóng xe đi. Cô giấu chiếc Cadillac vào nhà xe của Chung cư Parkhurst và định để cho chuyện đó qua đi. Sau đó cô định sẽ mang xe đi quăng ở đâu đó, cho dù có người nào ghi được số xe thì cô ta cũng không phải chịu trách nhiệm gì hết.

Nhưng ở Câu lạc bộ, Jasper và Dalton được người nữ đồng phạm báo liền bỏ ý định ăn trộm trong phòng thay áo. Bây giờ chúng lo tìm lại chiếc xe vì trong xe có 10 ngàn đôla. Người bạn trai của Minerva tối hôm đó chỉ biết cô dưới cái tên Dorrie Ambler. Do đó Jasper và Dalton tìm ngay được cô ở Chung cư Parkhurst. Chúng thuê căn hộ số 805 để đi tìm 10 ngàn. Số tiền đó không còn ở trong hộc đựng găng tay trong xe nên chúng lẻn vào căn hộ 907 để tìm và bị Marvin Billings bắt gặp. Barlowe bắn người thám tử tư bằng khẩu súng 22 mà chúng tìm thấy trong phòng. Thế rồi Perry Mason và Paul Drake ập đến làm chúng phải ẩn đi như ta đã biết.

Sau đó qua báo chí chúng biết được chi tiết về vụ luật sư Perry Mason lo cho Dorrie Ambler, chúng kết luận rằng Dorrie Ambler hay Minerva Minden đã lấy số tiền đó. Nhưng Flossie Hendon quá hốt hoảng về chuyện giết người. Trộm, cướp không làm cho thị sợ. Nhưng giết người lại là chuyện khác. Cho nên thị trở thành mối nguy hiểm cho hai tên kia.

Jasper nói rằng chính Barlowe Dalton đã mang Flossie Hendon đi trên xe và giết thị với khẩu 38 cùng tìm thấy trong phòng của Dorrie. Nhưng rõ ràng là Dalton đã chết nên tha hồ cho Jasper trút tội lên đầu tên này. Sau khi bị bắt ở siêu thị, qua thẩm vấn của cảnh sát, Jasper biết thêm được nhiều chi tiết về Minerva Minden. Y nghĩ ra được một sự thương lượng nếu người ta cam kết không trừng trị y thì y sẽ tiết lộ cho biết cách giải quyết vụ việc kia. Y hy vọng xác Flossie Hendon rữa ra thì khó mà nhận diện được đó là ai.

Mặt khác, vào cùng ngày xảy ra vụ giết Billings, bị cáo có quay trở lại Chung cư Parkhurst nhưng lại đi ngay vì nghe thấy vụ giết người đó. Cô ta bị nhận diện ở thang máy. Chi tiết này được cảnh sát cung cấp cho Jasper để buộc y thú nhận toàn bộ lội phạm lại bị y lợi dụng khiến cho việc làm chứng gian của y có thêm sức thuyết phục'.

Hamilton Burger ngừng lời rồi tiếp tục:

- Chúng tôi không thích cái kiểu thỏa hiệp này, nhưng vì muốn làm sáng tỏ vụ án này nên chúng tôi bắt buộc phải làm. Vì thế chúng tôi mới hứa cho Jasper không bị trừng phạt nếu y lập lại trước tòa những điều mà chúng tôi tưởng là thực. Y nói láo, nhưng chúng tôi cũng không có cách gì biết được. Bây giờ thì chúng tôi có thể buộc y về các tội mà y đã thú nhận trước kia và đồng thời cả vụ giết Marvin Billings và Flossie Hendon nữa.

Nói xong Hamilton Burger rời phòng xử, cố giữ dáng oai vệ, và để cho các phụ tá làm nốt công việc tiếp theo chẳng dễ chịu chút nào.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

Perry Mason, Della Street và Paul họp mặt trong văn phòng luật sư. Cô thư ký hỏi:

- Ông nghĩ ra hai người phụ nữ đó chỉ là một từ lúc nào?

- Khi Minerva Minden chứng tỏ cho ta thấy cô ta không có vết sẹo ở bụng.

Della Street nhìn Paul Drake và ngạc nhiên:

- Tôi chưa hiểu.

- Thế này, khi tôi hỏi Minerva Minden xem cô ta đã từng mổ ruột thừa chưa thì cô ta có cử chỉ giống hệt như Dorrie Ambler lúc vạch bụng ra và cũng chỉ ngay nơi có sẹo! Thế mà, đáng lý cô ta không thể biết vết sẹo nằm chính xác chỗ nào vì cô chưa từng mổ. Điều đó chứng tỏ cô đã hỏi dò từ trước.

- Vâng cái đó thì tôi hiểu - Della Street công nhận. - Nhưng khi cô ta tới đây lần đầu có cho ta xem vết sẹo cơ mà.

- Có, nhưng chỉ một cách che giấu, tránh hướng về phía ánh sáng cửa sổ chiếu tới, rồi giả bộ như xấu hổ nên chỉ cho chúng ta thấy thoáng vết sẹo thực ra là một miếng băng keo có vẻ như thế thôi.

- Nhưng tại sao ông không nói điều đó ngay với Tòa? - Della hỏi.

- Bởi vì nếu nói ngay thì Minerva Minden có thể bị kết tội giết Marvin Billings. Người này cũng như Flossie Hendon đều bị hạ sát bởi chính hai khẩu súng của cô ta. Dunleavy Jasper rõ ràng là nhanh trí khôn, tất sẽ bào chữa là y chỉ nói một nửa sự thật và sẽ lái cách thế nào để buộc tội Minerva Minden giết Billings. Cho nên tôi phải tìm cách cho toàn bộ luận cứ của y sụp đổ hoàn toàn.

- Nhưng đến bây giờ thì viên Công tố sẽ truy tố Minerva về vụ gây ra tai nạn ở ngã tư kia.

- Không đâu, - Mason nói chắc chắn.

- Vì sao vậy?

- Tại vì cô ta sẽ tự động đến gặp ông Chánh án đã phạt cô ta vi phạm luật giao thông các lần trước, sẽ thú nhận với ông ta và xin tùy ông ta phán xử.

- Chắc là bị phạt nặng? - Della hỏi.

- Theo tôi thì không đâu. Ông Chánh án sẽ nghĩ rằng các biến cố truân chuyên kinh hoàng mà cô ta vừa trải qua sẽ biến đổi *'Cô gái lập dị của nhà Minden'* thành một phụ nữ biết ăn năn hối cải, biết nhận lỗi, tu sửa tính tình trở lại. Tất nhiên là ông ta sẽ thu bằng lái của cô trong một thời gian dài, bắt cô ta bồi thường thiệt hại xứng đáng cho nạn nhân… Tôi phải nhận rằng có nhiều lúc Minerva muốn nói thật với tôi nhưng tôi gạt đi. Chừng nào mà tôi chưa làm cho cô thoát khỏi tội giết người thì tôi chưa muốn cô thú nhận về tội gây tai nạn và bỏ chạy.

- Nhưng tại sao cô ta lại phải khổ công tìm cách dối ta thế?

- Della muốn biết thêm. - Tại sao phải bắn súng đạn giả ở phi trường và v.v…

- Tại vì cô ta tìm ra 10 ngàn đôla trong hộc để găng và biết chiếc Cadillac mà cô chiếm đoạt là của bọn bất lương. Bọn này chỉ biết cô dưới cái tên Dorrie Ambler cho nên cô muốn thoát khỏi tay bọn chúng bằng cách cho Dorrie Ambler biến đi. Cô cho đăng báo, rồi tự trình diện nhận việc bởi vì chẳng ai có thể giống cô hơn chính cô. Thế rồi sau khi bị phạt về vụ gây rối ở phi trường cô gọi điện thoại ngay từ Tòa án giả như đang ở Chung cư Parkhurst và cho tôi biết là cô sợ hãi vì có những kẻ lảng vảng chung quanh nhà. Khi tôi đến không thấy cô, tất tôi phải báo với cảnh sát. Kế hoạch đó thật khôn khéo và cô hy vọng thành công nếu không có bọn Jasper bị Marvin Billings bắt gặp trong căn hộ của cô.

Câu chuyện bị cắt đứt nửa chừng vì chuông điện thoại reo. Della Street nhấc ống lên nói:

- Bà Henrietta Hull đây. Bà ta muốn biết tiền thù lao là bao nhiêu?

- Nói với bà ta là 150 ngàn đôla nhưng ghi tên trên phiếu là Bệnh viện nhi đồng. - Mason mỉm cười. - Làm thế để hy vọng cô gái lập dị Minerva Minden sẽ hết bày trò *no cơm rửng mỡ* nữa.

HẾT